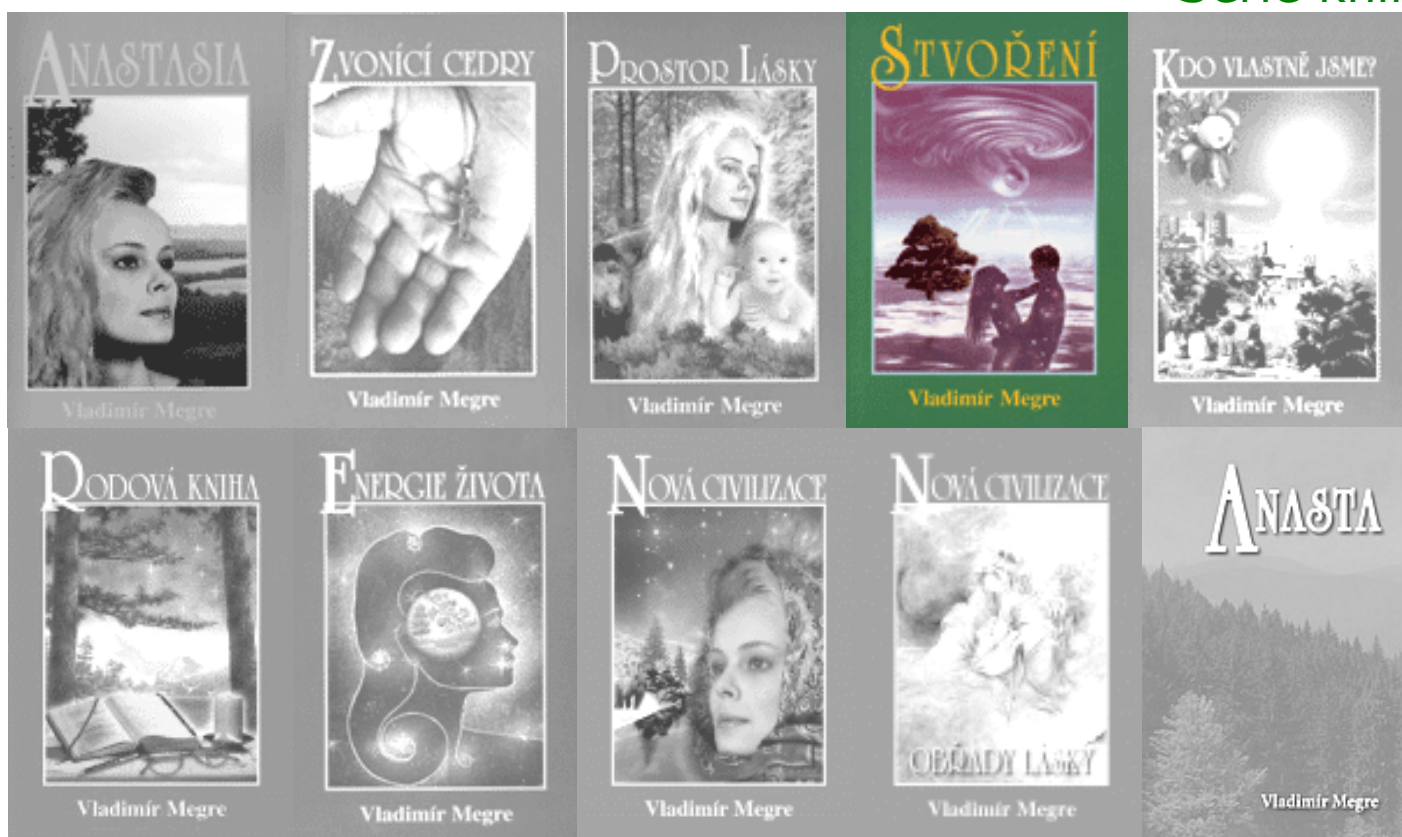

ZVONÍCÍ CEDRY RUSKA

Vladimír Megre

Série knih

1. díl ANASTASIA - *originál z roku 1998, překlad 2000*
2. díl ZVONÍCÍ CEDRY - *or. 1998, př. 2001*
3. díl PROSTOR LÁSKY - *or. 1998, př. 2002*
4. díl **STVOŘENÍ** - *or. 1999, př. 2002*
5. díl KDO VLASTNĚ JSME ? - *or. 2001, př. 2003*
6. díl RODOVÁ KNIHA - *or. 2002, př. 2004*
7. díl ENERGIE ŽIVOTA - *or. 2003, př. 2004*
8. díl NOVÁ CIVILIZACE (1. část) - *or. 2005, př. 2005*
8. díl NOVÁ CIVILIZACE (2. část) Obřady lásky - *2006, 2006*
10. díl ANASTA - *2010, 2010*

Podle Anastasie text této knihy má v sobě
uložené spojení písmen a kombinaci slov, které
příznivě působí na člověka.

Pocítit tento vliv je možné při čtení,
když na sluch nepůsobí zvuky
umělých předmětů a mechanismů.

Přirozené zvuky -
zpěv ptáků, šumění deště, šelest listů na stromech
pomáhají příznivému vlivu.

Text zadní strany obálky:

***„V žádné galaxii neexistuje struna, která by byla
schopna vydat lepší zvuk, než je zvuk písně lidské
duše.“***

Anastasia

OBSAH knihy **STVOŘENÍ**

1.	(92.)	TOTO VŠECHNO EXISTUJE I TEĎ !	4
2.	(93.)	POČÁTEK TVOŘENÍ	7
3.	(94.)	TVÉ PRVNÍ OBJEVENÍ	9
4.	(95.)	DEN PRVNÍ	13
5.	(96.)	PROBLÉMY POTVRZOVALY DOKONALOST ŽIVOTA	14
6.	(97.)	PRVNÍ SETKÁNÍ	15
7.	(98.)	KDYŽ LÁSKA	18
8.	(99.)	NAROZENÍ	20
9.	(100.)	JABLKO, KTERÝM SE NELZE NASYTIT	23
10.	(101.)	JE TŘEBA SE VYHÝBAT INTIMNÍM KONTAKTŮM S NÍ	28
11.	(102.)	TŘI MODLITBY	30
12.	(103.)	ANASTASIIN ROD	35
13.	(104.)	ABY BYLO CÍTIT KONÁNÍ VŠECH LIDÍ	39
14.	(105.)	OBĚD V TAJZE	42
15.	(106.)	JSOU SCHOPNÍ MĚNIT SVĚT ?	46
16.	(107.)	NEOBYČEJNÁ SÍLA	48
17.	(108.)	KDYŽ OTCOVÉ POCHOPÍ...	52
18.	(109.)	OSLAVOVAL RADOST ŽIVOTA	55
19.	(110.)	TAJNÁ VĚDA	56
20.	(111.)	GENETICKÝ KÓD	60
21.	(112.)	KAM ODCHÁZÍME VE SNU ?	62
22.	(113.)	JINÉ SVĚTY	66
23.	(114.)	CENTRUM DOBYTÍ	73
24.	(115.)	VRAŤTE SI, LIDI, SVOU VLAST	79
25.	(116.)	DVA BRATŘI (pověst)	83
26.	(117.)	JIŽ DNES SI KAŽDÝ MŮŽE STAVĚT DŮM	87
27.	(118.)	PLOT	88
28.	(119.)	DŮM	92
29.	(120.)	ENERGIE LÁSKY	94
30.	(121.)	PODLE OBRAZU A PODOBY	95
31.	(122.)	A KDO JE VINEN ?	97
32.	(123.)	STAŘÍK U DOLMENU	99
33.	(124.)	ŠKOLA, NEBO HODINA BOHŮ	101
34.	(125.)	ANOMÁLIE V GELENDŽIKU	110

Knih a čtvrtá **STVOŘENÍ**

(1 .)

TOTO VŠECHNO EXISTUJE I TEĎ !

„Povím ti o stvoření, Vladimíre, a pak si každý odpoví na své otázky sám. Prosím, Vladimíre, poslouchej a napiš o velkém stvoření Stvořitele. Poslechni si a svou Duší zkus pochopit úsilí Boží touhy.“

Anastasia pronesla tyto věty a rozpačitě zmlkla. Dívá se na mě a mlčí. Zřejmě přišla do rozpaků proto, že pocítila nebo uviděla na mé tváři nedůvěru k tomu, že dokáže povědět o stvoření, o Bohu.

A proč by vlastně ve mně nebo v ostatních lidech neměla vznikat nedůvěra ? Vášnivá poustevnice toho může hodně navymýšlet ! Žádné historické důkazy nemá. Jestli někdo může přesvědčivě mluvit o minulosti, tak jsou to historici nebo archeologové. A o Bohu se mluví v Bibli a v knihách jiných náboženství. V různých knihách. Jenomže z nějakého důvodu se tam o Bohu mluví různě. Zdalipak to není tím, že nikdo nemá pádné důkazy ?

„Existují důkazy, Vladimíre,“ odpověděla najednou jistě a vzrušeně Anastasia na nevyslovenou otázku.

„A kde jsou ?“

„Všechny důkazy a všechny Pravdy vesmíru jsou navěky zachovány v každé lidské duši. Nepřesnost, lež nemohou dlouho žít. duše je odmítá. Právě proto se člověku podvrhuje množství různých teorií. Lež potřebuje stále novou podobu. Právě proto lidstvo soustavně mění své společenské zřízení. Snaží se v něm najít ztracenou Pravdu, ale mezitím se stále od ní vzdaluje.“

„Ale kdo a jak dokázal, že Pravda je uvnitř každého ? V duši nebo někde jinde v člověku ? A pokud je, tak proč se schovává ?“

„Naopak, každý den se snaží zjevit každému člověku. Věčný život kolem a věčnost života se tvoří Pravdou.“

Anastasia rychle přitiskla dlaně k zemi, přejela jimi po trávě a natáhla je ke mně.

„Podívej, Vladimíre, možná, že ony rozptýlí tvé pochybnosti.“

Podíval jsem se a uviděl: na napřážených dlaních byla semínka trávy, malý cedrový oříšek a plazil se tam nějaký brouček. Zeptal jsem se:

„A co to všechno znamená ? No, například, ořech ?“

„Podívej, Vladimíre, semínko je úplně malinké, ale když ho dáš do země, tak z něj vyroste majestátní cedr. Ne dub, ne javor, ne růže, ale pouze cedr. Ten opět zrodí stejné semínko a bude v něm, stejně jako v tom prvním, všechna informace původních pramenů. A i když miliony let zpátky nebo vpřed toto semínko

se dotkne země, tak z něj vzejde pouze výhonek cedru. V něm, v každém semínku Božích dokonalých výtvorů je Stvořitelem založená všechna informace vrchovatou měrou. Míjí miliony let, ale informaci Stvořitele nikdy nedokážou vymazat. Také člověku, vyššímu výtvoru, v okamžiku stvoření bylo Stvořitelem všechno odevzdáno. Všechny Pravdy a všechna budoucí dění Otec, nadšený velkou touhou, vložil do svého milovaného dítěte."

„Jakpak ale konec konců máme tuto Pravdu odněkud ze sebe vyjmout ? Z ledvin, ze srdce nebo z mozku ?"

„Z citů. Pokus se určit Pravdu svými city. Spolehni se na ně. Osvobod' se od merkantilistických teorií."

„No dobře, jestli něco víš, tak mluv. Možná, že tě někdo dokáže pochopit svými city. Tak co je to Bůh ? Mohli by Ho vědci definovat nějakou vědeckou formulí ?"

„Vědeckou formulí ? Tato formule svou délkou omotá Zem nejdenně. Když se zakončí, tak vznikne nová. Bůh je neméně než to, co může zrodit mysl. Je hmota a vakuum, i to, co není vidět. Je nesmyslné pokoušet se Ho pochopit rozumem. Všechny formule Země, všechnu informaci vesmíru stlač v malinkém semínku své duše, proměň je v city a nech je projevit se."

„Ale co mám cítit ? Mluv jednodušeji, konkrétněji, jasněji."

„O, Bože, pomoz mi ! Pomoz mi pouze z dnešních spojení slov stvořit důstojný obraz."

„No prosím, teď ti chybí slova. Raději nejdřív přečti výkladový slovník. Tam jsou všechna slova, která se teď používají."

„Všechna dnešní. Ale současná kniha nemá ta slova o Bohu, která pronesli tví prarodičové."

„Myslíš staroslovanská slova ?"

„I dřívější. Před staroslovanským písmem byl způsob, kterým lidé předávali myšlenky svým potomkům."

„Co to říkáš, Anastasie ? Všichni vědí, že se normální písmo začalo dvěma pravoslavnými mnichy. Jmenovali se... Jakpak se jim říkalo, zapomněl jsem."

„Možná chceš říci Cyril a Metoděj ?"

„No ano. Vždyť písmo vytvořili oni."

„Přesněji řečeno - změnili písmo našich praotců."

„Jak změnili ?"

„Na příkaz. Aby se navždy kultura Slovanů zapoměla. Aby zbytky vědění Původních Pramenů odešly z lidské paměti a zrodila se nová kultura, aby se národy podřídily jiným žrecům /žrec - (pohanský) kněz/."

„Co s tím mají společného písemnictví a nová kultura ?"

„Kdyby se teď děti učily psát a mluvit cizím jazykem a používat dnešní by jim bylo zakázané, řekni, Vladimíre, jak by se tvá vnoučata dozvěděla o dnešní době ? Je lehké lidem připraveným o znalost minulosti vnucovat nové vědy, traktující je jako významné. A lze jim vyprávět o rodičích cokoliv. Odešel jazyk a s ním i kultura. Takový byl záměr. Ale ti, kteří si dávali takový cíl, nevěděli,

že klíček Pravdy vždy neviditelně zůstával v lidské duši. Stačí mu vypít kapku čisté rosy - a vzklíčí, zmužní. Dívej se, Vladimíre. Přijmi, prosím, má slova, pociť, co stojí za nimi."

Anastasia mluvila, jednou pomalu pronášejíc slova, podruhé rychle odsekávajíc věty, anebo zmlkla a na okamžik se zamyslela, jako by z prostoru dostávala fráze, táhlé a neobvyklé pro náš jazyk. A občas se do její řeči vplétala nějaká pro mě neznámá slova. Ale pokaždé, jakmile pronesla nesrozumitelná slova, jako by se vzchopila a vyměnila je na správná nebo více srozumitelná. A stále se snažila něco dokázat, mluvíc o Bohu:

„Je všeobecně známo, že člověk je podoba a obraz Boha. Ale v čem ? Kde jsou v tobě charakteristické rysy Boha ? Přemýšlel jsi někdy o tom ?"

„Ne, nějak se mi nestávalo, abych o tom přemýšlel. Raději mi o nich pověz sama."

„Když se člověk, unavený každodenní pomíjivostí, chystá usnout, když přestává cítit své uvolněné tělo, komplex neviditelných energií, jeho druhé „Já", částečně opouští tělo.

A v tomto okamžiku pro něj neexistují zemské hranice. Neexistují pro něj ani čas, ani vzdálenost. Tvé vědomí, za méně než okamžik, překonává jakékoliv hranice vesmíru. A komplex citů vnímá minulé nebo budoucí události, analyzuje, k současnému dni přirovnává a touží. Toto všechno vypovídá o tom, že člověk pociťuje nezměrný vesmír nejen svým tělem. Jeho, Bohem darovaná, mysl tvoří. Pouze lidská mysl má schopnost tvořit jiné světy nebo měnit stvořené.

Stává se, že člověk ve spánku křičí, něčeho se leká. To se komplex jeho citů, osvobozený od pozemské pomíjivosti, leká spáchaného v minulosti nebo v budoucnu.

Stává se, že člověk ve snu tvoří. Jeho výtvoř se snaží pomalu nebo rychle vtělit do pozemského bytí. A zdali se vtělí ve zvrácené formě nebo zářící harmonií, částečně nebo úplně, záleží na tom, do jaké míry se jeho tvoření zúčastní nadšení. Nakolik přesně a do detailů budou vzaté v úvahu všechny aspekty v okamžiku tvoření. Do jaké míry tvé nadšení zesílí tvé božské „Já".

V celém vesmíru jen Bohu jedinému a synovi Boha - člověku - přísluší tvoření.

Počátkem všeho je Boží mysl. V živé hmotě je Jeho touha přetvořena. I lidskému konání nejdřív předchází myšlenka a touha.

Všichni pozemští lidé mají stejné možnosti tvoření, ale lidé své možnosti využívají různě. I v tomto je člověku dána úplná svoboda. Svoboda je dána !..

Ted' mi, Vladimíre, řekni: jaképak se dneska dětem Boha zdají sny ? Například tobě, tvým přátelům, známým. Na co používají své tvořivé touhy ? Na co je používáš ty ?"

„Já ? No... jak to na co ? Jako všichni jsem se snažil vydělat více peněz, abych se nějak zabezpečil v životě. Pořídil jsem si auto, a ne jedno. A hodně dalšího, potřebného pro život, například slušný nábytek."

„A to je všechno ? Pouze na toto jsi používal svou, Bohu náležející, tvořivou touhu ?"

„Vždyť ji na tohle používají všichni lidé."

„Na co ?“

„Na peníze ! Jak se bez nich obejít ? Například obléknout se do normálních šatů, lépe se najíst, něco koupit, popít. Všechno je tady jasné. A ty - „na co ?“.“

„Najíst se... popít. Vladimíre, pochop, toto všechno a v přebytku od prvopočátku je všem dáno.“

„Dáno ? No a kampak se to potom vytratilo ?“

„A co si sám myslíš - kam ?“

„Myslím, že se ty původní oděvy jednoduše roztrhaly, unosily se a všechno první jídlo lidé již dávno snědli. Teď je jiná doba, jiná móda na oblečení a chutě ohledně jídla se změnily.“

„Vladimíre, Bůh dal svému synovi netlející oděv, zásoby jídla jsou takové, že by se nikdy nevyčerpaly.“

„A kdepak to všechno je teď ?“

„Toto všechno se i teď uchovává, existuje.“

„Pak řekni kde. Jak lze uvidět skryše, ve kterých je ukryto dodnes tolik zásob ?“

„Hned to uvidíš. Jenom se dívej city. Pouze city dokážeš poznat podstatu výtvorů Boží touhy.“

(2 .)

POČÁTEK TVOŘENÍ

„Představ si počátek. Ještě nebyla Země. Hmota ještě neodrážela vesmírné světlo. Ale vesmír, stejně jako teď, byl zaplněný velkým množstvím různých energií. Živé bytosti těch energií ve tmě myslely a ve tmě tvořily. Vnější světlo nepotřebovaly. Uvnitř sebe si svítily. A v každé bylo vše - i mysl, i pocity i energie snažení. Ale přece mezi nimi byly rozdíly. V každé jedna energie převládala nad ostatními. Jako i teď je ve vesmíru bytost ničení a bytost tvořící život. A také měly množství různých odstínů, podobajících se lidským citům. Tyto vesmírné bytosti se nijak nemohly dotýkat. Uvnitř každé bytosti množství energií vytvářelo jednou mdlý, podruhé bleskurychlý pohyb. A uvnitř sebe, sebou stvořené, na místě také ničilo. Jejich pulsace vesmír neměnila, nikým nebyla viděná, a každá si myslela, že je jediná v prostoru. Jediná !

Nejasnost svého předurčení jim nedávala možnost stvořit nehynoucí dílo, které by přineslo uspokojení. Proto pulsace byla v bezčasovosti a v bezmeznosti, ale nebyl všeobecný pohyb.

Najednou jakoby impulsem všechny pocítily kontakt ! Současně všechny bytosti nezměrného vesmíru. To mezi těmi živými energetickými komplexy najednou jeden ozářil ostatní. Jestli byl tento komplex starý nebo velmi mladý - nejde říci běžnými slovy. Jestli vznikl z vakua nebo z jisker všeho, na co lze pomyslet - to není důležité. Tento komplex se velice silně podobal člověku ! Člověku, žijícímu dnes ! Podobal se jeho druhému „Já“. Ne materiálnímu, ale věčnému, svatému. Jeho živé energie snažení a touhy se poprvé lehce začaly dotýkat všech existujících ve vesmíru. A on samotný byl tak vášnivý, že všechno uvedl do pohybu pocitů. Poprvé ve vesmíru zazněly zvuky komunikace. A kdyby se první zvuky

převedly na dnešní slova, tak bychom pocítili smysl otázek a odpovědí. Ze všech stran nezměrného prostoru k Němu jedinému mířila jedna otázka, vyslovená všemi:

„Co si tak vášnivě přeješ ?“ ptali se všichni.

A On jim odpovídal, jistý ve své touze:

„Společné tvoření a radost pro všechny z jeho pozorování.“

„Co může přinést radost pro všechny ?“

„Narození !“

„Narození čeho ?! Dávno jsme každý soběstačný.“

„Narození, v kterém budou obsažené částčky všeho.“

„Jak lze v jednom celku spojit všechno ničící a všechno tvořící ?“

„Nejdřív uvést do rovnováhy protikladné energie v sobě !“

„Kdo je schopný dokázat něco podobného ?“

„Já.“

„Ale existuje energie pochybnosti. Navštíví tě pochybnost a zničí tě, na drobné kousky tě roztrhá množství různých energií. Nikdo nedokáže udržet protiklady v jednom celku.“

„Ale existuje také energie přesvědčení. Přesvědčení a pochybnost, když jsou vyvážené, pomohou přesnosti a kráse budoucího stvoření.“

„Jak se můžeš nazvat ?“

„Jsem Bůh. Dokážu částčky všech vašich energií do sebe přijmout. Já odolám ! Já stvořím ! Tvoření přinese radost celému vesmíru !“

Všechny bytosti z celého vesmíru současně namířily části svých energií k Němu jedinému. A každá se snažila převládat nad všemi, aby se do toho nového jako nejvyšší vtělila pouze ona.

Tak se začal velký boj všech vesmírných energií. Neexistuje délka času ani míra objemu, které by umožnily popsat rozsah toho boje. Klid nastoupil až tehdy, když všechny navštívilo uvědomění: nic nemůže být vyšší a silnější než jedna vesmírná energie - energie Božské touhy.

Bůh vlastnil energii touhy. Dokázal všechno do sebe přijmout, vyvážit, usmířit a začal tvořit. Tvořit ještě v sobě. Ještě uvnitř sebe, vytvářeje výtvoř budoucná, s rychlostí, kterou nelze určit, zahrnoval láskou každý detail, pro každý výtvoř promýšlel vzájemné spojení se vším. Všechno dělal sám. Sám ve tmě nedohledného vesmíru. Sám v sobě zrychloval pohyb všech vesmírných energií. Neznalost výsledku všechny lekala a oddalovala od Tvůrce. Stvořitel se ocitl ve vakuu. A to vakuum se zvětšovalo.

Byl chlad zmrtvení, úlek a odcizení kolem. A On jediný již viděl překrásné úsvity, slyšel zpěv ptáků a cítil aroma kvetení. Svou vášnivou touhou sám tvořil překrásná díla.

„Zastav,“ tvrdily Mu, jsi ve vakuu, teď vybuchneš ! Jak v sobě udržuješ energie ? Nic ti nepomáhá stěsnat se, nyní je tvůj úděl pouze vybuchnout. Ale jestli máš

ještě okamžik, zastav se ! Tiše rozpust' své tvořící energie.'

A On jim odpovídal:

„Mé touhy ! Nezradím je ! Pro ně budu pokračovat ve stěsnávání a zrychlování svých energií. Mé touhy ! V nich vidím, jak v trávě úspěchanec-mravenec běhá mezi květinami. A orlice v odvážném vzletu učí létat své syny.'

Svou nevědomou energií Bůh v sobě zrychloval pohyb všech vesmírných energií. Nadšení je stěsňovalo do semínka v Jeho Duši.

A najednou pocítil dotek. Ze všech stran, všude Jej ožehla neznámá energie a hned se vzdálila, na dálku svým teplem ohřívajíc, nějakou novou silou naplňujíc. A vše, co bylo vakuem, se najednou rozsvítilo. Vesmír uslyšel nové zvuky, když se Bůh zeptal s něžným nadšením:

„Kdo jsi ? Jaká energie ?'

Odpověděla mu slova hudby:

„Jsem energie lásky a nadšení.'

„Mám v sobě tvou částčku. Dokázala zadržet energie pohrdání, nenávisti a zlobu.'

„Jsi Bůh, Tvá energie - touha Tvé duše - dokázala všechno uvést do harmonie. A jestli má částčka jí pomohla, tak mě vyslechni, o Bože, a pomoz mi.'

„O co žádáš ? Proč ses mě dotkla vší silou svého ohně ?'

„Pochopila jsem, že jsem Láska. Nemohu částečně... Chci se Tvé duši odevzdat celá. Vím, že mě celou do sebe nepustíš, aby se neporušila harmonie mezi dobrem a zlem. Ale zaplním vakuum kolem Tebe sebou. Ohřeji všechno uvnitř, kolem Tebe. Nedotknou se vesmírný chlad a mlha Tebe.'

„Co se děje ? Co ? Ještě silněji jsi zazářila !'

„Ne já sama. Tohle je Tvá energie ! Tvá duše ! Pouze se odrazila ode mě a odražené světlo do Tvé navi /- což znamená *neviditelný svět*/ vrací se.'

Vzkřikl odvážný a cílevědomý Bůh, nadšený Láskou:

„Vše se zrychluje. Vše ve mně bouří. O, jak je překrásné nadšení ! Tak ať se splní výtvoř mé touhy Láskou zářící !"

(3 .)

TVÉ PRVNÍ OBJEVENÍ

„Země ! Jako jádro celého vesmíru a centrum všeho vznikla viditelná planeta - Země ! Najednou bylo kolem vidět hvězdy, slunce a měsíc. Neviditelné tvořící světlo, jdoucí ze Země, v nich nacházelo svůj odraz.

Poprvé se ve vesmíru objevil nový aspekt bytí ! Materiální aspekt, a ten zářil.

Od okamžiku objevení Země nic a nikdo nevlastnil viditelnou hmotu. Země se dotýkala všeho, co bylo ve vesmíru, ale i byla samá sebou. Zjevila se soběstačným výtvořem. Všechno, co rostlo, žilo, plavalo a lítalo, neumíralo, nikam nemizelo. Dokonce z hniloby se tvořila muška a jí se stravovaly jiné formy života. Všechno splývalo do jediného překrásného života.

Všechny vesmírné bytosti se s podivem a nadšením začaly dívat na Zem. Země se dotýkala všeho, ale nikomu nebylo dáno se dotknout jí.

Uvnitř Boha vzrůstalo nadšení. A v záření Lásky, jež zaplnila vakuum, Božská bytost měnila své obrysy a nabírala formy, které teď má lidské tělo.

Boží mysl pracovala mimo rychlost, mimo čas. V nadšení a osvětlení na nekonečnost předháněla myšlenky všech energií a tvořila ! Ještě jedno, zatím v sobě, neviditelné stvoření.

Najednou zaplálo ozáření, a jako ožehnutá novým zápalem, se zachvěla energie Lásky. A v radostném nadšení vzkřikl Bůh:

„Dívej se, vesmíre, dívej ! Tady je můj syn ! Člověk ! Stojí na Zemi. Je materiální ! A má v sobě částičky všech vesmírných energií. Žije na všech úrovních bytí. Je má podoba a obraz můj, a jsou v něm Částičky všech vašich energií. Tak si ho zamilujte ! Zamilujte si ho !

Můj syn přinese radost všemu existujícímu. Je stvoření ! Je narození ! Je všechno ze všeho ! Stvoří nový výtvar a v nekonečnost se promění jeho stále opakující se obnovení.

Když sám, když násobený mnohokrát, vydávající neviditelné světlo a spojující ho v jedno, bude řídit celý vesmír, daruje radost života všemu. Všechno jsem mu odevzdal a také mu odevzdávám pomyšlené v budoucnu.'

Tak jsi poprvé stál na překrásné Zemi."

„O kom mluvíš ? O mně ?"

„O tobě a o tom, kdo se dotkne toho napsaného řádku."

„Anastasie, jakpak je to možné ? Tady není žádná souvislost. Jakpak mohou všichni čtenáři stát tam, kde stál, jak bylo řečeno, pouze jeden. V Bibli se také o tom mluví. Ze začátku byl pouze jeden člověk, říkalo se mu Adam. Také jsi řekla, že Bůh stvořil jednoho."

„Všechno je správné, Vladimíre. Ale podívej se, z jednoho jsme vzešli všichni. Jeho částička a informace, uložená do ní, se vtělovala do všech ostatních lidí, narozených na Zemi. A jestli vůlí své myšlenky odhodíš tíhu svých pomíjivých starostí, tak pocítíš ty pocity, které se dodnes uchovávají v malinké částičce. Byla tam, pamatuje si všechno. Je teď v tobě a v každém člověku žijícím na zemi. Dej jí možnost projevit se, pocít, co jsi viděl ty, a ty, který čteš tento řádek, co jsi viděl na začátku své cesty."

„To je neuvěřitelné ! Tak copak to vychází, že všichni žijící lidé byli tam, na té Zemi, na samém začátku ?"

„Ano. Jenže ne na té Zemi, ale na této. Jenomže Země měla jinou tvář."

„A jak lze nás všechny společně pojmenovat ?"

„Pro tebe je více obvyklé uslyšet jméno Adam ? Budu ho používat, ale představ si, že jsi to ty. A také ať si každý sebe představí pod tímto jménem. Lehce napomohli slovy lepší představivosti."

„Ano, pomoz. Protože zatím si nějak obtížně představuji sebe v těch časech."

„Aby to bylo lehčí, představ si, že jsi vešel do zahrady na rozmezí jara a léta, a v

této zahradě jsou plody podzimu. Jsou v něm bytosti, které poprvé vidíš. Je těžké obsáhnout pohledem všechno najednou, když všechno je nové a v každém - dokonalost. Ale vzpomeň si, jak jsi ty, Adam, poprvé uviděl květinu a zastavil na ní svou pozornost. Na úplně malinké květině.

Chrpově modrá barva, tvary lístečků se skládaly z plyných linií. Okvětní lístečky se lehce třpytily, jako by odrážely nebeské světlo. A ty, Adam, jsi přisedl ke květině, kochaje se pohledem na výtvar. A ať ses díval na ni jakkoliv dlouho, obraz květiny se měnil. Větrík s láskou pohoupával květinou na slaboučkém stonku a pod slunečními paprsky se hýbaly okvětní lístky, měnící úhel odrážení světla a své něžnější polotóny. Lístečky se jednou chvěly ve vánku, podruhé jako na pozdrav mávaly pohledu člověka, anebo jako by dirigovaly hudbu, znějící v duši. A jemnější aroma květiny se snažilo obejmout tebe, člověka.

Najednou Adam uslyšel mohutný řev a postavil se, otočil se směrem k řvaní. Opodál stál obrovský lev s lvicí. A lev o sobě dával znát celému okolí.

Začal se Adam dívat na hezký a mohutný trup korunovaný hustou hřívou. Lev také uviděl Adama a zvíře okamžitě velkými kroky zamířilo k člověku. Lvice za ním nezaostávala. Adam se zadíval se zalíbením na hru mohutných svalů. Tři metry před Adamem se zvířata zastavila. Laskal je pohled člověka, z něhož vycházela něha a polaskaný lev se v něze spustil na zem. Lvice si také lehla vedle něj, nehýbala se, aby neporušila blahodárné teplé světlo jdoucí k nim od člověka.

Adam probíral prsty lví hřívu, prohlížel si drápy mohutné tlapy a bílé tesáky a dotýkal se jich, usmíval se, když lev mručel blažeností."

„Anastasie, co je to za světlo, vycházející na počátku z člověka, že ho ani lev neroztrhal ? A proč teď světlo nevychází ? Vždyť teď nikdo nesvítí."

„Vladimíre, copak sis nevšiml, teď je také velký rozdíl. Pohled člověka rozlišuje všechno pozemské: malinkou bylinku, krvelačné zvíře a kámen se zpomalenou myslí. Tajemný, záhadný je naplněný nevysvětlitelnou silou. Pohled člověka může být laskajícím. A také může zahalit všechno živé chladem ničení. Řekni, tobě se například nestávalo, že tě ohřál nějaký pohled ? Nebo se ti dělalo nepříjemně na duši od něčích očí ?"

„Vlastně ano. Stávalo se, že jsem cítil, když se někdo na mě díval. Kdy se díval příjemně a kdy - ne."

„No vidíš, takže ty také víš, že laskající pohled vytváří v tobě příjemné teplo. A že ničení a chlad přináší jiný pohled. V první dny byl pohled člověka mnohokrát silnější. Stvořitel udělal to, že všechno živé se snažilo být ohřáté tímto pohledem."

„Kampak se teď ztratila všechna síla lidského pohledu ?"

„Ne všechna. Zůstalo jí ještě dost, ale pomíjivost a povrchnost myšlení, jiná rychlost myšlenky, chybná představa podstaty a mdlost uvědomění kalí pohled, nedávají se otevřít tomu, co všichni od člověka čekají. Teplo duše je uchováno v každém uvnitř. Ach, kdyby se mu celému podařilo u každého se otevřít ! Všechna skutečnost by se proměnila v původní překrásnou zahradu."

„U všech lidí ? Jak to bylo na počátku u Adama ? Copak se tohle může stát ?"

„Změnit se může všechno, o co usiluje lidská mysl, spojená v jediný celek. Když byl Adam sám, síla jeho mysli byla taková, jakou teď má celé lidstvo."

„Oho ! Proto se ho lev bál ?“

„Lev se člověka nebál. Pokořoval se blahodárnému světlu. Všechno existující se snaží poznat blaho, které je schopen vytvořit jedině člověk. Pro tohle je všechno, existující nejen na Zemi, připraveno pociťovat člověka jako přítele, bratra a boha. Rodiče se vždycky snaží všechny lepší schopnosti vložit do svých dětí. Pouze rodiče si upřímně přejí, aby schopnosti dětí převyšovaly jejich. Stvořitel v plné míře odevzdal člověku, svému dítěti, všechno to, o co se sám snažil v návalu nadšení. A jestli všichni jsou schopni pochopit to, že Bůh je dokonalý, tak rodičovskými pocity ať všichni pociťují, jakým se snažil stvořit rodič-Bůh své dítě, milovaného syna-člověka. Jak se nebál zodpovědnosti a jak se navěky zavázal sám sobě nevzdávat se svého výtvoru, když pronesl slova, která přes miliony let k nám došla: ‚Je syn můj, člověk. Je můj obraz ! Má podoba.‘ “

„Takže Bůh chtěl, aby jeho syn, výtvor, no, zkrátka člověk byl silnější než On ?“

„Potvrzením toho je snaha všech rodičů.“

„A copak, Adam v svůj první den splnil touhy Boha ? Co dělal pak, po setkání se lvem ?“

„Snažil se poznat všechno existující. Určit název a předurčení každého tvora. Stávalo se, že svůj úkol splnil rychle, také se stávalo, že se s ním dlouho páral. Jako například k večera svého prvního dne se snažil stanovit předurčení brontosaura, ale nevyřešil úkol. A brontosauři zmizeli ze Země.“

„Proč zmizeli ?“

„Zmizeli proto, že člověk nevyznačil jejich předurčení.“

„A brontosauři - to jsou ti, kteří byli několikrát větší než sloni ?“

„Ano, větší než sloni, a měli nevelká křídla, na dlouhém krku byla nevelká hlava, z jejíž tlamy chrtil plamen.“

„Jako v pohádce. Například sedmihlavý drak v lidových pohádkách také chrtil plamen. Ale toto je v pohádkách, ne ve skutečnosti.“

„Občas se v pohádkách o minulé skutečnosti mluví jinotajně, ale stává se, že také přesně.“

„Nepovídej. A z čeho se skládala tato obluda ? Jak může z tlamy živého zvířete vycházet oheň ? Nebo se oheň myslí alegoricky ? No, řekněme, nestvůra vydechovala zlobu ?“

„Obrovský brontosaurus nebyl zlý, ale dobrý. Jeho vnější objem sloužil pro odlehčení váhy.“

„Jak velký objem může sloužit pro odlehčení váhy ?“

„Čím více balón bude zaplněn tím, co je lehčí než vzduch, tím lehčí bude.“

„Co s tím má společného brontosaurus, vždyť není balón ?“

„Brontosaurus byl také živou vzduchovou koulí. Konstrukce jeho kostry byla lehká a vnitřní orgány - malé. Uvnitř, jako v balónu, byla prázdnota a stále se zaplňovala plynem, který je lehčí než vzduch. Když povyskočil a mával křídly, tak dokázal trochu letět. Když se vytvářel přebytek plynu, vydechoval jej tlamou. Z tlamy trčely křemenné tesáky, jejichž tření mohlo vytvářet jiskru. A plyn, jdoucí z břišní

dutiny, se vzněcoval a chrlil z tlamy jako plamen."

„To určitě ! Počkej, počkej a kdopak ho stále zaplňoval plynem ?"

„Vždyť ti říkám, Vladimíre, že se plyn sám uvnitř produkoval při zpracování jídla."

„Tohle není možné ! Plyn je pouze v nitru Země. Odtamtud se těží a pak se jím plní bomby, nebo jej potrubím dodávají ke sporákům, do kuchyně. A tady z jídla - tak jednoduše !"

„Ano, jednoduše."

„Neuvěřím v takovou jednoduchost a myslím si, že nikdo v ni neuvěří. A budou pochybovat nejen o tom, co jsi řekla o brontosaurowi, ale i o všem ostatním, co říkáš. Takže o tomto psát nebudu."

„Vladimíre, copak myslíš, že se mohu mýlit, lhát ?"

„Lhát, nelhat, ale s plynem ses určitě zmýlila."

„Nezmýlila jsem se."

„Dokaž to."

„Vladimíre, tvůj žaludek a žaludky ostatních lidí produkují dnes stejný plyn."

„To není možné."

„A ty tomu uvěř. Zkus ho zapálit, když z tebe vychází."

„Jak ze mě ? Odkud ? Kde mám zapálit ?"

Anastasia se zasmála a se smíchem řekla:

„Nebud' jako dítě. Sám popřemýšlej, je to intimní otázka."

Čas od Času jsem přemýšlel o tom plynu. Proč jen jsem na něm uvízl ? A konec konců jsem se rozhodl provést tento pokus. A udělal jsem to po návratu od Anastasie. Hoří ! A na všechna její slova o prvních dnech Adama, nebo o našich prvních dnech, vzpomínám se stále větším zájmem. Z nějakého důvodu vzniká takový pocit, že jsme si z nich něco zapomněli vzít do dnešního dne. Nebo pouze já jsem na to zapomněl. Ostatně, ať každý sám za sebe rozhodne, až se dozví, jak pokračoval první den Člověka. Anastasia o něm vyprávěla takhle.

(4 .)

DEN PRVNÍ

„Všechno pro Adama bylo zajímavé. Každá bylinka, důmyslný brouček, nebeští ptáci a voda. Když poprvé uviděl řeku, zadíval se se zalíbením, jak na sluníčku se jiskříc běží průhledná voda, a spatřil v ní rozmanitost života. Adam se rukou dotkl vody. Proud vody ruku hned objal a laskal na ní všechny záhyby, lákal ho k sobě. Celý se ponořil do vody a tělo se hned udělalo lehčím, voda jej držela, a zurčíc, hned celé tělo polaskala. Dlaněmi vyhodil vodu vzhůru a naplnil se obdivem z toho, jak paprsky sluníčka hrály v každé krůpěji, pak tyto kapky opět přijímal proud vody. A s radostným pocitem pil Adam vodu z řeky. A do západu slunce se kochal pohledem a přemýšlel, pak se opět koupal."

„Počkej, Anastasie, řekla jsi, že se napil, ale jedl Adam za celý den alespoň něco ? Cím se živil ?"

„Kolem bylo mnoho rozmanitých plodů, chuťově různých, a bylin, vhodných k jídlu. Ale v první dny Adam necítil hlad. Byl nasycený vzduchem.“

„Vzduchem ? Ale vzduchem sytý nebudeš. Dokonce je takové pořekadlo.“

„Tím vzduchem, který dýchá člověk, se teď vskutku nelze stravovat. Dnešní vzduch je umrtvený a dosti často bývá škodlivý pro duši a tělo. Řekl jsi o pořekadle, že se vzduchem nelze nasytit, ale je i jiné: ‚Samotným vzduchem jsem se krmil.‘ Právě ono odpovídá tomu, co bylo dáno člověku zpočátku. Adam se narodil v překrásné zahradě a ve vzduchu, jež ho obklopoval, nebyla žádná škodlivá částice. V tom vzduchu byl rozpuštěný pyl a krůpěje nejčistší rosy.“

„Pyl ? Jaký ?“

„Květinový pyl a bylinkový, šířící étery ze stromů a plodů. Z těch, co byly poblíž i přinesené větříkem ze vzdálených míst. Tehdy problémy jídla nijak neodváděly člověka od důležitých záležitostí. Všechno okolí jej vyživovalo prostřednictvím vzduchu. Stvořitel původně udělal všechno tak, že všechno živé na zemi se v zápalu lásky snažilo posloužit člověku. Vzduch, voda a větřík životodárné byly.“

„V tomto máš pravdu: vzduch bývá velmi škodlivý, ale člověk vymyslel klimatizační zařízení. Očišťuje vzduch od škodlivých látek. Prodává se také minerální voda v láhvích. Takže teď problémy vzduchu a vody pro mnohé lidi, kteří nejsou chudí, jsou vyřešeny.“

„Bohužel, Vladimíre, klimatizační zařízení problém neřeší. Zadržuje škodlivé částice, ale ještě více umrtvuje vzduch. Voda, která se uchovává v láhvích, zazátkováním umírá. Vyživuje pouze staré buňky těla. Pro nové narození, aby se buňky tvého těla stále obnovovaly, jsou zapotřebí živý vzduch a voda,“

(5 .)

PROBLÉMY POTVRZOVALY DOKONALOST ŽIVOTA

„Toto všechno měl Adam ?“

„Ano, měl ! Proto jeho mysl letěla rychle. Za relativně krátkou dobu dokázal všemu dát předurčení. Sto osmnáct let uběhlo jako jeden den.“

„Sto osmnáct let - do tak vysokého věku žil Adam sám ?“

„Sám, v uchvacující zajímavé práci žil první člověk - Adam. Jeho sto osmnáct let mu nepřineslo stáří, ale rozkvět.“

„Ve sto osmnácti letech člověk stárne, dokonce se považuje za dlouhověkého, přemáhají ho různé nemoci a choroby.“

„Toto je teď, Vladimíre, ale tehdy se nemoci člověka nedotýkaly. Životnost každé buňky byla delší, ale i když se buňka unavovala, bylo jí dáno odumřít, tak okamžitě místo ní vznikala nová, plná energie. Lidské tělo mohlo žít tolik let, kolik si přály Duch a duše.“

„Tak to vypadá tak, že dnešní člověk sám nechce žít déle ?“

„Svémi činy každou vteřinu zkracuje svůj věk a smrt pro sebe vymyslel sám člověk.“

„Jak to vymyslel ? Vždyť přichází sama. Proti vůli.“

„Když kouříš nebo požíváš alkohol, když vjíždíš do města, nasycujícího vzduch smradem spálenin, když konzumuješ umrtvené jídlo a zlobou požíráš sám sebe, tak řekni, Vladimíre, kdo jiný než ty sám přibližuješ svou smrt ?“

„Teď pro všechny nastal takový život.“

„Člověk je volný. Každý sám buduje svůj život a každou vteřinou určuje svůj věk.“

„A co, tehdy, no..., tam, v ráji neexistovaly problémy ?“

„Problémy, i když se objevovaly, tak se řešily ne jako újma, ale dokonalost života potvrzovaly.“

(6 .)

PRVNÍ SETKÁNÍ

„Jednou, ve svých sto osmnácti letech, se Adam vzbudil za ranního úsvitu, ale jaro v něm nevyvolalo nadšení. A nevstal vstříc slunečním paprskům jako obvykle.

V listoví nad ním zvonivě zpíval slavík. Adam se otočil opačným směrem od zpěvu ptáka.

Před zrakem, se zatajeným chvěním, jaro zaplňovalo prostor, zurčením vody řeka zvala k sobě Adama, dováděly nad ním vlaštovky. Oblaka měnila podivné obrazy. Něžnější aroma bylin, květín, stromů a keřů se snažilo jej obejmout. O, jak se tehdy Bůh podivil ! Mezi jarní velkolepostí pozemských výtvarů, pod nebeskou modří Jeho syn-člověk byl smutný. Jeho milované dítě nepřebývalo v radosti, ale v zármutku. Co pro milujícího Otce může být smutnější než tento obraz ?

Množství božských energií, jež odpočívaly sto osmnáct let od stvoření, se okamžitě dalo do pohybu. Celý vesmír tajil dech. V aureole energie Lásky zářilo takové zrychlení, dříve nevídané, že všechno existující chápalo: Bůh zamýšlí nové tvoření. Ale co ještě lze vytvořit po tom, co se tvořilo na vrcholu nadšení ? Tehdy to ještě nikdo nechápal. A rychlost Boží mysli narůstala. Energie Lásky mu šeptala:

„Opět jsi všechno uvedl do nadšeného pohybu. Tvé energie ožehují vesmírné prostory. Jak to, že sám nevybuchuješ a nehoříš v takovém zápalu ? Kam míříš ? K čemu ? Já už Tebou nezářím. Podívej, můj Bože, já Tebou hořím, proměňuji planety v hvězdy. Zastav se, všechno lepší už jsi stvořil, u Tvého syna zmizí smutek. Zastav se, o Bože !..“

Úpěnlivé prosby Lásky Bůh neslyšel. A výsměchy vesmírných bytostí nevnímal. Jako mladý a vášnivý sochař pokračoval v zrychlení všech energií. A najednou po celém nezměrném vesmíru zazářilo, jako hvězda nevídané krásy, a všechno existující vydechlo údivem, i sám Bůh zašeptal nadšeně:

„Dívej se, vesmíre ! Dívej ! Mezi pozemskými výtvary stojí má dcera. Jak dokonalé a překrásné jsou její rysy. Bude důstojná mého syna. Neexistuje dokonalejší výtvar než ona. V ní je obraz a podoba má a všechny vaše částičky, tak si ji zamilujte, zamilujte si ji !

On a ona ! Můj syn a dcera má přinesou radost všemu existujícímu ! A na všech úrovních bytí vystaví překrásné vesmírné světy !“

Trávou, umytou rosou, šla z pahorku svátečním dnem v paprscích úsvitu k Adamovi děva. Graciózní chůze, ladná postava, plavné a něžné křivky těla, v odstínech pokožky - světlo Božího úsvitu. Stále blíže a blíže. Tady je ! Před Adamem, ležícím na trávě, stanula děva.

Větrík upravil zlaté pramínky, odhaluje čelo. Vesmír zatajil svůj dech. O, jak je překrásný její vzhled - tvého výtvoru, Bože !

Adam, ležící na trávě, pouze pohlédl na vedle stojící děvku, lehce zív a otočil se, zavřel oči.

Všechny vesmírné bytosti tehdy uslyšely, ale ne slova, uslyšely, jak ve svých myšlenkách mdle uvažoval Adam o novém stvoření Boha: „A je to tady, přiblížil se ještě jeden nový tvor. Nic nového v něm není, pouze se mi podobá. Kolenní klouby u koňů jsou více pružné a pevnější. Leopard má kůži zářivější, veselejší. A k tomu se ještě přiblížil bez pozvání, a já jsem dnes chtěl dát nové předurčení mravencům.“

Eva chvíli stála blízko Adama, pak šla k říční zátocce, usedla na břehu u křoví a v ztichlé vodě prohlížela svůj odraz.

A začaly reptat vesmírné bytosti, jejich mysli se spojily v jedno: „Dvě dokonalosti nedokázaly ocenit jedna druhou. V Božích tvorech dokonalost není.“

Pouze energie Lásky, jediná ve vesmírném reptání, se snažila sebou ochránit Tvůrce. Její záření Boha obklopovalo. Všichni věděli, že energie Lásky nikdy do ničeho nemluvila. Vždy, neviditelná a mlčenlivá, v nevidaných prostorech bloudila. Proč ale teď, celá beze zbytku tak zazářila kolem Boha ? Nevnímajíc vesmírné reptání, pouze Jeho jediného ohřívala svým zářením a utěšovala:

„Odpočiň si, velký Tvůrce, a přiveď svého syna k rozumu. Dokážeš napravit jakýkoliv ze svých překrásných výtvorů.“

Slova odpovědi uslyšel celý vesmír a skrz ně poznal moudrost a velikost Boha:

„Můj syn je obraz a podoba má. Jsou v něm částičky všech vesmírných energií. Je alfa a omega. Je stvoření ! A budoucná uskutečnění ! Ode dneška a ve všem budoucím ani mně ani nikomu jinému nebude dáno bez jeho přání měnit jeho osud. Všechno, co si bude přát sám - bude mu dáno. Ne v pomíjivosti pomyšlené - realizuje se. Nesklonil se můj syn při pohledu na dokonalost těla děvy. Neudivila ho, k překvapení celého vesmíru. Ještě si syn můj neuvědomil, co svými city pocítil. První pocítil, že mu něco chybí. A že děva - nové stvoření stojící před ním - nevlastní to. Syn můj ! Syn můj svými city pocítuje celý vesmír, ví všechno, co vlastní vesmír.“

Celý vesmír zaplnila otázka:

„Copak může chybět tomu, v kom jsou všechny naše energie a všechny energie tvé ?“

A Bůh všem odpověděl:

„Energie Lásky.“

A zaplanula energie Lásky:

„Ale já jsem jediná, a Tvá. Tebou jediným zářím.“

„Ano ! Jsi jediná, má Lásko,“ zazněla slova Boží odpovědi. „Tvé zářící světlo svítí a laská, má Lásko. Jsi nadšení. Jsi schopna všechno zrychlovat, zostruješ pocity a také jsi vyrovnaný klid, má Lásko. Prosím tě, spust' se na Zem celá beze zbytku. Sebou, energií velké blaženosti zahal je, mé děti.“

Dialog loučení Boha a Lásky ozvučil začátek vší pozemské lásky.

„Můj bože,“ vzývala Lásko Tvůrce. „Když odejdu, tak zůstaneš sám, navždy neviditelný, nebudeš viditelný na žádné z existujících úrovní bytí.“

„Můj syn a dcera má ať ode dneška září v navi, javi, pravi.“ /- *jav, nav, prav znamená v neviditelném světě, viditelném světě a pravdě.*/

„Můj Bože, kolem Tebe se vytvoří vakuum. A nikdy do Tvé duše nepronikne životadárné teplo. Bez tohoto tepla duše zchladne.“

„Nejen mně, ale i všemu existujícímu ať toto teplo září ze Země. Děti synů mých a dcer jej znásobí. A celá Země teplem svítící Lásky v prostoru zazáří. Všichni budou cítit blahodárné světlo Země, ohřejí se jím všechny energie mé.“

„Můj Bože, před Tvým synem a dcerou je otevřeno množství různých cest. Mají v sobě energie všech úrovní bytí. A jestli alespoň jedna bude převládat, povede je nesprávnou cestou, co budeš moci udělat Ty, který jsi všechno odevzdal, a vidíš, jak taje, slábne energie, jdoucí ze Země. Který jsi všechno odevzdal a vidíš, jak na Zemi nad vším převládají energie ničení. Tvé výtvořiny se pokrývají mrtvým škraloupem. Tvá tráva je zaházena kameny. Co tehdy uděláš, Ty, který jsi odevzdal všechnu svobodu synovi svému ?“

„Mezi kameny opět dokážu prorazit stébélkem trávy, na nedotčené malinké loučce otevřu lístečky květiny. Mé pozemské dcery a synové si dokážou uvědomit své předurčení.“

„Můj Bože, když odejdu, tak budeš neviditelný všemu. Může se stát, že bytosti různých energií najednou budou mluvit prostřednictvím lidí jménem Tvým. Lidé se budou snažit podvolit si jeden druhého. Tebe traktující ve svůj prospěch, začnou říkat: „Mluvím v zájmu Boha, byl jsem vyvolený ze všech, všichni mě poslouchajte.“ Co potom budeš dělat ?“

„V nadcházející den se objevím jako červánek. Paprsek sluníčka, laskající všechny pozemské výtvořiny bez výjimky, mým dcerám a synům pomůže pochopit, že každý sám, svou duší může mluvit s duší mou.“

„Můj Bože, jich bude hodně a Ty jsi sám. A všechny vesmírné bytosti budou toužit ovládnout lidskou duši. Aby prostřednictvím člověka vyvýšily se nade vším pouze svou energií. A syn tvůj, zbloudilý, se k nim začne modlit.“

„Velké množství příčin, vedoucích do slepé uličky, nikam, je hlavní překážka - bude zábranou všemu, co nese lež. Snaha k uvědomění Pravdy je u mých dcer a synů. Lež vždy má své meze, ale bezmezná je Pravda - ona jediná se vždy bude nacházet v uvědomělosti duše mých synů a dcer !“

„O, můj Bože. Nikdo a nic se nemůže vzepřít letu Tvé mysli a touhám Tvým. Jsou překrásné ! Za nimi půjdu z vlastní vůle. Ohřeji Tvé děti zářením a věčně jim budu sloužit. Tebou darované nadšení jim pomůže stvořit své výtvořiny. Pouze o jedno žádám Tě, můj Bože. Dovol nechat u Tebe alespoň jednu jiskřičku Lásky.“

Když budeš muset přebývat v temnu, když kolem Tebe bude pouze vakuum, zapomnění a světlo Země zeslábne, ať jiskra, alespoň jedna jiskřička mé Lásky svým míháním září Tobě.'

Kdyby se člověk, dnes žijící, mohl podívat na nebe a uvidět, co bylo nad Zemí tehdy, jeho zraku by se ukázalo velké vidění. Vesmírné světlo - energie Lásky - se shlukla v kometu, pospíchala k Zemi a ozařovala na své cestě ještě neživá tělesa planet a zapalovala hvězdy nad Zemí. K Zemi ! Stále blíží a blíží. Tady je... Najednou, skoro u Země, se záření Lásky zastavilo a zachvělo se. V dáli, mezi hořícími hvězdami, jedna nejmenší hvězdička se zdála být živá. Pospíchala za zářením Lásky k Zemi. A Lásky pochopila: poslední její jiskřička od Boha také namířila za ní k Zemi.

„Můj Bože,“ šeptalo záření Lásky, „ale proč ? Nemám vysvětlení. Ale proč ? Ani jednu mou jiskřičku jsi nenechal vedle sebe ?“

Slovům Lásky z vesmírné tmy, již nikým neviditelný a ještě nikým nepochopený, Bůh odpověděl. Zazněla jeho božská slova:

„Nechat sobě - znamená nedodat jim, dcerám a synům mým.“

„Můj Bože !..“

„O, jak jsi překrásná, Lásko, i jednou jiskřičkou.“

„Můj Bože !..“

„Pospíchej, Lásko má, pospíchej, neuvažuj. Se svou poslední jiskřičkou pospíchej a všechny mé dcery a syny ohřej.“

Vesmírná energie Lásky objala pozemské lidi. Celá, do poslední jiskřičky. Bylo v ní všechno. A v celém nezměrném vesmíru, na všech existujících úrovních bytí současně, stanul člověk silnější než všechny bytosti."

(7 .)

KDYŽ LÁSKA

„Adam ležel mezi vonícími květinami na trávě. Dřímával ve stínu stromu. Mysl tekla liknavě. A najednou vzpomínka jej objala nevědomou vlnou tepla, nějakou silou teplo zrychlovalo všechny myšlenky: „Úplně nedávno přede mnou stál nový tvor. Podobal se mi, ale byla v něm také nějaká odlišnost, ale jaká, v čem ? A kde je teď ? O, jak se mi chce opět uvidět nového tvora ! Chci ho opět vidět, ale proč ?“

Rychle vstal z trávy, rozhlédl se kolem. Vzplanula myšlenka: „Copak se najednou stalo ? Stejně nebe a ptáci, tráva, stromy a keře. Všechno je stejné, ale něco je jiného, na všechno se dívám jinak. Ještě překrásnější jsou všichni pozemští tvorové, vůně, vzduch a světlo.“

Zrodilo se v Adamových ústech slovo, Adam vykřikl, aby to všichni slyšeli: „Já také odpovídám láskou !“

Nová vlna tepla ze strany řeky hned objala celé tělo. Otočil se směrem k teplu - před ním zářil nový tvor. Logika opustila myšlenky, duše se kochala viděným, když Adam najednou uviděl: na břehu u říční zátoky tiše seděla děva, jenž se nedívala

na čistou vodu, ale na něj, odhodivše prameny zlatých vlasů. Laskala ho svým úsměvem, jako by na něj čekala celou věčnost.

Přiblížil se k ní. Když se dívali jeden na druhého, Adam si pomyslel: „Nikdo nemá překrásnější oči než ona,“ a nahlas řekl:

„Sedíš u vody. Voda je příjemná. Chceš, abychom se vykoupli v řece?“

„Chci.“

„Pak ti ukážu tvory, chceš?“

„Chci.“

„Dal jsem jim všem jejich předurčení. Prikážu jim, aby sloužili i tobě. A chceš-li, stvořím nového tvora.“

„Chci.“

Koupali se v řece, běhali po louce. O, jak zvonivě se smála děvka, když rozveselený Adam vylezl na slona a předváděl jí nějaký tanec a říkal děvce Evo!

Den se blížil k západu, dva lidé stáli mezi velkolepostí pozemského bytí, kochali se barvami, vůněmi a zvuky. Zamklá Eva se tiše dívala, jak se stmívalo. Okvětní lístky se skládaly do poupátek. Ve tmě se ztrácely překrásné denní obrazy.

„Nebud' smutná,“ již sebejistě řekl Adam, „ted' přijde noční tma. Je potřebná, pro odpočinek, ale ať přichází kolikrát chce, den se vždy vrací.“

„Bude to stejný den, nebo nový?“ zeptala se Eva.

„Den se vrátí takový, jakým ho budeš chtít.“

„Komu je podřízen každý den?“

„Je podřízen mně.“

„A ty jsi podřízený komu?“

„Nikomu.“

„Odkud jsi?“

„Jsem z touhy.“

„A všechno kolem, laskající vzor, je odkud?“

„Také se objevilo z touhy, je stvořené pro mě.“

„A kdepak je ten, jehož sen je tak překrásný?“

„Často bývá poblíž, jenomže obyčejný pohled ho nevidí.“

Ale stejně je s ním dobře. Říká si Bůh, můj otec, přítel. Nikdy nevyrušuje, všechno odevzdává mně. Také mu chci něco dát, ale zatím nevím co.“

„Takže já také jsem jeho výtvar. Stejně jako ty chci také být mu vděčná. Zvat ho přítelem, Bohem a otcem svým. Možná, že společně s tebou vyřešíme, na jaké naše činy čeká náš otec?“

„Slyšel jsem, jak říkal, co může přinést radost všemu.“

„Všemu? Znamená to i jemu?“

„Ano, znamená to i jemu.“

„Pověz mi, co si přeje.“

„Společné tvoření a radost pro všechny z jeho pozorování.“

„Co může přinést radost všem?“

„Narození.“

„Narození? Všechno překrásné je zrozeno.“

„Často před spánkem přemýšlím o neobyčejném a překrásném stvoření. Začátkem dne odchází sen a vidím, že se zatím nic nevymyslelo. Všechno překrásné je již stvořeno a je viditelné za denního světla.“

„Pojď, popřemýšlíme společně.“

„Také se mi chtělo být před spánkem vedle tebe, poslouchat tvé dýchání, pociťovat teplo, přemýšlet společně o stvoření.“

Před spánkem v touhách o překrásném stvoření objímaly se myšlenky v záchvěvu něžných citů, snažení splývala v jedno. Materiální těla dvou odrážela pomyšlené."

(8 .)

NAROZENÍ

Den se vracel, opět noc přicházela. Jednou, za rozkvětu dne, když Adam si prohlížel tygří mládě a přemýšlel, tiše se k němu přiblížila Eva, přisedla vedle něj, vzala ho za ruku a položila ji na své břicho.

„Pociť tady, uvnitř mě, žije můj a zároveň i nový tvor. Cítíš, Adame, jak se hýbe mé rušné stvoření?“

„Ano, cítím. Zdá se mi, že chce ke mně?“

„K tobě? Samozřejmě! Je mé, ale také tvé! Tolik se mi chce uvidět naše stvoření.“

Ne v mukách, ale ve velkém ohromení rodila Eva.

Zapomenul na všechno okolí, nepociťuje sebe, díval se Adam a chvíli se nedomýšlel. Eva rodila nové, společné stvoření.

Malinké klubko, celé mokré, bezmocně leželo na trávě. Složené nožičky, zavřené oči. Adam se díval neodpoutávaje pohled, jak zahýbalo svou ručičkou, otevřelo pusinku a vdechlo. Adam se bál mrknout, aby nevynechal nejmenší pohyb. Neznámé pocity zaplňovaly všechno uvnitř, kolem. Nemohl zůstat na místě, poskočil a najednou se dal do běhu.

Ve velkém jasu, podél břehu řeky, horem-pádem, neznámo kam, běžel Adam. Zastavil se. V hrudi se šířilo a stále zvětšovalo něco překrásného, nevědomého. A všechno kolem!.. Větrík nejen šustil listím keřů, ale zpíval, přebíraje listoví a lístečky květů. Oblaka v nebi nejen plula - vytvářela okouzlující tanec. Jiskřila se, usmívala se a rychleji tekla voda. No to je ale! Řeka! Reka, odrážející oblaka, nově se před zrakem vlnila. A radostné štěbetání ptáků v nebi! A v trávě jásající cvrkání! Všechno splývalo v jediné znění něžné, velkolepé hudby překrásného vesmíru.

Adam se co nejvíce nadechl a ze všech sil zakřičel. Jeho křik nebyl zvířecí, byl neobyčejný, zazníval něžnějšími zvuky. Všechno okolí zmlklo. Poprvé vesmír slyšel, jak jásavě zpíval člověk na Zemi stojící ! Zpíval člověk ! A všechno, co dříve v galaxiích znělo, teď zmlklo. Zpíval člověk ! A celý vesmír, poslouchaje píseň štěstí, si uvědomil: v žádné galaxii neexistuje struna, která by byla schopna vydat lepší zvuk, než je zvuk písně lidské duše.

Ale píseň jásání nedokázala zmenšit přebytek citů. Adam uviděl Iva a vrhl se k němu. Svalil ho na zem jako koťátko, se smíchem ho začal krákat za hřívu, pak poskočil, gestem vyzval Iva a dal se do běhu. Lev mu sotva stačil a lvíčata s lvicí úplně zaostávaly. Nejrychleji běžel Adam, mával rukama a cestou zval za sebou všechna zvířata. Myslel si, že jeho stvoření dokáže přinést radost všem.

A opět je před ním malinké klubko. Jeho výtvar ! Olíznuté vlčím jazykem a teplým větříkem polaskané malinké živé klubko.

Nemluvně ještě neotvíralo oči - spalo. Všechna zvířata, jež přiběhla s Adamem, si před ním v blaženosti lehla na zem.

„To je ale !“ vykřikl nadšeně Adam. „Z mého stvoření vychází světlo, podobné mému. A možná, že je silnější než mé, když se dokonce se mnou děje něco neobyčejného. Všechna zvířata před ním padla v blaženosti. Tolik jsem to chtěl ! Dokázal jsem to ! Stvořil jsem ! Stvořil jsem překrásného živého tvora. Všichni ! Všichni se na něj podívejte.“

Adam přelétl pohledem všechno kolem a najednou se zastavil, jeho pohled strnul. Zastavil se na Evě.

Seděla na trávě sama, lehce unaveným pohledem laskala najednou strnulého, zmlklého Adama. A s novou silou zazářila Láska neviditelnou něhou uvnitř a kolem Adama. A najednou... O, jak se zachvěla vesmírná Láska, když najednou Adam přiběhl k překrásné děvě-matce, když před ní klekl, dotýkal se zlatých pramenů jejích vlasů, rtů a prsou, naplněných mlékem. A výkřik ztlumil v něžné šeptání, když se slovy snažil vyjádřit nadšení:

„Eva ! Má Eva ! Má žena ! Jsi schopna realizovat touhy ?!“

A na to... Trochu unavený a něžný tichý hlas mu odpověděl:

„Ano, jsem žena, tvá žena. Uvedu do života všechno, na co dokážeš pomyslet !“

„Ano ! Ve dvou ! Spolu ! Teď je mi to jasné ! Spolu ! Jsme jako On ! Jsme schopní uvádět do života touhy ! Podívej se ! Slyšíš nás, náš Otče ?“

Ale poprvé Adam neuslyšel odpověď. Udivený vyskočil a vykřikl:

„Kde jsi, můj Otče ?! Podívej se na dílo mé ! Jsou dokonalí, nevidaní pozemští tvorové Tví. Všechno je překrásné: stromy, tráva, keře a oblaka Tvá. Ale je něco překrásnějšího než tvary květiny, podívej ! Mé dílo mi přineslo větší radost než všechno, co jsi stvořil touhou. Mlčíš. Nechceš se na něj dívat ? Ale je nejlepší ! Mé stvoření se mi líbí nejvíc. Co je to s Tebou ? Nechceš se na něj podívat ?“

Podíval se Adam na nemluvně. Nad vzbudivším se tělíčkem děťátka vzduch byl více modrý než obvykle i větřík nic nerozevlával, jenom někdo neviditelný nad rty děťátka ohýbal slaboučký stonek, skláněje květinu. A tři něžná zrnka květinového pylu se dotkla rtů děťátka. Ono - novorozeně - zamlaskalo pusinkou, blaženě

vzdechlo, ručičkou i nožičkou zahýbalo a opět usnulo. Adam pochopil, že zatím, co on jásal, Bůh děťátko zahrnoval Láskou, a právě proto mlčel.

A vzkřikl Adam:

„Takže Ty jsi pomáhal ! Takže jsi byl nablízku a stvoření jsi uznal ?“

A uslyšel tichou odpověď Otce:

„Ne tak hlučně, Adame, svým jásotem vzbudíš dítě.“

„Takže sis, můj Otče, zamiloval, stejně jako mě, i mé stvoření ? Nebo ho miluješ více než mě ? Když ano, tak proč ? Vysvětli ! Vždyť není Tvé.“

„Láska, můj synu, má pokračování; v novém stvoření - pokračování tvé.“

„Takže já jsem tady a současně i v něm ? Je v něm i Eva ?“

„Ano, můj synu, vaše stvoření je ve všem podobné vám, nejen tělem. Duch a duše, spojující se v něm, rodí něco nového. A vaše snahy se prodlouží a mnohokrát zesílí radostné pocity.“

„Copak nás bude mnoho ?“

„Zaplníš sebou celou zem. Všechno pochopíš citem a pak v jiných galaxiích tvá touha stvoří ještě překrásnější svět.“

„Kde je kraj vesmíru ? Co budu dělat, když k němu přijdu ? Když všechno sebou zaplním, stvořím pomýšlené ?“

„Můj synu, vesmír sebou představuje mysl, z ní se zrodila touha, částečně je viditelná v hmotě. Když se přiblížíš ke kraji všeho, nový začátek a pokračování otevře tvá mysl. Z ničeho vznikne nové překrásné zrození tebe, odrážejíc sebou snažení, duši a touhu tvou. Můj synu, jsi nekonečný, věčný, v tobě jsou tvé tvořící touhy.“

„Otče, jak je mi vždycky dobře, když mluvíš. Když jsi nablízku, tak Tě chci obejmout. Ale jsi neviditelný. Proč ?“

„Můj synu, když má toužení o tobě přijímaly do sebe vesmírné energie, nestíhal jsem myslet na sebe. Mé touhy a myšlenky tvořily pouze tebe, netvořily můj viditelný vzhled. Ale existují mé viditelné výtvořiny, pociťuj, nerozebírej je. Rozebrat je pouze rozumem nedokáže nikdo v celém vesmíru.“

„Otče, je mi dobře, když mluvíš. Když jsi vedle - všechno je vedle mě. Když se octnu na jiném konci vesmíru, když pocítím v duši pochybnost nebo nepochopení, řekni mi, jak tě mám najít ? Kde budeš v této době ?“

„V tobě a vedle tebe. V tobě je všechno, můj synu, jsi vládce všech vesmírných energií. Všechny vesmírné protiklady jsem vyvážil v tobě, právě tím sebou představuješ to nové. Nedovol žádné z nich převládat v sobě. Tehdy i já budu v tobě.“

„Ve mně ?“

„V tobě a vedle tebe. Ve tvém výtvořinu jsi ty a Eva. V tobě je částička má, a tak i ve tvém stvoření jsem Já.“

„Jsem tvůj syn, a kdo bude pro tebe nové stvoření ?“

„Opět ty.“

„Koho budeš milovat více: mě, který jsem teď, nebo mě, narozeného znovu a znovu ?“

„Láska je jedna, v každém novém vtělení a touze je více naděje.“

„Jak jsi moudrý, Otče, tolik tě chci obejmout !“

„Dívej se kolem. Viditelné výtvořiny jsou mé materializované myšlenky a touhy. Svou materiální úroveň bytí vždy můžeš s nimi komunikovat.“

„Miluji je, jako Tebe, Otče. Miluji také Evu a své nové stvoření. Kolem je Láska, chci být v ní věčně.“

„Můj synu, pouze v Prostoru Lásky budeš věčně žít.“

Plynuly roky, lze tak říci, ale vždyť čas je pojem podmíněčný. Plynuly roky, ale nač počítat ? Smrt člověk dlouho nemohl v sobě poznat. A to znamená, že smrt tehdy ani nemohla existovat.“

(9 .)

JABLKO, KTERÝM SE NELZE NASYTIT

„Anastasie, když ze začátku všechno bylo tak dobře, tak co se stalo potom ? Proč jsou teď na světě války a lidé hladovějí ? Jsou krádeže, zločinci, sebevraždy a věznice. Plno nešťastných rodin a dětí-sirotků. Kam se poděly milující Evy ? Kde je Bůh, který slíbil, že všichni věčně budeme žít v lásce ? Ostatně, vzpomněl jsem si, co se o tomto říká v Bibli. Kvůli tomu, že člověk utrhl jablko ze zakázaného stromu a ochutnal ho, Bůh vyhnal člověka z ráje. Dokonce u brány postavil stráž, aby se tam opět nepouštěli ti, kteří se provinili.“

„Vladimíre, Bůh člověka z ráje nevyháněl.“

„Ne, vyháněl, četl jsem o tom. Ještě při tom člověka proklínal. Evě říkal, že je hříšnice a bude v mukách rodit a Adam bude v potu tváře získávat potravu. Tak se teď všechno s námi děje v realitě.“

„Vladimíre, popřemýšlej sám, možná že taková logika nebo její nepřítomnost je pro někoho prospěšná, má svůj cíl.“

„Co s tím má společného logika a něčí cíl ?“

„Prosím, uvěř. Každý sám by se měl naučit chápat a hodnotit situaci svou duší. Jen když sám popřemýšlíš, budeš moci pochopit, že Bůh člověka nevyháněl z ráje. Doteď zůstal všech milujícím Otcem. Bůh -je Láska, o tom jsi také četl.“

„Četl.“

„Tak kdepak je v tom případě logika ? Vždyť milující rodič nikdy nevyhodí z domu své dítě. Milující rodič, sám snášeje útrapy, odpouští svým dětem jakékoliv hříchy. A nepohlíží Bůh bezúčastně na všechna trápení lidí, svých dětí.“

„Pohlíží nebo nepohlíží - nevím. Ale všem je jasné, že jim nečelí.“

„Copak to povídáš, Vladimíre. Samozřejmě, že vydrží i tuto bolest od syna-člověka. Ale jak dlouho lze nepřijímat Otce ? Necítit Jeho lásku, nevidět ?“

„Pročpak se najednou tak vzrušuješ ? Řekni konkrétněji. Kde, v čem jsou dnešní projevy Boží lásky k nám ?“

„Až budeš ve městě, podívej se pozorně kolem sebe. Živý koberec zázračné trávy je pokrytý bezduchým asfaltem, kolem, ze škodlivého betonu, se tyčí giganti, kterým se říká domy, mezi nimi kmitají auta, čoudící smrtelný plyn. Ale mezi kamennými kolosy, jen co najdou malinký ostrůvek, vyráží travička a květiny - výtvyry Boha. Šustěním listů, zpěvem ptáků stále vzývá své dcery a syny, aby si uvědomili dějící se a vrátili se do ráje. Stále se zmenšuje ze země jdoucí Lásky záření, již dávno by se zmenšilo i sluneční odrážení. Ale On svou energií neustále zesiluje životadárnost slunečních paprsků. Jako i před tím miluje své dcery a syny. Věří, čeká, touží, jak jednou, za dalšího úsvitu, člověk si najednou uvědomí a jeho pochopení vrátí Zemi původní kvetení.“

„Ale jak se na Zemi všechno stalo proti Božím touhám a něco nepochopitelného se děje dál tisíce a možná miliony let ? Jak je možné stále čekat a věřit ?“

„Pro Boha čas neexistuje. Jako v milujícím rodičovi nezmizí v něm víra. A díky této víře my všichni teď žijeme. A sami tvoříme svůj život, používající svobodu, danou nám Otcem. A výběr cesty, nikam nevedoucí, nebyl lidmi zvolen náhle.“

„Ne náhle, v tom případě jak ? Co znamená výraz „Adamovo jablko“ ?“

„V té době, jako i teď, vesmír byl zaplněný množstvím živých energií. Živé neviditelné bytosti jsou všude a mnohé z nich se podobají druhému lidskému „Já“. Jsou skoro jako lidé, jsou schopní obsáhnout všechny úrovně bytí, ale vtělit se do materiální není jim dáno. V tom je převaha člověka nad nimi. Také u bytostí vesmírných energetických komplexů vždy jedna energie převládá nad ostatními. A nemají schopnost měnit vzájemný poměr svých energií.

Také mezi vesmírnými bytostmi jsou energetické komplexy podobné Bohu. Podobné, ale nejsou Bohy. I kdyby na okamžik uvedly do rovnováhy množství energií v sobě, stejně nejsou schopny stvořit živé harmonické tvory, jak to může Bůh.

Nikomu v celém vesmíru se nedaří najít rozluštění, odhalit skryté tajemství, jakou silou byla stvořena materiální úroveň, kde, v čem jsou nitě, spojující ji se vším existujícím ve vesmíru. A jak, díky čemu tato úroveň je schopna reprodukovat sama sebe ?

Když Bůh tvořil Zem a všechno na ní, tak kvůli nevídané rychlosti tvoření bytosti nestíhaly pochopit, čím, jakou silou Bůh produkuje všechno existující. Když všechno bylo stvořené a zjevné, když uviděly, že člověk je nejsilnější, mnohé ze začátku byly ohromené a nadšené, pak vzniklo přání zopakovat překrásné viděné. Stvořit stejné, své. Toto přání stále rostlo. Mají ho mnohé existující energie i teď. Snažily se stvořit podobu Země v jiných galaxiích, v jiných světech. Dokonce využívaly planety, stvořené Bohem. Mnohým se podařila podoba zemského bytí, ale pouze podoba. Dosáhnout zemské harmonie, vzájemné spojitosti všeho se vším se nikomu nepodařilo. A tak jsou ve vesmíru dodnes planety s životem, ale s životem - pouze znetvořenou podobou pozemského.

Když z mnoha pokusů, stvořit nejen něco lepšího, ale alespoň zopakovat stvořené, se všechny ukázaly být marné (a Bůh své tajemství neodhaloval), tak se mnohé z bytostí začaly obracet na člověka. Bylo jim jasné: jestli je člověk milované stvoření Boha, tak milující rodič mu nemohl něco nedodat. Naopak, Bůh

mohl dát člověku, svému synu, větší možnosti. A začaly se vesmírné bytosti obracet na člověka a snaží se o to i dodnes. Dnes jsou také lidé, kteří sdělují lidem ve svém okolí to, jak odněkud z kosmu s nimi mluví někdo neviditelný a říká si Rozum a dobrá Síla. Stejně tak i tehdy, na samém počátku, ony jednou s naučením, podruhé s prosbou se obracely na člověka. Všechny otázky mají jednu podstatu, pouze se různě maskují: „Řekni, jakou silou byla stvořena Země, všechno existující na ní, z čeho jsi stvořen velkým, člověče ?”

Ale člověk nikomu neodpověděl. Na tu otázku sám odpověď neznal, jako ji nezná i teď. Ale vzrůstal v něm zájem a začal člověk žádat Boha, aby mu odpověděl na otázku. Bůh nejenže neodpovídal. Snažil se člověka přivést k rozumu, prose pustit z hlavy otázku:

„Prosím tě, můj synu, tvoř. Tobě je dáno tvořit v pozemském prostoru a v jiných světech. Tvou touhou pomyšlené se uvede do života. Pouze o jedno tě žádám, nerozebírej, jakou silou se všechno koná.”

„Nechápu, Anastasie, proč Bůh ani člověku, svému synovi, nechtěl povědět techniku tvoření ?”

„Mohu pouze předpokládat. Neodpovídaje ani svému synovi, Bůh se ho snažil uchránit před neštěstím, předejít vesmírné válce.”

„Nevidím žádnou spojitost mezi nezodpovězenou otázkou a vesmírnou válkou.”

„Kdyby se odhalilo tajemství stvoření, tak na jiných vesmírných planetách by mohly vzniknout formy života, rovnající se silou pozemským. Dvě síly by zachtěly vyzkoušet jedna druhou. Možná, že by ta soutěž byla pokojná. Možná, že by se podobala pozemské válce. A to by mohlo být začátkem vesmírné války.”

„Skutečně, ať raději technika Božího tvoření zůstává nerozluštěná. Hlavně, aby ji někdo z bytostí nerozluštil sám, bez nápovědy.”

„Myslím si, že ji nikdo nikdy nerozluští.”

„A proč sis tím tak jistá ?”

„To je takové tajemství, které z jedné strany je jasné a z druhé - neexistuje, a zároveň není jediné. Jistotu mi dodává slovo „stvoření”, když k němu přidáváš druhé slovo.”

„Které ?”

„Druhé slovo - „nadšení”.”

„No a co z toho ? Co mohou znamenat tato dvě slova společně ?”

„Ona...”

„Ne ! Zastav ! Mlč ! Vzpomněl jsem si, jak jsi říkala, že myšlenky, a to znamená, že i slova nikam nemizí, že jsou kolem nás v prostoru a že je každý může uslyšet. Je to tak ?”

„Přesně tak.”

„A bytosti je mohou slyšet ?”

„Ano.”

„Pak mlč. Proč jim dělat nápovědu ?”

„Vladimíre, nedělej si starosti, lehkým poodhalením tajemství jim možná ukážu neplodnost a nesmyslnost jejich neustálých pokusů. Aby pochopily a přestaly otravovat člověka."

„No, když je to tak, tak řekni, co znamená „stvoření" a „nadšení" ?"

„Stvoření - znamená, že Bůh tvořil, používaje částčky všech vesmírných energií a také svou, a i když dokonce všechny bytosti se dají dohromady, aby stvořily něco podobného Zemi, nebude se jim dostávat jedna energie. Ta, která je vlastní ideji Boha, která vznikla v Boží touze. A nadšení - znamená, že tvoření se konalo v zápalu nadšení. Kdo z umělců, velkých malířů, tvořících v zápalu nadšení, dokáže potom říci, jak držel štětec, na co myslel, kde stál ? Úplně pohlcený svou prací si toho nevšímal. A k tomu ještě je energie Lásky, Bohem poslaná na Zem. Je svobodná, nikomu nepodřízená, a chrání věrnost Bohu, slouží pouze jedinému člověku."

„Jak je všechno zajímavé, Anastasie ! Myslíš, že tyto bytosti uslyší, pochopí ?"

„Uslyší, možná, že i pochopí."

„I to, co říkám já, také uslyší ?"

„Ano."

„V tom případě to ještě shrnu. Ej, bytosti, je vám to teď jasné, ano ? A více už lidi neobtěžujte. Nedokážete rozluštit záměry Tvůrce ! Tak co, Anastasie, řekl jsem jim to dobře ?"

„Velice přesně zazněla tvá poslední slova: ‚Nedokážete rozluštit záměry Tvůrce !'"

„A jak dlouho se pokouší rozluštit tajemství ?"

„Od toho okamžiku, když spatřily Zem a lidi, až dodnes."

„A čím pak jejich pokusy uškodily Adamovi nebo nám ?"

„V Adamovi a v Evě vzbudily pýchu, ješitnost. A dokázaly je přesvědčit lživým dogmatem: ‚Aby se stvořilo něco dokonalejšího než to, co existuje, je třeba ho rozebrat a podívat se, jak funguje existující výtvar.' Často jim tvrdily: ‚Poznej stavbu všeho, pak nad vším vynikneš.' Měly naději, že když Adam bude rozebírat Boží výtvar, postihovat jejich strukturu a předurčení, tak svým rozumem pochopí, v čem tkví vzájemná spojitost mezi výtvar. A že ony budou vidět Adamem produkováné myšlenky a pochopí, jak lze stvořit podobné Bohu."

Ze začátku si Adam nevšímal rad a proseb. Ale jednou se Eva rozhodla poradit mu: ‚Slyším, jak hlasy tvrdí, že vše nám bude vycházet překrásněji a lehčeji, když poznáš stavbu všeho uvnitř. Proč máme úporně nesouhlasit s radami ? Nebylo by lepší je alespoň jednou uposlechnout ?'

Nejdřív Adam ulomil větev stromu s překrásnými plody na ní, potom... Potom... teď to vidíš sám, zastavila se tvořivá mysl člověka. Doteď všechno rozebírá a ničí, snaží se poznat stavbu všeho a tvoří něco svého, primitivního, okamžitě zastavenou mysl."

„Počkej, Anastasie. Vůbec tomu nerozumím. Proč myslíš, že se lidská mysl zastavila ? Naopak, když se něco rozebírá, tak tomu říkájí poznání nového."

„Vladimíre, člověk je tak uspořádan, že nic nepotřebuje pitvat. V něm... Jakpak bych to měla jasněji říci ? V člověku, v jakoby zakódované formě, se i bez

toho chrání stavba všeho. Kód se otevírá tehdy, když člověk v nadšení zapojuje svou tvořivou mysl."

„No, stejně mi není jasné, jakou škodu může způsobit rozebírání a proč to zastavuje mysl. Raději to nějak ukaž na příkladu."

„Ano, správně. Zkusím na příkladu. Představ si, že za volantem svého auta jedeš k cíli. Najednou tě napadne podívat se, jak pracuje motor, jakým způsobem pohání kola. Zastavíš své auto a začneš rozebírat motor, ku příkladu."

„No, rozeberu, dozvím se, jak funguje, pak ho dokážu opravovat sám. Copak je na tom špatného ?"

„Ale vždyť pokud to budeš rozebírat, tvůj pohyb bude zastavený. Nedosáhneš cíle včas."

„Ale budu vědět o autě víc. Co je špatného na tom, že získám nové znalosti ?"

„Nač je potřebuješ ? Tvá předurčenost není v opravování, ale ve vychutnávání pohybu a tvoření."

„Začala jsi mluvit nepřesvědčivě, Anastasie. Žádný řidič s tebou nebude souhlasit. No, možná že ti, kteří jezdí v nových cizích autech, japonských nebo v „mercedesech", ty se porouchají zřídka."

„Boží výtvořiny nejenže se neporouchají, ale jsou schopny samy sebe obnovovat. Tak nač je zapotřebí jejich rozebírání ?"

„Jak to nač - alespoň ze zvědavosti."

„Promiň mi, Vladimíre, jestli můj příklad je nezdařilý. Dovol, zkusím uvést jiný."

„Zkus."

„Před tebou stojí překrásná žena. Hoříš touhou po ní, líbí se ti. Ani ty jí nejsi lhostejný, snaží se s tebou spojit v tvoření. Ale chvíli před vzájemným vzplanutím k spojení, k stvoření, najednou tě napadne myšlenka dozvědět se, z čeho se tato žena skládá. Jak fungují její vnitřní orgány. Žaludek, játra, ledviny. Co jí, co pije. Jak toto všechno bude pracovat v okamžiku intimního sblížení."

„Stačí. Už nic víc neříkej. Teď jsi uvedla šikovnější příklad. Nebude sblížení, tvoření nebude. Nepodaří se, jestli vznikne tato prokletá myšlenka. Mně se to takhle jednou stalo. Dlouho se mi líbila jedna žena, ale neoddávala se mi. A když jednou souhlasila, tak jsem si najednou pomyslel, jak bych to všechno udělal nejlépe, a z nějakého důvodu jsem si nebyl jistý svými schopnostmi. V důsledku toho nic nevyšlo. Byla to taková hanba a také jsem si vytrpěl své. Pak jsem se ptal přítele, jemu se to také stalo. Dokonce jsme s ním byli u doktora. Řekl nám, že tady zapracoval nějaký psychologický faktor. Nebylo třeba pochybovat a rozebírat, co a jak. Myslím, že kvůli tomu faktoru trpělo nemálo mužů. Teď chápu: toto všechno je kvůli nějakým bytostem, vinou Adama a kvůli Evině radě. Ano, tenkrát se zachovali docela špatně."

„Pročpak obviňuješ pouze Adama a Evu ? Podívej se dnes, Vladimíre, nepokračuje snad celé lidstvo v opakování této chyby, porušujíc přikázání Boha ? Adam a Eva neznali důsledky, ale proč dneska lidstvo houževnatě dál všechno rozebírá ? Ničí živé tvory ? Dnes ! Když důsledky jsou tak zřetelné a smutné."

„Nevím. Možná, že všichni potřebují pořádně dostat na pamětnou. Copak jsme uvízli v stálém rozebírání? Teď mě napadlo: škoda přece, že Bůh pořádně nepotrestal Adama a Evu. Měl by Adamovi nandat pohlavků, aby se vytloukly hlouposti z hlavy, kvůli nimž teď trpí celé lidstvo. A také Evu napráskat pořádným klackem na zadek, aby se do toho nemíchala se svými radami.“

„Vladimíre, Bůh dal člověku plnou svobodu a ve svých myšlenkách nevytvořil trest. A navíc, potrestáním nelze změnit zplozené v myšlenkách. Nesprávná konání budou pokračovat do té doby, dokud nebude změněna prvotní myšlenka.“

Řekni, kupříkladu, co myslíš, kdo vynalezl smrtonosnou raketu a jadernou hlavici k ní?”

„V Rusku budoval rakety akademik Koroljov. A před ním o nich mluvil teoreticky Ciolkovský. Snažili se také američtí vědci. No, zkrátka, v raketovém průmyslu je zaměstnáno hodně lidských mozků. V různých státech pracuje hodně vynálezců.“

„Vladimíre, vynálezce všech raket a všech smrtonosných zbraní ve skutečnosti je pouze jeden.“

„Jak může být jeden, když na sestavení raket v různých státech pracují celé vědecké ústavy a své vynálezy udržují v tajnosti. Horečné zbrojení tkví právě v tom, kdo rychleji a dokonaleji vyprodukuje zbraň.“

„Všem lidem, kteří si říkají vědci-vynálezci, nezávisle na tom, v kterém státě žijí, on, ten jediný vynálezce, s radostí rozdává rady.“

„A kde, v jakém státě žije a jak se jmenuje?”

„Mysl ničení. Nejdřív se dostala k jednomu člověku, ovládla jeho materiální tělo a vyprodukoval kopí s kamenným hrotem. Pak zplodila šíp a železný hrot.“

„Ale když všechno ví, tato ničící mysl, tak proč nevyprodukovala raketu hned?”

„Materiální úroveň pozemského bytí nevtěluje pomyšlené hned. Zpomalenost v hmotě je dána Stvořitelem pro postižení smyslu. Ničící mysl má již dávno vyprodukovanou zbraň více smrtonosnou než kopí, dnešní zbraň, nebo budoucí. Aby se vtělilo do pozemské materiální úrovně ne jen kopí, bylo zapotřebí stavět množství továren a laboratoří, kterým se teď říká vědecké. Pod záminkou, navenek blahodárnou, se do realizace smrtonosné mysli vtahovalo co nejvíce lidí.“

„A proč to potřebuje, takhle se neustále snažit?” „Aby se utvrdila. Aby zničila celou materiální úroveň Země. Aby ukázala celému vesmíru převahu energií své všechno ničící bytosti, nad všemi a nad Bohem. A působí prostřednictvím lidí.“

„To je ale chytrá zmije! A jak bychom ji měli vyhnat ze Země?”

(1 0 .)

JE TŘEBA SE VYHÝBAT INTIMNÍM KONTAKTŮM S NÍ

„Nedopouštět její proniknutí do sebe. Všechny ženy by se měly vyhýbat intimním kontaktům s muži, kteří do sebe vpustili mysl ničení, aby ji opět a opět neobnovovaly.“

„Jejda ! Vždyť jestli všechny ženy se na tomto domluví, tak vědecké a vojenské rozumy se zblázní.“

„Vladimíre, kdyby se ženy začaly takhle chovat, nebyly by na zemi války.“

„To určitě. Pěkně ses, Anastasie, dotkla všech válek. To je ale, tvá idea může zničit všechny války. To jsi trefila. Skutečně, kdopak z mužů bude bojovat, když potom žádná z žen s nimi nebude chtít spát, neporodí mu potomstvo. A vypadá to tak, že, kdo začne válku, zabije sám sebe a všechny své potomky.“

„Pokud by všechny ženy chtěly toto udělat, tak nikdo by nechtěl válku začínat. Provinění Evy a své před sebou a Bohem dnes žijící ženou se vykoupí.“

„A copak se potom na zemi bude dít ?“

„Země opět rozkvetne původní barvou.“

„Jsi houževnatá, Anastasie, své touze jsi stále věrná. Ale také naivní. Jak lze věřit ve všechny ženy na Zemi ?“

„Jakpak nemám věřit ženám, Vladimíre, když vím, že v každé ženě, žijící dnes na Zemi, je uložena božská podstata. Tak ať se otevře v celé své kráse. Bohyně ! Ženy božské Země. Otevřete v sobě svou božskou podstatu. Ukažte se vesmíru ve své původní kráse. Jste dokonalá stvoření, vytvořená Boží touhou. Vy, každá z vás je schopna přivést do rovnováhy vesmírné energie. O ženy, bohyně celého vesmíru a Země !“

„Jakpak je možné, Anastasie, tvrdit, že všechny ženy Země jsou bohyně ? Je mi přímo k smíchu tvá naivnost. Jenom se podívejme ! Všechny jsou bohyně. I ty, které stojí za pultem, no, v obchodech a v různých stáncích ? Uklízečky, myčky nádobí, servírky. Ženy, které každodenně doma v kuchyni stále vaří, smaží a rachotí nádobím, jsou také Bohyně ? Zkrátka, ty sama se rouháš. Jak je možné narkomankám a prostitutkám říkat bohyně ? No, budiž, v chrámě... nebo na plese tancuje nějaká překrásná dáma, o nich se ještě občas říká: „je bohyně“. Ale různým škaredkám, oblečeným do nemoderních hadrů, nikdo nebude říkat bohyně.“

„Vladimíre, právě řada současných událostí nutí pozemské bohyně každý den stát v kuchyni. Tvrdil jsi, že se podobám zvířátku, že můj byt je primitivní a civilizovaný je pouze ten, v kterém žiješ ty. Tak pročpak ženy tvé civilizace část svého života prožívají v těsné kuchyni ? Jsou nucené mýt podlahu, tahat těžké nákupy z obchodů ? Vychloubal ses svou civilizací, ale pročpak je v ní tolik špíny ? A proč překrásné bohyně pozemské proměňujete v uklízečky své ?“

„Ale kdepak jsi viděla uklízečky - bohyně ? Ty, které jsou žádané, září na konkurzech krásy a topí se v přepychu, s nimi se všichni chtějí ženit. Jenže se vdávají pouze za bohaté. A různé škaredky nechtějí ani chudáci.“

„Každá žena má svou krásu. Ale ne vždy je jí dáno se otevřít. Tu velkou krásu nelze změřit, jako kupříkladu pas. Délka nohou, velikost prsou a barva očí při tomto nejsou důležité. Je uvnitř ženy, mladičké dívenky i v letité dámě.“

„Ale jdi, v letité dámě. Ještě mi pověz o babičkách v důchodu ! Copak podle tebe jsou také překrásné bohyně ?“

„Svým způsobem jsou překrásné také. A nehledě na sled životních ponížení, množství ran osudu, každá žena, které se začalo říkat babičko, jednou ráno

si může uvědomit, vzbudit se za úsvitu, projít se rosou, paprskem uvědomělosti se usmát na vstávající sluníčko a tehdy..."

„Co tehdy ?“

„Najednou vyvolá v někom lásku. Sama bude milovaná i jemu odevzdá teplo své lásky.“

„Komu jemu ?“

„Tomu, svému jedinému, který v ní uvidí bohyni.“

„Tohleto se nestává.“

„Stává se to. Zeptej se starších lidí. Dozvíš se, kolik mívají vášnivých románů.“

„A jsi přesvědčená, že ženy jsou schopny měnit svět ?“

„Ano, jsou ! Jsou bezpochyby schopny, Vladimíre. Změnivše prioritu své lásky, ony, dokonalá Boží stvoření, vrátí Zemi původní překrásný vzhled, promění ji celou v kvetoucí zahradu Božské touhy. Jsou Boží stvoření ! Překrásné bohyně božské Země !“

(1 1 .)

TŘI MODLITBY

„Mluvíš o Bohu, Anastasie, a jak se modlíš ? Nebo se vůbec nemodlíš ? Mnozí lidé ve svých dopisech prosí, abych se tě na toto zeptal.“

„Vladimíre, co si představuješ pod slovem „modlíš se“ ?“

„Jak co ? Copak to není jasné ? Modlit se, znamená modlit se. Copak nechápeš význam tohoto slova ?“

„Stejná slova lidé vnímají různě a cítí za nimi různý smysl. Abych mluvila jasněji, zeptala jsem se tebe, jak ty chápeš smysl modlitby ?“

„O smyslu jsem nějak moc nepřemýšlel. Ale stejně jednu hlavní modlitbu znám nazpaměť a někdy ji recituji -jen tak, pro případ. Zřejmě je v ní nějaký smysl, když ji recituje hodně lidí.“

„Copak ? Modlitbu ses naučil, ale poznat její smysl se ti nechtělo ?“

„Ne že by se nechtělo, ale prostě jsem se nějak nezamýšlel nad jejím smyslem. Myslel jsem, že všem je jasný, proč se zamýšlet ? Modlitba - to je jednoduše jakoby rozhovor s Bohem.“

„Ale jestli v hlavní modlitbě představujeme rozhovor s Bohem, řekni mi, jak lze s Bohem, svým Otcem, mluvit bez smyslu ?“

„Nevím jak. Ale co pořád o tom smyslu mluvíš ! Zřejmě ho znali ti, kteří napsali modlitbu.“

„Ale vždyť ty bys chtěl mluvit se svým Otcem osobně.“

„Samozřejmě. Každý by chtěl se svým Otcem mluvit osobně.“

„Ale jakpak je možné osobně, a při tom pronášet cizí slova k tomu se nezamýšlet, co stojí za nimi ?“

Ze začátku mě znervózňovala Anastasiina dotěrnost ohledně smyslu modlitby, kterou jsem se naučil, ale pak mě samotného začalo zajímat určení smyslu, uloženého v modlitbě. Protože mi do hlavy, jako by sama sebou, přišla myšlenka: „Copak to vychází ? Modlitbu jsem se naučil, nejednou jsem si ji opakoval, ale nad tím, co obsahuje, jsem skoro nepřemýšlel. A bylo by zajímavé si to ujasnit, když už jsem se ji naučil." A řekl jsem Anastasii:

„No dobře, časem nad smyslem popřemýšlím."

A ona odpovídá:

„Pročpak časem ? Copak teď, tady bys nemohl přednést svou modlitbu ?"

„Proč bych nemohl ? Mohu, samozřejmě."

„Pak, Vladimíre, zarecituj modlitbu tu, kterou jsi ze všech pojmenoval jako hlavní, a s jejíž pomocí ses snažil mluvit s Otcem."

„Vždyť já také jen jednu znám. Naučil jsem se ji proto, že ji všichni považují za hlavní."

„Budiž tak. Zarecituj svou modlitbu a já budu sledovat tvou mysl."

„Dobře. Poslouchej."

Přednesl jsem Anastasii modlitbu „Otče náš", v které, pokud si pamatujete, jsou slova:

„Otče náš, jenž jsi na nebesích !
Posvět se jméno Tvé, přijď království Tvé
buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám naše viny
jakož i my odpouštíme viníkům našim
a neuveď nás v pokušení ale zbav nás od zlého
neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky věkův.
Amen."

Zmlkl jsem a podíval jsem se na Anastasii. Sklonila hlavu, na mě se nedívá, také mlčí. A takhle mlčky seděla, smutná, dokud jsem nevydržel a nezeptal se:

„Proč mlčíš, Anastasie ?"

Nezvedajíc hlavu, pronesla:

„Na jakápak má slova čekáš, Vladimíre ?"

„No jak to, „na jaká" ? Dokonce bez zadrhnutí jsem přednesl modlitbu. Líbila se ti ? Mohla bys to říci, ale mlčíš."

„Když jsi recitoval modlitbu, Vladimíre, snažila jsem se sledovat tvou mysl, city, smysl obracení. Smysl slov modlitby chápu, ale ty jsi nechápal všechna její slova. Tvá sotva narozená mysl se přetrhávala, ztrácela a úplně chyběly city. Nepoznal jsi smysl mnohých slov modlitby, k nikomu ses neobracel. Jednoduše jsi brumlal."

„Vždyť jsem recitoval jako všichni. Byl jsem v kostele a tam je ještě víc nesrozumitelných slov. Slyšel jsem, jak recitují jiní lidé. Rychle brumlají a to je celé. Já ale všechno recitoval jasně, pomalu, abys pochopila."

„Ale předtím jsi řekl, že modlitba -je obracení k Bohu."

„Ano, to jsem řekl.“

„Ale Bůh je náš Otec, je osobnost, je živá substance. Náš Otec je schopný cítit a chápat, když vzniká normální komunikace. A ty...”

„Co já ? Vždyť ti říkám, všichni tak recitují, obracejí se k Bohu.“

„Představ si, že tvá dcera Polina najednou začne před tebou monotónně mluvit a do vět bude vplétat slova, jenž nechápe sama. Tobě, otci, se bude líbit takové obracení dcery ?“

Když jsem si zřetelně představil takovou situaci, tak se mi udělalo přímo úzko. Stojí přede mnou má dcera, něco brumlá, jako nějaká bláznivá, a sama nechápe, co chce. A v duchu jsem se rozhodl: „Ne, je třeba promyšleně rozebrat modlitbu. Není možné nesmyslně pronášet slova. Jinak to vypadá, že se objevuji před Bohem jako šílený. Ať ji tak brumlá kdokoliv. Já ale určitě pochopím celou tuto modlitbu. Jenom je třeba najít překlad nesrozumitelných slov. Proč se v kostelech mluví nějakým nejasným jazykem ?“ Ale nahlas jsem řekl:

„Víš co, tady je zřejmě neúplný a nepřesný překlad. Proto, jak jsi řekla, se má mysl ztrácet.“

„Vladimíre, smysl lze pochopit i s tímto překladem. Jsou v něm, samozřejmě, slova, která nejsou obecně užívaná. Ale smysl je jasný, když nad ním popřemýšlíš a určíš, co je nejdůležitější pro tebe a příjemnější pro Otce. Co potřebuješ, obracíš-li se modlitbou k Otci ?“

„No, co je tam řečeno slovy, to, zřejmě, potřebuji i já. Aby dal chleba, odpustil hříchy a dluhy, neuvedl nás v pokušení a zbavil od zlého. Všechno je tam jasné.“

„Vladimíre, všechnu potravu svým synům a dcerám Bůh odevzdal ještě před jejich narozením. Podívej se kolem, již dávno je pro tebe všechno uděláno. Milující Otec všem odpouští hříchy bez proseb a nemá v úmyslu uvádět někoho do pokušení. Schopnost nepodléhat záludným a planým slibům Otec vložil do každého. Pročpak urážíš svého Otce neznalostí toho, co je dávno uskutečněno ? Kolem tebe jsou jeho věčné dary. Co ještě může dát milující Otec, jenž všechno odevzdal svému dítěti ?“

„A co když něco nedodal ?“

„Bůh je maximální. Svým synům a dcerám všechno dal zpočátku. Všechno ! V plné míře ! Jako rodič, bezvýhradně milující své dítě, si nepřál větší blaho než radost ze šťastného bytí svých dětí ! Svých synů a dcer !

Řekni, Vladimíre, jaké může mít pocity Otec, který všechno odevzdal svým dětem zpočátku a teď vidí před ním děti neustále prosící: „Ještě, ještě, uchraň, zachraň, jsme všichni bezmocní, jsme nic ?“ Odpověz, prosím. Dejme tomu, ty jako rodič nebo někdo z tvých přátel, chtěli byste mít takové děti ?“

„Nebudu ti tady hned odpovídat. Sám si v tom udělám jasno, když v klidu popřemýšlím.“

„Ano, ano, jistě, dobře, Vladimíre. Jenom prosím, až najdeš čas, popřemýšlej, co by chtěl od tebe slyšet Otec, kromě tvých proseb.“

„A copak Bůh také po nás může něco chtít ? Co ?“

„To, co každý chce uslyšet od svých dětí.“

„Řekni mi, Anastasie, a ty se někdy obracíš k Bohu modlitbou ?“

„Ano, obracím se,“ zazněla odpověď.

„Tak mi předved' svou modlitbu.“

„Tobě, Vladimíre, nemohu. Má modlitba je určena Bohu.“

„Budiž k Bohu, uslyším ji.“

Anastasie vstala, rozpráhla ruce, otočila se zády ke mně a pronesla první slova. Obyčejná slova modlitby, ale... uvnitř mě se jako by najednou všechno zachvělo. Nepronesla je tak, jako my odříkáváme modlitbu. Ona je pronášela tak, jak se obrací všichni lidé ke svému blízkému, milovanému člověku.

V její řeči byly všechny tóny živé komunikace. Vášně i radost, i žhavé nadšení, jako by se blízko nacházel ten, ke komu se Anastasia vášnivě obracela:

„Můj otče, všude přítomný !

Děkuji Ti za světlo života,

Za existenci Tvého království,

Za vůli milující. Děj se dobro.

Děkuji Ti za každodenní stravu !

I za Tvou trpělivost

Za odpuštění hříchu na zemi Tvé.

Můj otče, všude přítomný

Jsem dcera Tvá mezi Tvými výtvary.

Nedopustím se hříchů a slabosti

Budu důstojná Tvých činů.

Můj otče, všude přítomný

Jsem dcera Tvá, pro radost Tobě.

Sebou Tvou slávu zmnožím.

Všechny budoucí věky Budou žít ve Tvé touze.

A tak to bude. Tak to chci !

Jsem dcera Tvá, Můj Otče, všude přítomný.“

Anastasia zmlkla. Pokračovala v komunikaci s celým okolím. Zdálo se, že kolem ní zářilo světlo. Když pronášela slova své modlitby, kolem ní se dělo něco neviditelného. A toto neviditelné se dotklo i mě. Ne vnějším, ale vnitřním dotknutím. Od něj se mi najednou udělalo dobře, klidně. Ale zároveň s Anastasiiným vzdalováním tento stav mizel, a řekl jsem k Anastasii, která poodešla:

„Tak jsi pronášela modlitbu, jako by vedle tebe byl někdo, schopný na ni odpovídat.“

Anastasia se ke mně otočila, její obličej byl radostný. Rozhodila ruce do stran, usmívajíc se, zakroužila, pak se mi vážně podívala do očí a řekla:

„Vladimíre, náš Otec Bůh také promlouvá ke každému s prosbou, odpovídá na každou modlitbu.“

„Ale proč v tom případě Jeho slova nikdo nechápe ?“

„Slova ? U pozemských národů je tak mnoho slov s různým smyslem. Tak mnoho nepodobných jazyků a nářečí. Ale existuje jeden jazyk pro všechny. Jeden pro všechny jazyk Boží výzvy. A je utkaný z šelestu listí, ze zpěvu ptáků a vln. Má barvu a vůni Boží jazyk. Tímto jazykem na prosbu každého člověka Bůh dává modlitební odpověď.“

„A mohla bys přeložit, říci slovy, co nám říká ?“

„Mohla bych přibližně.“

„Proč přibližně ?“

„Náš jazyk je o hodně chudší než ten, kterým k nám promlouvá Bůh.“

„Ale stejně řekni, jak to umíš.“

Anastasia se na mě podívala, natáhla dopředu ruce, a... najednou vzkřikla hlubokým hlasem:

„Synu můj. Můj drahý synu !
Jak dlouho čekám. Stále čekám.
V minutě roku, ve mžiku věků
Čekám.
Dal jsem ti všechno. Země je tvá.
Ve všem jsi volný. Vyber svou cestu.
Jenom tě prosím, můj synu
Můj drahý synu, buď šťastný
Prosím.
Nevidíš mě. Neslyšíš mě.
Ve tvém rozumu jsou pochybnosti a stesk.
Odcházíš. Kam ?
Usiluješ. O co ?
Klaníš se někomu.
Vztahuji k tobě ruce.
Synu můj, můj drahý synu
Buď šťastný, prosím.
Znovu odcházíš.
A cesta - nikam.
Touto cestou vybuchne země.
Ve všem jsi volný, a vybuchuje svět
Ničí tvůj osud.
Ve všem jsi volný, ale Já vydržím.
S poslední travičkou tě vzkřísím.
A znova svět bude zářit
Jen buď šťastný, prosím.
Na tvářích svatých - přísný smutek
Straší tě peklem, soudem.

Říkají ti, že pošlu své soudce.

Ale modlím se pouze za jedno
Za dobu, kdy budeme opět ve dvou.
Věřím, že vrátíš se.
Věřím, že přijdeš.
Věřím, že opět obejmu tě.
Ne otčím ! Ne otčím !
Jsem tvůj Ave Otec
Můj milovaný synu
Budeme šťastní ve dvou !"

Když Anastasia zmlkla, nemohl jsem se hned vzpamatovat. Jako bych dál naslouchal všemu, co znělo kolem, a možná, že jsem poslouchal, jak v mých žilách v neobyčejném rytmu tekla krev. Co jsem pochopil ? Doteď tomu sám nemohu porozumět.

Ve svém nadšeném pojetí vykládala modlitbu Boha k člověku. Jsou ta slova správná, nebo nejsou, kdo teď řekne ? A také proč tak silně vzrušují city, kdo to může objasnit ? A také co dělám teď ? S uvědomělým chvěním jezdím propiskou po papíru, nebo neuvědoměle... Ztrácím rozum ?

Její slova proplétám s těmi, která teď bardi zpívají jejím jménem. Stát se může všechno. Možná, že jiní lidé místo mě pochopí. Já to také zkusím pochopit, až dopíšu...

A znovu píšu. A opět, jako tam v lese, jako by protrhávaly záclonu, občas najednou zní řádky modliteb z tajgy. A opět otázka. Mučivá otázka, která je i dodnes ve mně. Ve formě obrazů z našeho života a přemýšlení. Bojím se na ni odpovědět sám sobě. Ale držet ji tolik v sobě už také nemohu. Možná, že někdo najde přesvědčivou odpověď.

Modlitba ! Tato Anastasiina modlitba ! Pouhá slova ! Slova poustevnice z tajgy, nevzdělané, se svérázným způsobem myšlení a života. Pouhá slova. Proč ale pokaždé, jakmile zaznějí, nalévají se mi žilky na ruce, která píše, a krev v ní pulzuje rychleji. Pulzuje, odměřujíc vteřiny, v jejichž průběhu je třeba řešit, co je lepší a jak je třeba žít. Prosit dobrého Otce - zbav, dej, zaříd' ? Nebo takhle s jistotou a od srdce, jako ona, najednou oznámit:

„Můj otče, všude přítomný, Nedopustím se hříchů a slabosti. Jsem syn Tvůj, pro radost Tobě. Sebou Tvou slávu zmnožím...”

Smysl které modlitby pro Něj bude příjemnější ? Co mám dělat já nebo my všichni ? Kterou cestou máme jít ?

„Můj otče, všude přítomný, Nedopustím se hříchů a slabosti...”

A kdepak vzít síly, abychom tohle řekli ? A abychom řečené potom splnili !

(1 2 .)

ANASTASIIN ROD

„Řekni mi, Anastasie, jak se to stalo, že ty a tví prarodiče jste žili po dobu tisíc let v divokém lese, odděleně od společnosti. Jestli, jak tvrdíš, celé lidstvo je jediný

organizmus, všichni mají své prameny, proč tedy tvůj rod je mezi ostatními jako odpadlík ?"

„Máš pravdu, všichni lidé mají jediného rodiče. A jsou rodiče, které vidíme. Ale každý lidský osud má ještě svobodu volby vlastní cesty, jež vede k určenému cíli. Mezi jiným, výběr záleží na výchově citů."

„A kdopak v tom případě tak vychoval tvé dávné prarodiče, že se tvůj rod doteď tak liší ? No, způsobem života nebo chápáním ?"

„Ještě v těch dávných časech... Řekla jsem v dávných, ale jako by všechno bylo včera. Raději to řeknu takhle: s nástupem doby, kdy lidstvo přestalo společně tvořit a začalo rozebírat výtvoř Boha, kdy již letělo kopí a kůže věrných zvířat na lidském těle se začala považovat za trofej, když se měnilo vědomí a všichni zamířili cestou, jež je přivedla k dnešnímu dni, když lidská myšlenka se obrátila k poznání, ale ne k stvoření, najednou lidé začali rozebírat, jak, v důsledku čeho jsou spojující se muž a žena schopní pocítit velké uspokojení. Tehdy poprvé muži začali ovládat ženy a ženy oddávat se mužům ne kvůli stvoření, ale proto, aby dosáhli příjemné uspokojení ve dvou.

Mysleli si, stejně jako dnešní lidé, že přichází pokaždé, jakmile se spojí mužský a ženský živel, jejich materiální těla.

Ve skutečnosti uspokojení ze spojení dvou pouze materiálních těl je neúplné, pomíjející. Ostatní úrovně lidského „Já" se nezúčastňují pouze potěšujícího konání. A člověk se snažil dosáhnout plnosti pocitů, měnící těla a způsoby jejich spojení, ale dodnes ji v plné míře nedosáhl.

Smutným důsledkem těchto tělesných potěšení se staly jejich děti. Byly zbavené uvědomělého snažení dojít k cíli a realizovat božské touhy. A začaly ženy rodit v mukách. A rostoucí děti byly nucené žít v trápení. Nepřítomnost třech aspektů bytí jim nedávala možnost spatřit štěstí. A takhle jsme došli do dnešního dne.

Jedna z prvních žen, když porodila své dítě v mukách, uviděla, že její novorozená holčička si při porodu poškodila nožku a byla tak slabá, že ani nevydala zvuk pláče. Ještě ta žena uviděla, jak ten, který s ní vychutnával tělesná potěšení, zůstával lhostejný k narození a začal hledat potěšení s jinou ženou. A žena, která se stala matkou náhodně, vzbouřila se proti Bohu. Popadla svou nově narozenou holčičku a běžela co nejdál do neosídlené lesní houštiny. V zoufalství se zastavila, aby nabrala dechu, ze svých tváří stírala slzy, pokaždé házejíc na Boha zlobná slova: „Proč ve tvém, jak jsi myslel, překrásném světě je bolest, zlo a zřikání ? Nepociťuji uspokojení při pohledu na svět, který jsi stvořil. Jsem celá zoufalá a hořím zlobou. Jsem všemi opuštěná. A ten, ke kterému jsem se tulila s láskou, teď laská jinou ženu, zapomněl na mě. A to ty jsi je stvořil. Ten, který mě zradil, je tvůj. A ona, která teď laská jeho, vždyť je také tvá. Jsou tvé výtvoř, ano ? A já ? Já je chci zadusit. Celá hořím zlobou k nim. Tvůj svět se pro mě stal smutným. Co jsi za osud pro mě vybral ? Proč se mi narodilo zřudné, napůl mrtvé dítě ? Nechci, aby jej viděli. Nemám radost z pohledu na tohle."

Ta žena nepoložila, ale hrubě hodila do lesní trávy skoro neživé klubko - svou dceru. Se zoufalstvím a zlostí zakřičela obracejíc se k Bohu: „Ať nikdo neuvidí dceru mou ! A ty se dívej. Dívej se na ta mučení, která jsou mezi tvými výtvoř. Ona nebude žít. Nebudu moci krmit narozené dítě. Zloba spaluje mléko v mých prsou. Odcházím. Ale ty se dívej ! Dívej se, jak mnoho je nedokonalosti ve světě,

který jsi stvořil. Ať před tebou umírá tvůj tvor. Ať umírá mezi výtvary, jež jsi stvořil.'

Se zlobou a zoufalstvím běžela matka od své dcerky. A novorozená holčička jako bezmocné klubko, sotva dýchajíc, zůstala sama na lesní trávě. V té holčičce, Vladimíre, byla právě má daleká pramaminka.

Bůh pocítil zlobu a zoufalství jdoucí ze Země. Byl naplněný smutkem a soucitem k nešťastné plačící ženě. Ale ji milující, neviditelný Otec nemohl měnit její osud. Na ženě, zoufale běžící, byl právě Jím daný svobody věnec. Každý člověk svůj osud buduje sám. Materiální úroveň není nikomu podřízená. Jedině člověk je jejím plnoprávným vládcem.

Bůh - je osobnost, Otec všeho. Nemá materiální tělo, nemá. Ale je v něm komplex všech vesmírných energií, komplex všech citů, vlastních člověku. Může se radovat a trápit, být smutný, když jeden z jeho synů nebo dcer si vybírá cestu k trápení. Plane rodičovskou něžností ke všem lidem a pro všechny bez výjimky slunečním paprskem laská celou Zem. Každý den neztrácí naději, že jeho synové a dcery půjdou Boží cestou. Ne na příkaz, ne ze strachu, ale používajíce svobodu, určí svou cestu ke společnému tvoření, obrození a radosti z jeho pozorování. Náš Otec věří a čeká. A život prodlužuje sebou. Má v sobě celý komplex citů.

Dokáže si alespoň někdo představit, co cítil náš Otec Bůh, když v jeho lese, mezi jeho výtvary tiše umíralo jeho novorozené dítě ?

Ta holčička neplakala, nekřičela. Malinké srdíčko zpomalovalo rytmus. Pouze občas svými rty hledala životodárnou bradavku, chtěla pít.

Ale materiální ruce Bůh nemá. Všechno vidící, nemohl přitisknout dítě ke své hrudi. Co může dát ten, který již všechno odevzdal ? A tehdy Bůh, schopný zaplnit celý vesmír energií své touhy, nad lesem se sevřel do klubka. Do malinkého klubka, schopného při rychlém rozšíření rozmetat všechny nedohledné světy. Koncentroval nad lesem energie své Lásky. Lásky ke všem svým výtvorům. Jejich prostřednictvím se realizoval ve svých pozemských konáních. A ony...

Téměř zmodralých rtů holčičky, ležící na trávě, dotkla se kapka deště a v okamžiku zavál teplý větřík. Spadl ze stromu pyl a děvčátko jej vdechlo. A minul den, nastoupila noc, a holčička neumírala. Lesní tvorové, všechno zvířectvo, objaté Boží něhou, tu holčičku uznali za své dítě.

Šly roky, děvčátko rostlo a proměnilo se v slečnu. Mohu ji pojmenovat Lilit.

Když ozářená úsvitem stoupala po trávě, všechno radostně křičelo: „Lilit !“ Lilit úsměvem ozařovala a laskala okolní svět, stvořený Bohem. Celé své okolí přijímala, jako my vnímáme svou matku a otce.

Již dospělá stále se častěji přibližovala ke kraji lesa. Tiše se schovávajíc mezi trávou a křovím, sledovala, jak lidé, podobající se jí, nějakým divným životem žijí. Stále více se vzdalovali výtvorům Boha, stavěli obydlí, ničíce všechno kolem, z nějakého důvodu se oblékali do kůže zvířat. A projevovali nadšení, zabíjejíce Boží tvory, a zahrnovali chválou ty, kteří zabíjeli rychleji. A z mrtvého soustavně něco tvořili. Lilit ještě tehdy nevěděla, že tvoříce z živého mrtvé, lidé při tom považovali sebe za rozumné.

Snažila se dostat k lidem, aby jim pověděla o tom, co může přinést radost pro

všechny. Přála si společné stvoření a radost z jeho pozorování. Víc a víc se v ní zvětšovala potřeba k narození nového živého Božího stvoření.

Stále častěji svůj pohled směřovala na jednoho muže. Mezi ostatními vypadal na pohled nevzhledný. Kopí házel nedaleko, v zabíjení se považoval za neúspěšného, byl zádumčivý a často tiše zpíval, v osamocení sníval o něčem svém.

Jednou Lilit vyšla k lidem. Sebrané životodárné lesní plody nesla v košíku, upleteném z vrby, ke shluku lidí, k mužům stojícím u zabitého slůněte a o něčem diskutujícím. On také byl mezi nimi, její vyvolený. Jen co ji uviděli, všichni zmlkli. Svým vzhledem Lilit byla překrásná. Obnažené tělo nezakryla, jelikož nevěděla, že u mužů již převládala tělesná přání. Vrhli se k ní davem. A ona položila své dary na trávu a dívala se, jak hořely žádostí oči běžících mužů. Její vyvolený také běžel za ostatními.

Ještě na dálku Lilit najednou pocítila, jak se strun její jemné duše dotkla agrese. A udělavši krok dozadu, najednou se otočila a běžela pryč od přibližujících se vojínů-mužů.

Dlouho se za ní hnali, hořice chtivostí. Běžela lehce, bez únavy, a muži ženoucí se za ní se potem zalévali. Nebylo jim souzeno dotknout se Lilit. Ti, kteří zatoužili získat tu krásu, nevěděli, že pro to, aby se překrásné poznalo, je třeba uvnitř sebe stejné vlastnit.

A vojíni se během unavili. Lilit z dohledu ztratili, vlekli se zpátky a zabloudili. Pak přece cestu našli.

Pouze jeden dál bloudil v lese. Unavil se, usedl na spadlý strom a zazpíval. Lilit, tiše se schovávajíc, ho pozorovala a poslouchala, jak zpíval píseň ten, který ji přitahoval, který se za ní hnál s ostatními muži. Ale přece se před ním s odstupem objevila, aby mu ukázala cestu k jeho táboru. A již neběžel, šel za ní. Když došli ke kraji lesa, když uviděl ohně a svůj tábor, zapomněl na všechno, a dal se do běhu k němu. A Lilit se dívala za běžícím vyvoleným. Jednou jí srdce bušilo, podruhé se najednou zastavovalo, když v duchu tvrdila: „Bud' šťasten mezi ostatními, můj milovaný, šťasten bud'. O, jak chci uslyšet ve svém lese, ne smutnou, ale šťastnou tvou píseň."

Běžící muž se najednou zastavil, zádumčivě se otočil k lesu, potom se díval na tábor a opět nasměřoval pohled k lesu. Najednou odhodil své kopí a s jistotou šel. Šel tam, kde stála schovaná Lilit. Když procházel mimo její úkryt, neustále se za ním dívala. Možná, že ho zastavil pohled Lásky. Otočil se a šel k Lilit. Zastavil se vedle ní, neutekla. Do jeho natažené ruky vložila svou, zatím ostýchavou, dlaň. Neřekli si ani slovo, vzali se za ruce a spolu odešli. Na louku, kde vyrůstala Lilit, šli můj praotec-básník a má pramaminka.

Ubíhaly roky, pokračoval rod. A v každé generaci mých předků alespoň někoho zachvacovalo přání přijít tam, kde žil jiný národ, tak podobný navenek, ale s jiným osudem. Šli tam v různé podobě. Bud' se ztráceli mezi vojíny, nebo mezi žreci, anebo se snažili předstoupit jako vědci, básníci, zářící svou poezií. Pokoušeli se povědět, že existuje jiná cesta ke štěstí člověka, že ten, který všechno stvořil, je blízko, pouze se není třeba před ním skrývat, v zájmu merkantilní pomíjivosti, ale ne v zájmu Otce. A že není třeba se klanět jiným bytostem.

Snažili se povědět a hynuli. Ale i když zůstával jeden muž nebo žena, vždy svou láskou nacházeli přítele mezi lidmi, žijícími jinak. A pokračoval rod, jenž od Původních Pramenů nezměnil ani své úmysly, ani způsob života.

(1 3 .)

ABY BYLO CÍTIT KONÁNÍ VŠECH LIDÍ

„Anastasie, počkej," jako proudem mě udeřila myšlenka, „říkáš, že všichni hynuli. A tak to trvá po dobu tisíc let. A všechny pokusy jsou bezúspěšné, celé lidstvo jde svou cestou ?"

„Ano, všechny pokusy mých pramaminek a otců byly bezúspěšné."

„Takže všichni hynuli, ano ?"

„Všichni, kteří šli mezi lidi a snažili se mluvit, hynuli."

„Vždyť to znamená pouze jedno, ty také, jako všichni, zahyneš. Také jsi začala mluvit. A tady v něco doufat je prostě hloupé. Vždyť jestli se nikomu nepodařilo změnit svět a způsob života společnosti, tak proč ty..."

„K čemu je předčasné mluvení o smrti, Vladimíre ? Podívej se, já žiji dál. A se mnou jsi ty a náš vyrůstající syn."

„Ale co v tobě budí naději ? Co tě nutí věřit, že zrovna ty zvítězíš, nehledě na nezdařilé pokusy předků. Stejně jako oni pouze mluvíš."

„Myslíš, že pouze mluvím ? Někdy se pozorněji podívej na věty, Vladimíre. Nejsou pro rozum. Není v nich informace, která by se nevykládala dřív, ale lidé je čtou a v mnohých vznikají bouřlivé city. To všechno je proto, že jsou tak sestavěny, že mnozí lidé vidí mezi řádky. Poezie jejich vlastních duší zaplňuje mezery nevyřčeného. A Boží pravdu teď neříkám já, ale oni ji odhalují sebou. Jejich počet se zvětšuje, nikdo je nedonutí odbočit z cesty touhy, vlastní pouze Bohu. Má mise je ještě nesplněná, ale v duších mnohých lidí se již objevilo přání, na které čekal Stvořitel. A to je hlavní."

Když duše o něco usiluje s touhou, tak určitě, uvěř mi, určitě se všechno uskuteční v životě."

„Pak mi řekni, proč se těmito větami nevykládalo všechno dřív ?"

„Nevím. Možná, že Tvůrce zazářil nějakou novou energií ! Mluvíci nově o tom, co každodenně kolem sebe vidíme, ale čemu nepřikládáme náležitý význam. A ve svých pocitech se nezmýlím, jasně cítím, že opět zrychluje všechny své energie. Přibližuje úsvit pro celou zem. Jeho pozemské dcery a synové poznají život takový; jakým ho tvořila energie Boží touhy. Ty a já se o to také přičiníme. Ale nejdůležitější ! Nejdůležitější jsou oni, ti první, kteří dokázali pocítit myšlenky, jež se vložily mezi řádky, ty myšlenky, jež, jako hudbu duše, vložily do lidí energie Tvůrce. Vše se podařilo ! Všechno se stalo ! Již se ve svých myšlenkách lidé snaží budovat nový svět."

„Mluvíš nějak všeobecně, Anastasie. Řekni konkrétněji, co mají dělat lidé, jaký a jak máme vybudovat svět, v kterém by všichni byli šťastní ?"

„Teď, Vladimíre, nemohu konkrétněji. Za dobu lidské existence bylo nemálo teorií. Před mnohými z nich se lidé skláněli v úctě. Jenomže všechny jsou nesmyslné. Teorie nemají sílu změnit svět. A pouhý jeden bod je důkazem toho všeho.“

„Jaký bod ? Nechápu.“

„Ten bod ve vesmíru, kde je určena mez všeho. Ten bod, na kterém se teď nachází celé lidstvo. A všechno záleží na tom, kterým směrem udělá svůj další krok. Toto všechno vypovídá o tom, že v teoriích není žádný smysl. Od samého stvoření celé lidstvo žije, vlečeno pouze city.“

„Počkej, počkej. Copak já ?.. Copak jsem všechno ve svém životě nedělal rozumem ?“

„Vladimíre, stejně jako všichni lidé, svým rozumem jsi kolem sebe měnil souvztažnost hmoty, snaže se prostřednictvím hmoty zažít ty pocity, o kterých intuitivně ví každý člověk. Které každý hledá, ale nemůže najít.“

„Jaké pocity ? Co hledá každý ? O čem to mluvíš ?“

„O tom, co lidé pocítili tam, v Původních Pramenech, když ještě jejich život byl v ráji.“

„Tak copak, chceš říci, že jsem svým rozumem „převálcoval“ tolik věcí proto, abych poznal tyto rajske pocity ?“

„Popřemýšlej sám, Vladimíre, nač jsi toto všechno dělal.“

„Jak to nač ? Stejně jako všichni i já jsem zařizoval život svůj a své rodiny. Abych se cítil nebýt horší než ostatní.“

„Pronesl jsi slova „abych cítil“.“

„Ano, pronesl.“

„A teď zkus pochopit: „abych cítil“... konání všech lidí.“

„No, jakpak - „všech“. Copak se činy narkomanů také považují za hledání těch pocitů ?“

„Samozřejmě. Stejně jako všichni se také snaží najít tyto pocity, jdouce svou cestou. Vystavujíce pozemské tělo trýznění, používají lektvar, aby jim pomohl alespoň trochu, na okamžik zažít velké pocity.“

Piják také na všechno zapomíná, ošklíbá se a pije hořký jed pouze proto, že v něm také žije hledání překrásného pocitu.

A vědec napíná svůj rozum, vynalézá podivný mechanismus a myslí si, že stroj pomůže jemu a ostatním poznat uspokojení. Ale marně.

Za dobu svých dějin lidská mysl navynalézala nemálo nesmyslných věcí. Vzpomeň si, Vladimíre, tam, kde žiješ, tě také obklopuje množství předmětů. A každý ten předmět se považuje za výdobytek vědecké mysli. Na jeho vznik je vynaložena práce mnohých lidí. Jenom mi, Vladimíre, prosím řekni, který z nich udělal z tebe šťastného člověka, spokojeného se životem ?“

„Který ?.. Který ?.. No, možná, že sám o sobě - žádný. Ale všechny věci dohromady přece značně ulehčují život. Například osobní auto. Sedneš si za volant a jedeš, kam chceš. Venku prší, je chladno, a v autě lze zapnout topení. Venku je horko, všichni se zalévají potem, a ty zapneš klimatizaci a máš kolem

sebe chládek. A doma, například v kuchyni, existuje pro ženy množství zařízení. Dokonce jsou myčky nádobí, aby se ženy osvobodily od práce. Také jsou vysavače, aby se ulehčilo uklízení a ušetřil se čas. Pro všechny je jasné, že hodně předmětů je schopno ulehčit náš život."

„Bohužel, Vladimíre, tato ulehčení jsou iluzorní. Za ně je lidstvo nuceno platit zkráceným životem a trápením. Aby získali bezduché předměty, jsou lidé nuceni po celý život se zabývat nelibou prací, jako otroci. Objevení bezduchých předmětů je jako indikátor míry lidského nechápání podstaty vesmírného bytí."

Jsi člověk ! Pozorněji se podívej kolem sebe. Aby se vyrobil další mechanický předmět, budují se továrny, čoudící smrtelný dým, voda se stává neživou, a ty... Ty, člověk, jsi nucený pro tyto předměty se po celý svůj život zabývat neradostnou prací. A ne ony, ale ty jim sloužíš, vynalézaje, opravuje a uctívaje je. Jen tak mimochodem, Vladimíre, řekni mi, kdo z velkých, moudrých vědců a v jaké továrně vyrobil tento mechanismus pro službu člověku ?" „Jaký ?"

„Veverku s oříškem, která se nachází pod mou rukou." Podíval jsem se na Anastasiinu ruku. Držela ji nataženou dlaní dolů, přibližně půl metru nad zemí. A na trávě, přesně pod její dlaní, na zadních tlapkách stála veverka. V předních držela cedrovou šišku. Zrzavý čumáček se jednou skláněl k šišce, podruhé se zvedal nahoru a kulatá zářící očička se dívala na Anastasii. Anastasia se usmívala, dívala se na zvířátko bez hnutí a ruku držela stále nataženou. A najednou veverka položila šišku na trávu a celá ustaraná drápky předních paciček začala louskat šišku. Dostala z ní malinký oříšek, opět se postavila na zadní tlapy a zvedla svůj čumáček, jakoby podávajíc tento oříšek Anastasii, jako by prosila, aby ho přijala z jejích paciček. Ale Anastasia i tentokrát seděla bez hnutí. Tehdy veverka sklonila hlavu, rychle nakousla slupku oříšku, drápky svých paciček očistila semínko a položila jej na lísteček nějaké rostlinky. Pak zvířátko začalo dostávat z šišky stále nové oříšky, nakousávalo slupku a jádérka skládalo na lísteček. Anastasia spustila ruku, položila ji na trávu dlaní nahoru. A veverka spěšně přenesla jádérka z lístečku na dlaň. Anastasia podruhé lehce pohladila chlupaté zvířátko a veverka najednou znehybněla. Pak přiběhla blíž k Anastasii, postavila se před ni a podívala se do jejího obličeje s nějakým radostným chvěním.

„Děkuji !" pronesla Anastasia k veverce, „dnes jako nikdy jsi dobrá, krásko. Tak jdi, jdi, pečlivko. Najdi si, krásko, vyvoleného, důstojného tebe."

A natáhla ruku směrem ke kmenu rozložitého cedru. Veverka dvakrát hopsavě oběhla Anastasii a rychle se vrhla směrem, jenž ukázala lidská ruka. Skočila na kmen a zmizela v koruně cedru. Na Anastasiině dlani, natažené ke mně, ležela očištěná jádra cedrového ořechu.

„Skutečně ! To je ale mechanismus," pomyslel jsem. „Sám trhá produkty, sám je přináší k tomu ještě čistí od slupek. Nepotřebuje péči, opravu, nespotřebovává elektrickou energii."

Ochutnal jsem oříšky a zeptal jsem se:

„A vojevůdci - Makedonský, Cezar, vládcové, kteří rozpoutali války, Hitler, copak také hledali city Původních Pramenů ?"

„Samozřejmě. Chtěli se cítit vládci celé země. Podvědomě si mysleli, že takové pocity jsou stejného původu jako ty pocity, které všichni intuitivně hledají. Ale mýlili se."

„Myslíš, že se mýlili. Proč si to myslíš ? Vždyť ještě nikdo nedokázal ovládnout celý svět.“

„Ale ovládali města a země. Bojovali za město, dosahovali vítězství, ale získané uspokojení bylo pomíjivé. A snažili se o větší dobývání, válčili dál. Jen co dobyli zem, a ne jednu, získávali ne radost, ale starosti. A ze strachu, že všechno ztratí, opět pokračovali v hledání uspokojení cestou válečných dění. Jejich rozum, jenž uvízl v pomíjivosti, už je nemohl přivést k touze božských velkých pocitů. Všichni bojovní pozemští vládci měli smutný konec. A nedávne, pro všechny známé dějiny o tom vyprávějí. Jenomže, bohužel, pomíjivost, zmítání, sled vypočítavých dogmat nedovolují dnešním lidem určit, v čem a kde na ně čeká božský pocit,“

(1 4 .)

OBĚD V TAJZE

Pokaždé, když jsem býval v tajze, u Anastasie na její louce, vždycky jsem si s sebou bral něco k jídlu. Bral jsem si konzervy, neprodyšně uzavřené sušenky, rybí plátky, vakuově balené. A pokaždé, vraceje se od Anastasie, jsem objevoval své zásoby nedotčené. A pokaždé mi ještě přibalila dárky. Obvykle to byly oříšky, čerstvé plody, zabalené do lístků, sušené houby.

Jsme zvyklí jíst houby důkladně provařené, prosmažené, marinované nebo naložené do soli. Anastasia je konzumuje syrové, bez jakéhokoliv zpracování. Ze začátku jsem se bál je dokonce ochutnat, pak jsem ochutnal -je to dost dobré. Kousíček houby se působením sliny změkčuje, lze jej cucat jako bonbónek nebo spolknout. Časem jsem si dokonce na ně zvykl. Jednou jsem jel z Moskvy do Gelendžiku na čtenářskou konferenci. A po celý den jsem se stravoval houbami, které mi dala Anastasia. I Solncev, ředitel Moskevského centra, seděl za volantem a také jedl tyto houby. A když jsem mluvil na konferenci, tak jsem nabídl čtenářům, sedícím v sále, aby je ochutnali, a lidé se nelekli. Všichni, pro koho stačilo, si vzali po jedné houbičce, hned je snědli a nikomu se nic špatného nestalo.

Vůbec, nacházeje se na návštěvě u Anastasie, nevzpomínám si, že bychom se speciálně posadili k jídlu. Letmo jsem ochutnával to, co mi nabízela Anastasia a pocit hladu jsem ani jednou neměl. Ale tentokrát...

Zřejmě jsem dlouho přemýšlel o smyslu modlitby, pronesené Anastasií, proto jsem si nevšiml, jak stihla prostřít, jestli to tak lze říci, velký stůl.

Na trávě, na různých velkých a malých lístečcích, ležely pokrmy. Zaujímalý plochu větší než metr čtvereční. Všechno bylo krásně rozloženo, ozdobeno. Klikvy, brusinky, ostružiny, maliny, Černý a červený rybíz, sušené lesní jahody, sušené houby, nějaká kašička žlutavá, tři malinké okurčičky a dvě nevelká červená rajčata. Množství svazků různých bylinek ozdobených okvětnými lístečky. V malinkých dřevěných neckách byla nějaká bílá tekutina, připomínající mléko. Placičky, udělané není známo z čeho. Med v plástech, posypaný různobarevnými zrnky květinového pylu.

„Sedni si, prosím, Vladimíre, ochutnej chleba vezdejšího, který Bůh dal,“ nabídla Anastasia a chytře se usmála.

„To je ale !“ nezdržel jsem se nadšení. „Je to možné, jak jsi to hezky naservírovala. Přímó jako dobrá hospodyně o svátku.“

Anastasia se z pochvaly zaradovala jako dítě, zasmála se, nepřetržitě hledíc na své servírování, najednou spráskla ruce a vykřikla:

„Oj-oj, to je mi ale dobrá hospodyně, zapomněla na koření. Vždyť máš rád různé ostré přísady. Máš je rád, že ano ?”

„Mám.”

„A dobrá hospodyně na ně zapomněla. Počkej, hned to zařídím. Polepším se.”

Podívala se kolem sebe, poodběhla stranou, něco utrhla v trávě. Pak na jiném místě, pak něco utrhla mezi keříky a vbrzku položila mezi okurkami a rajčaty malinký svazeček složený jako kytice z různých bylinek. Řekla:

„To jsou přísady. Jsou ostré. Jestli budeš chtít, ochutnej. Teď máme všechno. Ochutnej od každého trochu, Vladimíre.”

Vzal jsem okurku, podíval jsem se na rozmanitost stravy v tajze a řekl jsem:

„Škoda, že nemáme chléb.”

„Máme chléb,” odpověděla Anastasia, „podívej, tady je.” A podala mi nějakou hlízu. „Je to kořen lopuchu, tak jsem ho připravila, že ti nahradí chutný chléb, brambory a mrkev.”

„Neslyšel jsem, že by se lopuch používal jako jídlo.”

„Jen to ochutnej. Nedělej si starosti, dříve z něj připravovali množství chutných a výživných jídel. Nejdřív to ochutnej, namáčela jsem ho v mléce. Změkčila...”

Chtěl jsem se zeptat, kde vzala mléko, ale když jsem ukousl okurku... Na nic jsem se neptal, dokud jsem ji nesnědl bez chleba. Hlízu, nahrazující chléb, jsem si od Anastasie vzal, ale neochutnal jsem ji, držel jsem ji v ruce, dokud jsem nesnědl okurku.

Rozumíte, tato okurka, navenek obyčejná, se ve skutečnosti chuťově velmi lišila od těch, které jsem jedl dříve. Okurka z tajgy měla příjemnou, ničemu se nepodobající vůni. Zřejmě víte, jak se liší chuť a vůně okurek vypěstovaných ve skleníku od rostoucích na záhoncích na otevřené půdě. Okurky, rostoucí na otevřené půdě, jsou chuťově mnohem lepší a voňavější. Stejně tak, a možná i více se Anastasiina okurka lišila, v lepším smyslu slova, od těch ze záhonků, které jsem jedl dříve. Rychle jsem sáhl po rajčeti, ochutnal ho a hned jsem celé snědl. Jeho chuť také byla neobyčejně jemná. Převyšovalo chuťově všechna rajčata, která jsem konzumoval dříve. Ani okurka, ani rajče nepotřebovaly sůl, smetanu nebo olej. Byly chutné samy od sebe. Jako malina, jablko nebo pomeranč. Vždyť nikoho nenapadne sladit nebo solit jablko, hrušku.

„Kde jsi vzala tuto zeleninu, Anastasie ? Běžela jsi do vesničky ? Co je to za odrůdu ?”

„Vypěstovala jsem ji sama. Chutnala ti, ano ?” zeptala se.

„Chutnala ! Takovou zeleninu jím poprvé. Takže ty máš zahrádku, skleník ? Čím překopáváš záhonky, kde bereš hnojivo, ve více ?”

„Vzala jsem tam pouze semena, u jedné známé ženy. Vybrala jsem pro ně místo v trávě a ony vyrostly. Rajčata jsem sázela na podzim, pak jsem je schovávala pod sněhem a na jaře začaly růst. Okurčičky jsem sela na jaře a ony, malinké, stihly dozrát.”

„Ale proč jsou tak chutné, copak je to nějaký nový druh ?“

„Obyčejný druh. Liší se od těch, co jsou ze zahrádky proto, že když rostly, tak dostaly všechno potřebné. V zahradních podmínkách, kdy se lidé snaží ochránit rostlinu od styku s jinými druhy, kdy se jejich růst urychluje hnojivem, nemají rostliny možnost nasát do sebe všechno potřebné a být soběstačné, chutnat člověku.“

„A odkud máš mléko, z čeho jsou placky ? Myslel jsem si, že živočišnou stravu vůbec nepoužíváš, a najednou mléko...“

„Toto mléko není od zvířat, Vladimíre. Mléko, které je před tebou, dal cedr.“

„Jak to cedr ? Copak strom je schopný dávat mléko ?“

„Je. Ale zdaleka ne každý. Cedr, například, ano. Ochutnej, tento nápoj toho hodně obsahuje. Mléko, které vidíš před sebou, je schopno živit nejen tělo. Nepij všechno najednou, ochutnej dva nebo tři doušky, protože nasycený jedním produktem nebudeš chtít už nic jiného.“

Vypil jsem tři doušky. Mléko bylo husté, s příjemnou, lehce nasládlou chutí. A ještě z něj vycházelo teplo, ale ne takové jako z ohřátého kravského mléka. Nepochopitelné, jemné teplo ohřívalo všechno uvnitř mě a zdálo se, že měnilo náladu.

„Toto cedrové mléko je chutné, Anastasie. Velmi chutné ! A jak je třeba „dojit“ cedr, aby se dala získat taková dobrůtka ?“

„Není třeba dojit. Je třeba v klidu, promyšleně a s dobrou náladou speciální tyčinkou roztírat mléčná jádra. A po trošce přidávat živé vody, takhle získáme mléko.“

„Copak nikdo z lidí o tomto nikdy nevěděl ?“

„Dříve o tom věděli mnozí lidé, ale i teď se ve vískách v taj ze občas používá cedrové mléko. Ve městě dávají přednost úplně jiné stravě, ne tak užitečné, ale vhodné pro uchovávání, přepravu a přípravu. „

„Říkáš všechno správně, ve městě je třeba všechno dělat rychle. Ale toto mléko..., to je ale, jaký strom je tenhle cedr ! Samotný cedr může dávat oříšky i olej, i mouku na placky, i mléko.“

„A ještě hodně neobyčejného může dávat cedr.“

„Co neobyčejného, například ?“

„Z jeho éterického oleje lze udělat překrásný parfém. Hodnotný a léčivý. Žádné umělé parfémy nepředstihnou jeho aroma. Étery cedru představují duch vesmíru, mají schopnost léčit tělo, chránit člověka od zlého.“

„Dokázala bys mi povědět, jak získat takový parfém z cedru ?“

„Povím, samozřejmě, ale ty se ještě trochu najez, Vladimíre.“

Natáhl jsem ruku, abych si vzal rajče, ale Anastasia mě zastavila:

„Počkej, Vladimíre, nejz tak.“

„Jak ?“

„Připravila jsem pro tebe různá jídla, abys ze začátku ochutnal ze všeho, aby

tě vyléčil."

„Kdo ?"

„Tvůj organismus. Až ochutnáš ze všeho, sám vybere pro tebe všechno potřebné. Budeš chtít sníst více toho vybraného. Tvůj organismus určí sám, co mu chybí.."

„Je to možné ?" pomyslel jsem. „Poprvé změnila své názory."

Jde o to, že Anastasia mě dvakrát léčila, nějaké mé vnitřní choroby. Nevím přesně jaké, ale pociťoval jsem je prostřednictvím bolestí v žaludku, játrech nebo ledvinách. A možná, že ve všem najednou. Bolest byla silná, dokonce někdy ani prášky nezabíraly. Ale věděl jsem: přijedu k Anastasii - vyléčí mě, jde jí to rychle. Jenže potřetí mě léčit odmítla. Ani bolest svým pohledem úplně nezlikvidovala, prohlásila, že když nechci změnit způsob života a nevzdávám se toho, co způsobuje nemoci, tak mě nelze léčit, protože léčení v tomto případě pouze škodí. Tehdy jsem se na ni velmi urazil a víckrát už jsem neprosil o léčení.

Ale po návratu domů jsem se přece začal omezovat v kouření a pití. Dokonce jsem několik dnů hladověl. Cítil jsem se lépe. Tehdy jsem si pomyslel, že není nutné pokaždé běhat za doktorem nebo se obracet na léčitele, jde to také ovládnout se, když člověka zasáhne bolest. Lepší, samozřejmě, je, aby nezasahovala. Vyléčit sám sebe úplně jsem nedokázal, nicméně rozhodl jsem se Anastasii o pomoc nežádat. A ono to vypadá, že souhlasí sama.

„Vždyť jsi říkala, že už mě víckrát léčit nebudeš, ani zbavovat bolesti."

„Zbavovat tě bolesti už víckrát nebudu. Bolest je rozhovor Boha s člověkem. Ale tak jako teď to možné je. Vždyť ti nabízím potravu, toto není v rozporu se zákony Přírody, ale jim odporuje."

„Komu „jim" ?"

„Těm silám, které pro člověka vytvářejí škodlivý program."

„Jaký škodlivý program ? Co tím myslíš ?"

„To, že ty, Vladimíre, stejně jako většina lidí, se živíš podle stanoveného programu. Velmi škodlivého programu."

„Možná, že se někdo živí podle stanoveného programu. Těch je hodně - na zhubnutí, na spravování. Já ale jím tak, jak sám chci. Žádný program jsem ani nečetl. Jdu do obchodu a vybírám si to, co se mi líbí."

„To je pravda, že vybíráš, když přijdeš do obchodu, ale vybíráš z nabídky, kterou přesně určil obchod."

„No ano... Teď je v obchodech všechno pohodlně rozváženo a zabaleno. Jelikož je velká konkurence, tak se všichni snaží vyhovět zákazníkovi, všechno se dělá ve prospěch zákazníka."

„Myslíš, že je všechno uděláno pro dobro zákazníka ?"

„Ano, a pro čím asi ?"

„Všechny systémy technokratického způsobu existence vždy pracovaly pouze na sebe, Vladimíre. Copak dostávat přemražené, konzervované produkty, napůl mrtvou vodu je pro tebe dobré ? Copak tvůj organismus určil sortiment produktů v obchodě ? Systém technokratického světa převzal funkci zabezpečit tě tím

životně nezbytným. Souhlasil jsi, úplně ses mu odevzdal a dokonce ses přestal zamýšlet, zdali je ti dáno k dispozici všechno potřebné."

„Ale vždyť žijeme, neumíráme z těchto obchodů." „Samozřejmě, zatím žiješ. Ale bolest ! Z čeho máš bolest ? Popřemýšlej, z čeho má bolest množství lidí ? Nemoci, bolest jsou pro člověka nepřírodní, jsou důsledkem chybné cesty. Teď se o tom přesvědčíš. Před tebou je pouze nevelká část toho, co je pro člověka stvořené božskou přírodou. Ochutnej ze všeho po trošce, to, co ti bude chutnat, si vezmeš s sebou. Stačí tři dny, aby malinké bylinky, které vybereš právě ty, překonaly tvé choroby."

Zatím, co Anastasia mluvila, ochutnal jsem po trošce ze všeho. Některé svazky bylinek byly bez chuti, jiné naopak, chtělo se mi sníst jich víc. Potom, před mým odchodem, Anastasia vložila do mé tašky ty, co mi chutnaly při obědě. Jedl jsem je tři dny. A bolest úplně zmizela.

(1 5 .)

JSOU SCHOPNÍ MĚNIT SVĚT ?

„Z nějakého důvodu se stává, Anastasie, že když mluvíš o svých prarodičích, tak vždy víc vyprávíš o matkách, o ženách. O mužích, svých otcích - skoro nic. Jakoby všichni otcové ve vašem rodu byli nevýznamní. Nebo tvůj genetický kód nebo paprsek ti nedávají možnost vidět, cítit své prarodiče po otcovské linii ? Dokonce to uráží za muže, za tvé otce."

„Činy svých otců, kteří žili v minulosti, stejně jako i činy pramaminek, mohou cítit a vidět, když se mi zachce. Ale zdaleka ne všechna konání svých otců jsem schopna pochopit. Určit jejich význam pro dnešek, pro všechny lidi a pro mě."

„Tak mi pověz alespoň o jednom svém otci, jehož činy nemůžeš úplně pochopit. Jsi žena, pro tebe je těžké pochopit muže. Pro mě to bude jednodušší, jsem muž. Jestli pochopím - dokážu pomoci tobě v pochopení."

„Ano, ano, samozřejmě, povím ti o tom svém otci, který dokázal poznat, produkovat živé substance silnější, než všechny zbraně dneška nebo budoucna. Nic ručně vytvořeného se jim nemůže vyrovnat, jsou schopny měnit pozemský svět, ničit galaxie nebo tvořit jiné světy."

„Neuvěřitelné ! A kde je teď taková věcička ?"

„Může ji vyprodukovat každý pozemský člověk, pokud pochopí, pocítí... Část tajemství můj praotec předal egyptským žrecům. A také teď, dnes panovníci pozemských států vládnou podle schématu a mechanismu těch žreců. Ale stále méně chápou smysl a mechanismus vládnutí. Nezdokonaloval se, ale časem degradoval."

„Počkej, počkej, podle tebe to vypadá tak, že dnešní prezidenti řídí státy podle schématu nebo pokynu starodávných egyptských žreců ?"

„Od té doby nikdo nic podstatného do vládní formy nevnášel. Mechanismus vládnutí lidské společnosti dnešní pozemské státy nemají promyšlený."

„Je těžké jen tak jednoduše tomu uvěřit, zkus povědět všechno popořádku."

„Zkusím všechno popořádku a ty to zkus pochopit."

„Před desítkami tisíc let, když ještě svět nepoznal mohutnost Egypta, když ještě neexistoval takový stát, lidská společnost byla rozdělená na množství kmenů. Odděleně od lidské společnosti podle svých zákonů žila rodina, můj praotec a má pramaminka. Všechno jako v Původních Pramenech, jako v ráji je obklopovalo na jejich paloučku. Má kráska-pramaminka měla dvě slunce. Jedno to, které svítilo všem, probouzejíc k životu paprskem úsvitu, a druhé -její vyvolený.

Vždy první vstávala, v řece se koupala, vycházejícím světlem se ohřívala. Sama také všemu darovala světlo radosti a čekala. Čekala, až se vzbudí on, její milovaný.

Budil se, zachycovala jeho první pohled. Když se jejich pohledy setkávaly, umlkalo celé okolí. Lásku a chvění, něhu a zanícení prostor do sebe vsával s nadšením. V radostných starostech probíhal den. Na západ slunce se vždy otec zádumčivě díval, pak zpíval.

Se skrytým nadšením má pramaminka zpěv vnímala. Tehdy ještě nechápala, jak slova, která byla do písničky vpletena, neobyčejný, nový obraz formovala. Chtělo se jí stále častěji o něm poslouchat, a jako by pociťoval přání pramaminky, praotec zpíval, pokaždé jasněji neobyčejné rysy kreslil. Neviditelně mezi nimi začal obraz žít.

Jednou ráno po probuzení se můj praotec nesetkal, jako obvykle, s pohledem lásky. Nepodivil se, klidně vstal a šel lesem. Na skrytém místě uviděl mou zamklou pramaminku.

Osamoceně stála, opřená o kmen cedru. Ztichlou, vzal ji otec kolem ramen. Svůj zvlhlý pohled na něj nezvedla. Prsty se lehce dotkl její slzičky, po tváři stékající, a něžněji řekl:

„Vím to. Myslíš na něj, má lásko. Myslíš na něj, není to tvá vina. Obraz, jež jsem stvořil, je neviditelný. Neviditelný, ale miluješ ho víc než mě. Není to tvá vina, má milovaná. Odcházím. Odcházím teď k lidem. Poznal jsem, jak se tvoří překrásné obrazy. Povím o tom lidem. To, co vím já, budou moci poznat ostatní. A překrásné obrazy přivedou lidi do původní zahrady. Není ve vesmíru nic silnějšího, než je substance živých obrazů. Obraz, který jsem stvořil, dokonce dokázal zvítězit nad tvou láskou ke mně. Teď budu moci tvořit velké obrazy, jež budou sloužit lidem.“

Chvěla se ramena pramaminky a třesoucí se hlas zašeptal:

„Proč jsi, má lásko, stvořil obraz, který miluji. Je neviditelný. Ale ty, viditelný, odcházíš. Naše dítě už se ve mně hýbe. Co mu povím o otci?“

„Překrásné obrazy budou tvořit překrásný svět. Obraz otce si dospívající syn představí. Pokud se stanu důstojným obrazu, jenž si představí, tak mě syn pozná. Když nebudu důstojný jeho představy, zůstanu stranou, abych nepřekážel snažení k překrásnému, k touze.“

Nepochopený pramaminkou odcházel můj praotec. Šel k lidem. Šel s velkým vynálezem. Šel kvůli všem svým budoucím synům a dcerám, ve snaze stvořit pro všechny překrásný svět.“

NEOBYČEJNÁ SÍLA

„V té době lidské kmeny žily mezi sebou v nepřátelství. A každý kmen se snažil vychovat co nejvíce vojínů. Mezi nimi se za nepovedeného považoval ten, který tíhl k zemědělství, k poezii. A v každém kmenu byli žrecové. Snažili se zastrašovat lidi, ale konkrétní cíl neměli. Úlek ostatních je těšil. A každý těšil svou ješitnost tím, že jako by něčeho dostal od Boha víc než ostatní.

Z několika kmenů se mému praotci podařilo shromáždit básníky a žrece. Celkem jich bylo devatenáct, jedenáct zpěváků-básníků, sedm žreců a můj praotec. Shromáždili se na liduprázdném, osamělém místě.

Skupina zpěváků seděla skromně, odděleně seděli nafoukaní žrecové. Můj otec jim říkal:

„Lze zastavit nepřátelství a války mezi kmeny. Národy budou žít v jediném státě. Bude v něm spravedlivý vladař a každá rodina se zbaví válečného neštěstí. Lidé budou pomáhat jeden druhému. Lidská společnost najde svou cestu do původní zahrady.’

Ze začátku se žrecové otci vysmáli, řkouce:

„Kdo bude chtít dobrovolně odevzdat svou vládu druhému ? Aby se kmeny spojily v jeden, musí někdo být silnější a porazit ostatní, ale vždyť chceš, aby nebyly války. Tvá řeč je naivní. Proč jsi nás pozval, nerozumný poutníku ?’

A žreci se chystali odejít. Otec je zastavil těmito slovy:

„Jste mudrcové a vaše moudrost je potřebná pro vytváření zákonů lidské společnosti. Každému z vás mohu dát takovou sílu, které nedokáže čelit žádná zbraň, stvořená lidskou rukou. Když ji budete používat pro blaho, pomůže všem přijít k cíli, pravdě a šťastnému úsvitu. Jestli se člověku, vlastnícímu tuto sílu, zachce použít ji proti lidem, zahyne sám.’

Zvěst o neobyčejné síle zastavila žrece. Starší žrec nabídl praotci:

„Pokud znáš nějakou neobyčejnou sílu, tak nám o ní řekni. A pokud je účinná, schopná budovat státy, zůstaneš žít mezi námi v tom státě. Budeme společně tvořit zákony lidské společnosti.’

„Proto také jsem k vám přišel, abych pověděl o neobyčejné síle,’ všem odpověděl otec, „ale před tím vás prosím, abyste jmenovali vládce ze všech, které znáte. Vládce, jenž je dobrý, nechamtivý, žije se svou rodinou v lásce a na válku nemyslí.’

Odpověděl jeden žrec otci, že je jeden vládce, který se vyhýbá všem šarvátkám. Ale jeho kmen je nepočtený, nesnaží se tam proslavovat vojíni, a proto málokdo z nich snaží se vojínem býti. A aby se vyhnuli bojům, musí často kočovat, přenechávajíce místa vhodná pro život jiným, a sami se usazovat na neúrodné půdě. Tomu vládci říkají Egypťan.

„Tomu státu se bude říkat Egypt,’ řekl můj praotec, nazpívám vám tři písně. Zpěváci-básníci z různých kmenů, zazpívejte tuto píseň lidem. A vy, žrecové, se ubytujte mezi lidmi Egyptu. Z různých míst k vám budou přicházet rodiny, uvítejte je dobrými zákony svými.’

Praotec zazpíval svolaným lidem tři písně. V jedné stvořil obraz spravedlivého vládce a nazval ho Egyptem. V druhé byl obraz společnosti šťastných lidí, žijících pohromadě. A v třetí - obraz milující rodiny, šťastných dětí, otců a matek, žijících v neobyčejném státě.

Ve třech písních byla obyčejná, všem dříve známá slova. Ale tvořily se z nich takové věty, které posluchači vnímali se zatajeným dechem. A k tomu hlas praotce zpíval melodii. Zvala, vábila, upoutávala a vytvářela živé obrazy.

Ještě Egyptský stát neexistoval ve skutečnosti, ještě se nestavěly jeho chrámy, ale otec věděl, že se všechno zjeví v důsledku toho, k čemu lidská mysl a touha, spojené v jedno, vzývaly. A nadšeně zpíval praotec, jenž poznal neobyčejnou sílu, kterou každému člověku daroval náš velký Tvůrce. A zpíval otec, vlastnící sílu tu, která člověka odlišuje od všeho, která mu dává moc nad vším a dovoluje se člověku nazývat synem Božím a tvůrcem.

Zpěváci-básníci, planoucí nadšením, zpívali tři písně v různých kmenech. Překrásné obrazy lákaly lidi a oni šli z různých míst do kmene Egypta.

Za pouhých pět let se z nevelkého kmene zrodil Egyptský stát. Všechny ostatní kmeny, které se dříve považovaly za významné, se jednoduše rozpadly. A bojovní náčelníci nic nedokázali udělat proti rozpadnutí. Jejich vláda ztrácela sílu, mizela, něco je ovládalo, ale válka nebyla.

Oni, zvyklí bojovat v materiálu, nevěděli, jakou všemohoucí sílu mají obrazy, které se líbí lidské duši a přitahují srdce. Dokonce před jedním obrazem, ale upřímným, nezamlženým vypočítavými postuláty, nemají žádnou sílu pozemská vojska, ozbrojená kopím nebo jakoukoliv smrtonosnou zbraní. Budou poražena. Před obrazem jsou vojska bezmocná.

Egyptský stát se upevňoval, rozrůstal se. Jeho vládce byl žreci pojmenován faraón. Žrecové, vzdálení od lidské pomíjivosti v chrámu, tvořili zákony, jimiž byl povinen se řídit vládce-faraón. A každý řadový obyvatel je dodržoval s radostí. A každý se snažil svůj život stavět na rovinu tohoto obrazu.

A v hlavním chrámě mezi nejvyššími žreci žil můj praotec. Po dobu devatenácti let mu žrecové naslouchali. Snažili se poznat nejvyšší vědu ze všech věd, vědu tvoření velkých obrazů.

Praotec, planoucí ušlechtilými záměry, snažil se všechno povědět upřímně. Zdali poznali celou vědu, nebo pouze její část - teď není jasné a také nemá smysl to upřesňovat.

Jednou, po uplynutí devatenácti let, vrchní žrec svolal k sobě důvěrníky. Důstojně vcházeli do hlavního chrámu, kam neměl přístup ani faraón.

Vrchní žrec seděl na trůně, všichni ostatní se posadili níž. Usměvavý praotec seděl mezi žreci. Zádumčivě se celý zahloubal do sebe, tvoře další píseň, kresle v ní nový obraz, nebo možná zesiluje starý.

Vrchní žrec pověděl všem svolaným:

,Poznali jsme velkou vědu. Umožňuje vládnout celému světu, ale aby naše vláda nad všemi byla věčná, z těchto stěn se nesmí dostat ani špetka vědomostí o ní. Musíme stvořit jazyk a komunikovat jím mezi sebou, aby se ani náhodou nikdo z nás nemohl podřeknout.

Národům do budoucích století pošleme množství traktátů v různých jazycích. Ať se všichni díví a přemýšlí nad tím vším, co vykládáme. A budeme vykládat o množství zázračných věd a různých vynálezů tak, aby se prostí lidé a vládcové vzdalovali tomu hlavnímu stále dál. A ať mudrcové budoucích staletí udivují ostatní svými moudrými traktáty a vědami. Při tom se sami vzdalujíce od hlavního, odvedou od něj i ostatní lidi.'

„Ať se tak stane,“ souhlasili s vrchním všichni. Pouze jediný praotec mlčel.

A nejvyšší žrec pokračoval:

„Ještě jednu otázku potřebujeme neprodleně řešit. Za devatenáct let učení jsme postihli, jak se tvoří obrazy. Kterýkoliv z nás je teď schopen stvořit obraz, jenž může měnit svět, zničit státy nebo je posílit, ale přesto jen zůstává otázka. Může mi někdo z vás říci, proč se přece u každého tvoří obraz rázné síly? A proč je tvoříme tak dlouhou dobu?“

Žrecové mlčeli. Nikdo odpověď neznal.

Nejvyšší pokračoval lehce povýšeným hlasem a napětím se mu v ruce zatřásla hůl, když pronesl:

„Avšak je mezi námi jeden, schopný tvořit obrazy rychle a jejich sílaje pořád nepřekonatelná. Učil nás všechny devatenáct let, ale zůstává něco nevyřčeného. Všichni teď musíme pochopit, že si nejsme rovni. Není důležité, kdo má jakou hodnost. Ať každý ví, že mezi námi jeden může všem vládnout neviditelně, tajně. Silou obrazu, jenž stvoří, může každého povznést, nebo zabít. Sám je schopen řešit osud států. Já, nejvyšší žrec, vládou mně danou, jsem schopný změnit poměr sil. Dveře chrámu, v kterém teď sedíme, jsou zavřené. Zvenčí věrná ochrana nikomu neotevře.“

Vyšší žrec vstal z trůnu, pomalu stoupaje a bouchaje holí, namířil k mému praotci. Najednou se zastavil uprostřed sálu a hledě na praotce řekl:

„Teď si vybereš jednu cestu ze dvou. Tady je první. Všem teď odhalíš tajemství síly tvých obrazů, povíš, jak a čím se tvoří, pak budeš vyhlášen druhým žrecem po mně a staneš se první, až odejdu. Všichni lidé se před tebou budou sklánět s úctou. Ale když nám své tajemství neodhalíš, otevře se ti druhá cesta. Vede pouze do těchto dveří.“

Žrec ukázal na dveře, jež vedly ze sálu chrámu do věže, která neměla ani okna, ani druhé venkovní dveře. Na vrcholu této vysoké věže, s hladkými zdmi, byla plocha. Odtamtud jednou ročně v určitý den před shromážděným národem zpíval můj praotec nebo nějaký jiný žrec.

Nejvyšší, ukazuje otci na dveře, které vedly do této věže, dodal:

„Vejdeš do těchto dveří a nikdy z nich nevyjdeš. Dám povel je zazdít a nechat pouze malinké okénko, v kterém budeš mít minimum jídla na každý den. Když přijde čas a u věže se sejdou lidé, tak vyjdeš k nim na vysokou plochu. Vyjdeš, ale nebudeš zpívat a vytvářet obrazy. Vyjdeš, aby tě národ uviděl, aby se v něm nezahnízdil pocit neklidu a aby nevznikly falešné výklady o tvém zmizení. Můžeš pouze pozdravit národ slovy. Jestli se opovážíš zazpívat tvořící píseň, tak už za jednu nedostaneš ani jídlo, ani vodu po dobu třech dnů. Za dvě písně nedostaneš šest dnů ani vodu, ani jídlo, sám určíš svou smrt. Teď se rozhodni, jakou cestu ze dvou si vybereš.“

Otec se klidně zvedl ze svého místa. Ve tváři neměl ani strach, ani výčitky, pouze lehký smutek projevil se vráskou. Prošel podél žreců, sedících v řadě, podíval se jim každému do očí. A v každém páru očí viděl žízeň poznání. Poznání, ale i chtivost. Přiblížil se těsně k vyššímu žreci a podíval se mu do očí. Šedivý žrec neodvracel svůj ostrý pohled, hořící chtivostí, udeřil holí o kameny, a prskaje, přísně zopakoval do tváře praotce:

„Rychle se rozhoduj, jakou ze dvou vybereš cestu.“ Beze strachu a výtky v hlase otec klidně odpovídal: „Zřejmě podle vůle osudu vybírám půldruhé cesty.“ Jak lze vybrat půldruhé,“ zakřičel žrec, „dovoluješ si vysmívat se mně a všem, kteří jsou teď ve velkém chrámě!“

Praotec se přiblížil ke dveřím, jež vedly do věže, otočil se a všem odpověděl:

„Věřte mi, že jsem neměl v úmyslu vysmívat se a ubližovat vám. Podle vaší vůle navždy odejdu do věže. Před odchodem vám všem odhalím tajemství, jak jen to budu umět, ale vím, že má odpověď mi druhou cestu neotevře. Právě proto vychází, že jsem vybral půldruhé cesty.“

„Tak mluv! Neotálej,“ pod klenbou chrámu zazněly hlasy žreců, vyskočivších z míst. „V čem je tajemství?“

„Je ve vejci,“ klidně zazněla odpověď.

„Ve vejci? V jakém vejci? O čem to mluvíš, vysvětli!“ tázali se žreci praotce a on jim odpovídal:

„Z kuřecího vejce se vyklube kuřátko. Vejce kachny obrodí káčátko. Vejce orlice přinese světu orla. Kým sebe cítíte být, to se vám narodí.“

„Cítím, že jsem tvůrce!“ zakřičel najednou nejvyšší žrec. „Řekni, jak lze stvořit nejsilnější obraz?“

„Neřekl jsi pravdu,“ odpověděl praotec, „tomu, co říkáš, nevěříš sám.“

„Jak můžeš vědět, jak velkou víru mám?“

„Tvořící nikdy nebude prosit. Tvořící je schopen dávat sám. Jsi prosící, a to znamená, že jsi ve slupce nedůvěry...“

Praotec odešel, zavřely se za ním dveře, pak podle příkazu vrchního žrece byl zazděný vchod. Nevelkým otvorem jednou denně otcí podávali jídlo. To jídlo bylo skrovné a ne vždy se mu dostávalo dostatečné množství. A před tím dnem, kdy se u věže měl sejít lid, aby uslyšel nové písně, pohádky, praotcovi se tři dny nepodávalo jídlo, měl pouze vodu. Byl to povel nejvyššího žrece, který změnil svůj původní příkaz. Prikázal tak proto, aby praotec zeslábl a nedokázal zazpívat novou tvořící píseň.

Když se u věže sešlo mnoho lidí, vyšel praotec na plochu před lid. Vesele se díval na čekající dav. Ani slovo neřekl lidem o svém osudu. Jednoduše začal zpívat. Radostným hlasem zpíval píseň, vytvářel se nový obraz. Shromážděný národ ho vnímal. Praotec skončil svou píseň a vzápětí začal novou.

Celý den zpíval praotec, stojící nahoře. Když se blížil západ slunce, sdělil:

„S novým úsvitem uslyšíte nové písně.“

A zpíval shromážděným lidem i druhý den. Lid nevěděl, že zpěvák, žijící ve vězení, již nedostával ani vodu."

Když jsem poslouchal Anastasiino vyprávění o jejím praotci, zachtělo se mi uslyšet alespoň jednu z písní, které zpíval. A zeptal jsem se:

„Anastasie, když můžeš tak detailně reprodukovat všechny události ze života svých praotců, tak to znamená, že bys také mohla zazpívat píseň ? Tu píseň, kterou zpíval tvůj praotec z věže."

„Všechny tyto písně slyším, ale jejich přesný překlad není možný. Budou chybět mnohá slova. A také mnohá dnešní slova mají jiný smysl. A navíc, dnešními větami je těžké stvořit rytmus tehdejší poezie."

„Je mi moc líto, chtěl jsem uslyšet ty písně."

„Vladimíre, uslyšíš je. Ony se obrodí."

„Jak se obrodí ? Vždyť říkáš, že překlad není možný."

„Nejde je přeložit přesně. Ale lze stvořit nové, stejné duchem a smyslem. Tvoří je teď bardi, používající slova všem známá. Jednu z těch posledních, co zpíval můj praotec, jsi již slyšel,"

„Já že jsem slyšel ? Kde, kdy ?"

„Poslal ti ji bard z Jegorjevská."

„Poslal mi jich hodně..."

„Ano, hodně, ale mezi nimi se jedna podobá té poslední..."

„A jak se tohle mohlo stát ?"

„Čas má posloupnost."

„A co je to za píseň, jaká jsou v ní slova ?"

„Hned to pochopíš. Povím ti všechno po pořádku."

(17 .)

KDYŽ OTCOVÉ POCHOPÍ...

„Třetího dne za úsvitu praotec opět vyšel na plochu. S úsměvem se díval na shromážděné lidi. Očima stále někoho hledal v davu. Potulní zpěváci jej vítali máváním a zvedali nahoru své nástroje. A chvěly se struny nástrojů pod rukama nadšených zpěváků. Praotec se na ně usmíval a stále pozorněji přecházel pohledem lidský dav. Chtěl uvidět svého syna. Uvidět syna, kterého porodila milovaná žena před devatenácti lety v lese. Najednou k němu z davu dolétl zvonivý mladý hlas:

„Řekni mi, velký básníku a zpěváku. Stojíš nahoře, vysoko nade všemi. Já tady dole, ale proč se mi zdá, že jsi mi blízký, jakoby můj otec ?"

A všichni lidé uslyšeli rozhovor dvou:

„Co to, mládenče, že nepoznáváš svého otce ?" zeptal se zpěvák z vysoké věže.

„Je mi devatenáct, ani jednou jsem otce neviděl. Žijeme s matkou v lese sami. Otec od nás odešel před mým narozením."

„Nejdřív mi řekni, mládenče, jaký ti připadá okolní svět ?"

„Je překrásný za úsvitu a při západu slunce. Je překrásný a mnohotvárný. Ale lidé ničí zemskou krásu, způsobují trápení jeden druhému.“

Hlas z vysoké věže odpovídal:

„Otec vás opustil možná proto, že se styděl za svět, do kterého tě přivádí. Tvůj otec odešel, aby pro tebe udělal celý svět překrásným.“

„A copak, můj otec věřil, že dokáže sám předělat svět ?“

„Nastane den, kdy všichni otcové pochopí, že právě oni jsou zodpovědní za svět, v němž žijí jejich děti. Nastane den, kdy každý pochopí, že dříve, než své milované dítě přivede na svět, je třeba jej udělat šťastným. Ty také musíš myslet na svět, v němž bude žít tvé dítě. Řekni mi, mládenče, kdy má porodit tvá vyvolená ?“

„Nemám v lese vyvolenou. Svět je tam překrásný, množství přátel. Ale neznám tu, která by chtěla jít za mnou do toho světa, a já ho opustit nemohu.“

„Což, i když zatím nevidíš tu svou překrásnou vyvolenou, tak máš ale čas udělat pro své budoucí dítě alespoň trochu radostnější svět.“

„O to budu usilovat, stejně jako můj otec.“

„Již nejsi dítě. Proudí v tobě krev mládence, budoucího básníka a zpěváka. Pověz lidem o svém překrásném světě. Pojď, zazpíváme si společně. Zazpíváme ve dvou o budoucím, překrásném světě.“

„Kdo dokáže zpívat, když zní tvůj hlas, velký básníku a zpěváku ?“

„Uvěř mi, mládenče, také to tak dokážeš. Zazpívám první řádek a ty - druhý. Jenom odvážněji přizvukuj, básníku.“

Zazpíval otec z vysoké věže. Nad hlavami shromážděných lidí ozvěnou podchycený letící hlas radostně zpíval řádek:

„Když vstávám - usmívá se na mě úsvit...“

A z dole stojícího davu, najednou, zpočátku ostýchavě, pokračoval zvonivý, čistý hlas:

„Když jdu, tak mi zpívají ptáci...“

Za otcovým řádkem zněl synův řádek a občas hlasy splývaly vjedno. A zvonivě zněla píseň o radosti:

„Tento den nekončí nikdy, Miluji stále víc a víc“

A již odvážný mládenec nadšeně pokračoval ve zpěvu:

„Lehkou chůzí slunečnou cestou
Vejdu do Otcova háje
Vidím cestu, ale necítím nohy
Štěstí nemá konec.“

Vzpomínám si,
že toto všechno jsem viděl dřív:

Nebe, stromy a květiny.

Pohled byl jiný - smutný, ukřivděný
Ale teď jsi všude Ty !

Všechno je stejné - hvězdy a ptáci
Jenom se dívám jinak:
Necítím již smutek
Nemám v sobě zlobu.
Lidé, miluji vás všechny !'

Zpěvák z věže zpíval stále tišeji a brzy hlas na věži zmlkl. Zpěvák zavrával, ale neupadl a usmál se na lidi. A až do konce vnímal, jak hlas jeho syna mužněl ! Syna-zpěváka, stojícího dole.

Když píseň skončila, otec, stojící na ploše věže, zamával lidem na rozloučenou. Aby se skryl před lidskými pohledy, sestoupil pět stupínků po schodech, vedoucích dolů. Slábnoucí a ztrácející vědomí, co nejvíce napínal svůj sluch. Pak uslyšel, větřík donesl slova, jež mladá kráska nadšeně šeptala jeho synovi, mládenci-zpěvákovi:

„Dovol mi, mládenče, dovol... Za tebou, s tebou vejdu do tvého překrásného světa...'

Na kamenných schodech věže zazdřený otec ztrácel vědomí a s úsměvem umíral. S posledním dechem jeho rty zašeptaly:

„Rod bude pokračovat. V kruhu šťastných dětí buď šťastná, má milovaná.'

Má pramaminka uslyšela ta slova srdcem. Pak slova z písně mých dvou praotců po tisíciletí opakovali básníci. Slova a fráze z této písně se samy sebou rodily v básnících různých časů a zemí. Zněly v různých jazycích. Jednoduchá slova nesla pravdu, teorie prorážejíc. Dnes znějí také. Kdo rozšifruje jejich řádky, ne rozumem, ale svým srdcem pocítí, ten pozná mnoho z moudrosti."

„A v jiných písních, jež zpíval tvůj otec z věže, byl nějaký smysl ? Proč položil svůj život za písně ?"

„Můj praotec, Vladimíre, ve svých písních stvořil mnoho obrazů. Ony pak vybudovaly a dlouho chránily stát. Další žrecové, potomci těch prvních, pomocí těchto obrazů stvořili mnoho náboženství, uchvacovali moc v různých zemích. Pouze jedno nevěděli žrecové, používající obrazy ze zjištěných důvodů. Žrecové nevěděli, jak donutit obrazy, aby jim sloužily navždy, navěky. Obrazy ztrácely sílu u těch, kteří se snažili podřídit je vlastní pýše. Kteří..."

„Počkej, počkej, Anastasie. Nějak se mi nedaří pochopit to s těmi obrazy."

„Promiň mi, Vladimíre, nesrozumitelnost výkladu. Hned se zkusím uvolnit, zkoncentrovat se a povím všechno o nejdůležitější z věd popořádku. Nazývá se vědou obraznosti. Všechny starodávné i současné vědy v ní mají svůj počátek. Žrecové ji rozdělili na části, aby se zatajilo to hlavní, aby navěky udrželi svou moc nad všemi, předávající poznatky o ní svým potomkům v podzemních chrámech v ústní formě. A tak se toto tajemství snažili chránit, že k jejím potomkům, dnešním žrecům, došla pouze malinká část té vědy. Ale tehdy, když se všechno začínalo, žrecům se dařilo o hodně lépe."

„A jak se všechno začínalo ? Povídej všechno od začátku."

„Ano ! Ano, samozřejmě. Nějak jsem se opět vzrušila. Všechno je třeba vyprávět popořádku. Uvědomění té vědy se začínalo písněmi, jež zněly z věže."

OSLAVOVAL RADOST ŽIVOTA

„Když praotec zpíval z vysoké věže, z jeho písní se rodily obrazy. Mezi lidmi stojícími dole byli muzikanti, básníci, zpěváci. A všichni tehdejší žrecové vážně seděli mezi množstvím stojících lidí. Nejvíce se žrecové báli toho, aby se v písních nezrodil obraz je odhalující, aby otec neřekl o tom, že jej žrecové uvěznili ve věži. Ale ze zazděné věže zpíval otec pouze o radostném. Stvořil obraz spravedlivého vládce, se kterým národ mohl šťastně žít. A stvořil obrazy moudrých žreců. Nakreslil kvetoucí stát a národ, žijící v něm. Nikoho neodhaloval, radost života oslavoval.

Žrecové, kteří devatenáct let vědu obraznosti poznávali, to, co zpíval otec, jako nikdo zřejmě chápali. Sledovali tváře lidí a viděli, jak začínali hořet nadšením. Sledovali, jak rty básníků šeptají řádky a muzikanti do taktu písně tiše přebírají struny svých nástrojů.

Dva dny zpíval otec z vysoké věže. Žrecové v hlavě počítali, na kolik tisíc let, před očima všech buduje budoucnost jeden člověk. Na třetí den s úsvitem zazněla slova poslední písně, kterou se svým synem zazpíval otec a vzdálil se. Lidé poslouchající je se rozešli. Nejvyšší žrec dlouho zůstával na svém místě. Zádumčivě seděl a žrecové, mlčky stojíce kolem, viděli, jak vlasy a obočí vrchního žrece bělaly, šedivěly. Pak se zvedl a přikázal rozbourat zazděný vchod, vedoucí do věže. A vchod byl rozbourán.

Na kamenné podlaze leželo mrtvé tělo básníka. Asi dva metry od něj - kousíček chleba, nedosáhla k němu zesláblá ruka. Mezi rukou a tím kousíčkem chleba běhalo myšátko a pištělo. Stále prosilo a čekalo, kdy básník vezme svůj chléb a rozdělí se s ním, ale samo si nebralo. Čekalo v naději, že zpěvák ožije. Myšátko uvidělo lidi, jež vešli, a uskočilo ke zdi, pak přiběhlo k nohám lidí, mlčky stojících. Dva korálky zářících očí myšátka se snažily podívat do lidských očí. Vešlí žrecové si ho na kamenné dlaždici nevšíмали. Tehdy myšátko opět rychle přiběhlo k malinkému kousíčku. Šíleně pískalo, táhlo kousíček chleba a strkalo ho do mrtvé ruky filozofa, básníka a zpěváka.

Otcovo tělo s velkými poctami žrecové pohřbívali v podzemním chrámě. Jeho hrob udělali nenápadný, v podlaze pod kamennou deskou. A nad hrobem praotce řekl vrchní žrec, skloniv hlavu:

„Nikdo z nás nemůže o sobě říci, že stejně jako ty, poznal, jak se tvoří velké obrazy. Ale nezemřel jsi. Pohřbili jsme pouze tvé tělo. Kolem, po tisíciletí budou nad zemí žít tvé obrazy a v nich - i ty. Naši potomci se jich budou dotýkat svou duší. Možná, že někdo v budoucích staletích dokáže poznat podstatu tvoření a jakými mají být lidé. A my musíme stvořit velké učení a po tisíciletí ho uchovávat v tajnosti, do té doby, než někdo z nás nebo někdo z našich potomků nepochopí, na co má člověk nasměrovat svou velkou sílu.' "

TAJNÁ VĚDA

„Žrecové stvořili tajnou vědu. Nazývala se věda obraznosti. Všechny ostatní vědy pochází z ní. Nejvyšší žrecové, aby utajili to hlavní, celou vědu obraznosti rozdělili a donutili ostatní žrece, aby přemýšleli různými směry. Tak se zrodila astronomie, matematika a později i fyzika, a mnoho jiných věd, počítaje v to i okultní. Všechno tak vybudovali pouze proto, aby zajímaje se o detaily, nikdo nedokázal se dostat do hlavního učení."

„Ale co je to za hlavní učení ? Co je to za vědu a v čem je její podstata, té vědy obraznosti, jak říkáš ?"

„Tato věda umožňuje člověku zrychlovat mysl a myslit obrazně, obsáhnout najednou celý vesmír a také proniknout do mikrosvěta, tvořit neviditelné, ale živé obrazy-substance a jejich pomocí ovládat velké společenství lidí. Pomocí této vědy vzniklo mnoho náboženství. Ten, kdo ji poznal alespoň částečně, vlastnil neuvěřitelnou moc, mohl dobývat státy, svrhávat z trůnů krále."

„A copak, pouze jeden člověk si mohl podmanit stát ?"

„Ano, mohl. A plán je jednoduchý."

„Znají dnešní dějiny alespoň jeden podobný fakt ?"

„Znají."

„Pověz mi o něm. Nějak si na nic podobného nevzpomínám."

„Proč bychom ztráceli čas vyprávěním ? Až se vrátíš, přečti si o Rámovi, Kršnovi, o Mojžíšovi. A uvidíš jejich výtvoř, žreců, kteří poznali část tajné vědy obraznosti."

„Tak dobře, přečtu si o jejich činech, jak ale pochopím podstatu vědy ? Zkus mi povědět o podstatě, co a jak se učili."

„Učili se obrazně myslet, to jsem ti říkala."

„Ano, říkala, jenom nechápu, jaká je spojitost, třeba matematiky nebo fyziky, s touto vědou."

„Člověk, jenž ovládne tuto neuvěřitelnou vědu, nepotřebuje psát vzorce, rýsovat a vytvářet různé modely. Dokáže myšlenkou proniknout do hmoty, do jádra a rozštěpit atom. Ale to je pouze jednoduchý krůček na cestě k poznání jak ovládat lidské osudy a národy různých států."

„No to je ale, o tom jsem nikdy ani nečetl."

„A v Bibli ? Ve Starém zákoně je příklad, kdy žrecové mezi sebou závodili v tom, kdo je silnější v tvoření obrazů."

Žrec Mojžíš a faraónovi vyšší žrecové. Mojžíš před všemi házel hůl a proměňoval ji ve zmiji. Totéž opakovali i faraónovi žrecové. Potom zmije, kterou stvořil Mojžíš, pohltila jiné zmije."

„Copak to všechno byla pravda ?"

„Ano."

„Myslel jsem, že je to výmysl nebo nějaká alegorie."

„Není to výmysl, Vladimíre, všechno bylo tak, jak se o tom závodu říká ve Starém zákoně.“

„A nač potřebovali takhle závodit jeden s druhým ?“

„Aby ukázali, kdo může stvořit silný obraz, schopný přemoci ostatní. A Mojžíš všem ukázal, že je silnější. Po tom všem s ním bylo nesmyslné bojovat. Bylo třeba plnit jeho prosby, ne bojovat. Ale faraón ho neposlechl, snažil se zastavit Izraelce, jdoucí pod vedením Mojžíše a obrazu, který stvořil. A vojíni nebyli schopní zastavit národ, v kterém žil silnější obraz. Pak si můžeš přecíst, jak izraelský národ mnohokrát vítězil nad jinými kmeny, zdolával města. Jak stvořil své náboženství a stát. Pohasla sláva faraónů. Ale když ještě egyptští žrecové ve tvoření obrazů byli silnější, když mohli předvídat, jaká konání národu vyvolá tvořený obraz, tehdy Egypt, řízený žreci, vzkvétal.

Ze všech proslulých států, které vznikly po poslední katastrofě na zemi, Egypt vzkvétal nejdéle.“

„Ne, počkej, Anastasie, všichni vědí, že Egypt byl řízený faraóny. Jejich pyramidy-hrobky se uchovaly i dodnes.“

„Navenek byla role výkonné moci svěřena faraónům. Ale hlavním úkolem faraóna bylo zosobnění obrazu moudrého vládce. Důležitá řešení nepřipravoval faraón. Když se faraóni pokoušeli úplně přebrat moc do svých rukou, tak stát hned slábl. Každý faraón byl vysvěcený na vládnutí především žreci. Od dětství se učil u žreců, snažil se poznat vědu obrazů. Pouze po osvojení jejích základů mohl být jmenován vládcem.

Strukturu vlády, jež tehdy byla v Egyptě, lze popsat následovně. Úplně nahoře stáli tajní žrecové, potom žrecové, kteří se zabývali vyučováním a vykonávali spravedlnost. Kontrolu nad státem prováděla rada složená z představitelů žreců všech stavů a faraón vládl podle jejich zákonů a pokynů. Náčelníci občin měli nemalou výkonnou moc, myslelo se, že jsou nezávislí.

Všechno bylo přibližně tak jako dnes. V mnohých státech jsou prezidenti a vláda jako výkonná moc. Parlament, jako žrecové v minulosti, vydává zákony. Rozdíl je v tom, že v žádném státě není kde se naučit být prezidentem, jak se učil faraón u žreců. A pro ty, kteří zasedají v radě, dumě nebo v kongresu, není důležité, jakým termínem nazveme dnešní zákonodárce-žrece, důležité je něco jiného: oni se také nemají kde poučit před tím, než vydají platný zákon. Kde se zákonodárci mají učit moudrosti, když věda obraznosti je uchovaná v úkrytech ? Právě proto v mnohých státech je nepořádek.“

„Anastasie, copak chceš říci, že kdybychom jako základ vzali strukturu řízení státu, jež byla v Egyptě, tak všechno by se zlepšilo ?“

„Struktura vlády málo změní. Nejdůležitější ze všeho je, co stojí za ní, A pokud mluvíme o egyptské struktuře, tak ne ona, ne faraóni a ani ne žrecové řídili Egypt.“

„A kdo ?“

„V starodávném Egyptě všechno řídily obrazy. Podřizovali se jim i žrecové, i faraón. Ze starodávné vědy obraznosti tajná rada z několika žreců převzala obraz faraóna, spravedlivého vládce. Převzali ho takový, jaký si představovali v té době. Způsoby chování, vnější výzdoba a způsob faraónova života se dlouho projednávaly na té tajné radě. Potom učili jednoho z vybraných žreců, aby se podobal obrazu.

Pretendenta se snažili vybrat z královských stavů. Ale pokud se zevnějškem nebo povahou nikdo z královské krve nehodil, žrecové mohli vzít kteréhokoliv z žreců a vydávat ho právě za faraóna. A žrec-faraón přede všemi vždy musel odpovídat vytvořenému obrazu, obzvlášť tehdy, když se objevoval před národem. Pak každý člověk ten neviditelný obraz nad sebou pociťoval a konal, jak chápal. Když národ uvěří v obraz, když se obraz zalíbí většině, každý ho bude následovat z vlastní vůle. A nebude potřeba budovat obrovskou strukturu dozorců-úředníků. Takový stát se upevňuje, vzkvétá."

„Ale kdyby to byla pravda, tak dnes by se bez obrazu neobešel žádný stát. Ony se ale obejdou, žijí a vzkvétají. Amerika, Německo a náš Sovětský svaz do perestrojky byl obrovským státem."

„Vladimíre, státy se dnes také nemohou obejít bez obrazů. Dnes pouze ten stát vzkvétá, ve srovnání s jinými, v kterém vládne obraz nejvíce přijatelný pro většinu lidí."

„A kdopak ho dnes vytváří ? Vždyť dnes nejsou žrecové."

„Žrecové jsou dnes také, jenom se jinak nazývají, a mají stále méně poznatků o vědě obraznosti. Současní žrecové nejsou schopní udělat dlouhodobé a nezaújaté výpočty. Určit cíl a stvořit důstojný obraz, jenž by byl schopný přivést stát k cíli."

„O čem to mluvíš, Anastasie, jacípak žrecové, jaképak obrazy byly v našem Sovětském svazu ? Tehdy všechno řídili bolševici. Nejdřív Lenin, potom byl v čele Stalin. Potom další první tajemníci. Měli politbyro. Náboženství tehdy skoro úplně zlikvidovali, chrámy - zničily, a ty říkáš - žrecové."

„Vladimíre, podívej se pozorněji. Co bylo před tím, než vznikl stát, kterému se říkalo Sovětský svaz ?"

„Jak co bylo ? Všichni to vědí. Byl carizmus. Pak se uskutečnila revoluce a šli jsme cestou socialismu, snažili jsme se vybudovat komunismus."

„Ale před tím, než se uskutečnila revoluce, v národě se intenzivně šířil obraz spravedlivého, šťastného státu s novým zřízením. A staré zřízení se demaskovalo. Vždyť se nejdřív budoval obraz nového státu. A v národě se tvořil obraz vládce nejlepšího pro všechny. A to, jak šťastně bude žít každý člověk. Právě tyto obrazy vedly za sebou lidi, vyzvaly je za sebe bojovat s těmi, kdo ještě byl věrný starým obrazům. A revoluce, pak občanská válka, do které bylo vtaženo velké množství lidí, ve skutečnosti byla bitva dvou obrazů."

„Samozřejmě, možná, že na tom něco je. Ale Lenin, Stalin - nejsou obrazy. Všichni vědí, že jsou to pouze lidé, vůdcové státu."

„Uvádíš jména a myslíš, že za nimi stáli pouze lidé v hmotném těle. Ve skutečnosti... Možná, že sám popřemýšlíš, pochopíš. Toto všechno zdaleka není tak, Vladimíre."

„Jak to, že ne tak ? Vždyť ti říkám, všichni vědí, že Stalin byl člověk."

„Pak mi řekni, Vladimíre, jakým člověkem byl Stalin ?"

„Jakým ? Jakým... No, ze začátku ho všichni považovali za dobrého, spravedlivého. Miloval děti. Na fotografiích a na obrázcích ho zobrazovali s malinkou holčičkou v náručí. Za války mnozí vojáci šli do boje a křičeli: „Za vlast, za Stalina !" Když zemřel, všichni plakali. Má matka mi vyprávěla, že když

Stalin zemřel, tak plakalo skoro celé obyvatelstvo státu. Také ho položili do mauzolea, vedle Lenina."

„Takže mnozí lidé ho měli rádi a s jeho jménem vítězili v boji s nepřítelem. Psali o něm verše, ale co potom, co se říká o něm teď?"

„Teď se myslí, že byl tyran, vrah a krvelačník. Mnohé lidi nechal shnit ve věznicích. Jeho tělo bylo z mauzolea vyndáno, zakopáno do země, byly zničené všechny pomníky a knížky, které kdysi napsal..."

„Teď to sám chápeš? Před tebou jsou dva obrazy. Dva obrazy, ale vždyť člověk to byl jeden."

„Jeden."

„A jaký byl, teď mi to můžeš říci?"

„Zřejmě to nedokážu... A ty bys to mohla říci?"

„Stalin neodpovídal ani prvnímu, ani druhému obrazu a v tom byla tragédie státu. Vždy se ve státech stávaly tragedie, když vládce ve značné míře neodpovídal svému obrazu. Z toho se začínaly všechny nepokoje. A lidé v těchto nepokojích bojovali za obrazy. Úplně nedávno všichni lidé usilovali o obraz komunizmu, ale tento obraz zeslábl, teď se ty a všichni lidé, žijící ve tvém státě, snažíte o co?"

„Teď budujeme... No, možná, že kapitalismus nebo něco podobného. Abychom žili tak, jak žijí lidé vyvinutých států Ameriky, Německa. No, zkrátka, aby byla demokracie, jako tam u nich, větší dostatek."

„Teď se u vás obraz státu a spravedlivého vůdce ztotožňuje s obrazem těch zemí, které jsi pojmenoval."

„No, řekneme s obrazem těch zemí."

„Ale tohle vypovídá o tom, že se vědomosti žreců tvého státu úplně vyčerpaly. Nejsou vědomosti. Nemají sílu, aby stvořili důstojný obraz, schopný vést svou cestou. Obvykle v takových situacích všechny státy zanikaly, potvrzují to dějiny tisíce let staré."

„Ale co je na tom špatného, jestli my všichni budeme žít, jako například žijí lidé v Americe nebo v Německu?"

„Vladimíre, podívej se pozorněji, kolik je problémů ve státech, které jsi jmenoval. A sám si odpověz: nač potřebují tak početnou policii a takové množství nemocnic? Proč v nich dochází ke stále většímu počtu sebevražd a kam jedou odpočívat lidé těchto bohatých měst a velkých států? Potřebují stále větší množství úředníků pro sledování společnosti. Toto všechno vypovídá o tom, že u nich také obrazy slábnou."

„Takže to vypadá, že usilujeme o jejich slábnoucí obrazy?"

„Ano, tak to vychází, čímž ne nadlouho prodlužujeme jejich životnost. Když se ve tvém státě ničí vedoucí obrazy, nový obraz nebyl stvořen. A proto obraz, žijící v jiném státě povolal všechny za sebou. Jestli mu podlehnou všichni lidé, tvůj stát - stát ztrácející obraz - přestane existovat."

„A kdo je dnes schopný ho stvořit? Vždyť žrecové dnes nejsou."

„Dnes také jsou lidé, kteří se zabývají právě pouze tvořením obrazů,

propočítáváním schopnosti obrazů upoutávat lidi. A dosti často jsou jejich výpočty správné."

„Nějak jsem o takových lidech ani neslyšel. Nebo se toto všechno udržuje v přísné tajnosti ?"

„Stejně jako všichni lidé se každodenně stýkáš s jejich konáním."

„Kde, kdy ?"

„Vzpomeň si, Vladimíre, když ve státě přichází doba volení nových poslanců, nebo z několika kandidátů - jediného vládce, teď se mu říká prezident, tak se před všemi lidmi představuje jejich obraz. A tento obraz vytváří právě ti lidé, kteří si vybrali jako profesi tvoření obrazů. Každý kandidát má několik takových lidí. A vítězí ten obraz, který se vydaří jako nejvíce příjemný pro většinu."

„Jaký obraz ? Vždyť všichni jsou reální, živí lidé. Sami vystupují na schůzích před voliči a také v televizi."

„Samozřejmě, že sami, ale vždy se jim radí, kde a jak se mají chovat, co říkat, aby odpovídali obrazu, příjemnému mnohým lidem. A často kandidáti uposlechnou rady. Také se jim dělá různá reklama, ve snaze spojit jejich obraz s lepším životem pro každého člověka."

„Ano, dělají reklamu. Stejně moc nechápu, co je důležitější: sám člověk, který chce být zvolen poslancem nebo prezidentem, nebo ten obraz, o kterém stále mluvíš ?"

„Samozřejmě, že člověk je vždy důležitější, ale vždyť pro něj hlasuješ, aniž by ses s ním setkal, nevíš přesně, jaký ve skutečnosti je, hlasuješ pro obraz, jenž ti vnutili."

„Ale vždyť ještě každý z kandidátů má svůj program, a lidé hlasují pro program."

„Jak často se splní tyto programy ?"

„No, předvolební programy se ne vždy splní a úplně je možná ani nikdy nelze splnit, protože se do toho míchají jiní se svými programy."

„A tak se vždycky stává, že se vytváří mnoho obrazů, ale není mezi nimi jednotnost. Není jediný obraz, který by byl schopný plně uchvátit všechny lidi a přivést je k cíli. Není obraz a to znamená, že není nadšení, není jasná cesta, život je momentální, zmatený."

„Tak kdopak může stvořit ten obraz ? Znamená to, že moudří žrecové dnes nejsou. O vědě obraznosti, kterou tvůj praotec učil žrece, jsem také uslyšel poprvé, od tebe."

„Už to nebude dlouho trvat, tvůj stát bude mít silný obraz. Zvítězí ve všech válkách a ve tvém státě se lidské touhy začnou vtělovat do překrásné skutečnosti, pak i po celé Zemi."

(2 0 .)

GENETICKÝ KÓD

Anastasia mluvila nadšeně. Jednou radostně, podruhé zarmouceně vyprávěla o tom, co bylo na zemi kdysi. Něčemu jsem věřil. Něčemu ne úplně. A po návratu jsem se rozhodl dozvědět se o možnostech člověka udržovat ve své paměti

informaci o událostech nejen od okamžiku svého narození, ale i od okamžiku narození svých předků a co víc, od okamžiku stvoření prvního člověka. Kvůli této otázce se několikrát scházeli odborníci a vědci a já tady uvedu úryvek z některých vystoupení odborníků u kulatého stolu, týkajících se této otázky.

„...Tvrzení o tom, že domácí předměty uchovávají informaci o člověku, se bude mnohým lidem zdát neobvyklé. Ale pokud byste člověku, který nikdy neviděl a neslyšel o možnostech magnetofonu, ukázali kazetu s magnetofonovými záznamy a řekli mu, že na kazetě je nahrán váš hlas, vaše řeč a že si ji může poslechnout, kdy se mu zachce, za rok, za deset let - tento člověk vám neuvěří. Bude si myslet, že jste mystifikátor. Avšak pro nás fakt nahrávání a reprodukce hlasu je obvyklým jevem. Chci říci, že něco, co se nám zdá neuvěřitelné, pro ostatní je úplně jednoduché a přirozené." andele-nebe.cz

„...Pokud přijmeme jako základ ten fakt, že člověk zatím nestvořil nic podstatnějšího a dokonalejšího, než je stvořeno přírodou, tak Anastasiin paprsek, pomocí kterého vidí na dálku, se potvrzuje existencí radiotelefonu a televize. A navíc zdá se mi, že ty přírodní jevy, jež používá, jsou více dokonalé než to, co vynalézáme umělou cestou, řekněme současná televize a radiotelefon."

„...Paměť jednoho člověka sotva uchovává události půl roku staré. Jiný člověk uchovává ve své paměti a dokáže povědět o událostech ze svého dětství. Ale to se mi nezdá být vrcholem možností lidské paměti."

„...Myslím si, že málokdo z vědců bude popírat, že genetický kód člověka v sobě uchovává původní informace po dobu milionů let. Je možné také stádání dodatečné, tak zvané vedlejší informace v průběhu života a její předání následujícím generacím. Všem známé výrazy „to je dědičné", „dědí se" právě toto potvrzují. Anastasiiny schopnosti zobrazovat události, které se odehrávaly v dějinách lidstva před miliony a miliardami let, teoreticky jsou možné a vysvětlitelné. A navíc, čím dál se budeme vzdalovat od naší skutečnosti, tím přesnější mohou být. Anastasiina paměť, myslím si, neliší se od paměti mnohých lidí. Přesněji řečeno, informace, uložená v jejím genetickém kódu, není větší než u jakéhokoliv jiného člověka. Rozdíl je v tom, že ona má schopnost ji „dostávat", úplně reprodukovat, a my - částečně."

* * *

Tyto a jiné výroky odborníků mě nějak přesvědčily o tom, že Anastasia dokáže mluvit pravdu o minulosti. Zvláště se mi líbil příklad s magnetofonovou páskou. Avšak vědci, pozvaní ke kulatému stolu, zatím nedokázali vysvětlit následující jev. Jakým způsobem Anastasia disponuje informací o životě nejen zemských civilizací, ale také o životě civilizací jiných světů a galaxií. A nejen že o nich mluví, ale jak se mi zdá, může na ně působit. Zkusím to povědět. Všechno popořádku. Možná, že se někomu povede alespoň teoreticky objasnit tyto její schopnosti. Pochopit, zdali jsou, nebo nejsou typické pro ostatní lidi. Sama Anastasia zkoušela objasnit, díky čemu o nich ví, ale její vysvětlení nejsou úplně srozumitelná.

No, zkrátka, zkusím povědět o následující situaci popořádku.

KAM ODCHÁZÍME VE SNU ?

V Anastasiiných vyprávěních o zemských civilizacích několikrát zněly věty o existenci života v jiných galaxiích vesmíru, na jiných planetách. A mě najednou toto natolik zaujalo, že poslouchaje její vyprávění o minulosti lidstva, myslel jsem pouze na jedno: a jakpak se budoval život tam, na jiných planetách ?

Anastasia si zřejmě všimla, že má pozornost k jejímu vyprávění poklesla, a zmlkla. Také jsem mlčel, protože jsem přemýšlel, jak ji mám donutit víc a přesněji povědět o životě mimozemských civilizací. Bylo by možné se na to rovnou zeptat, ale ona vždy přichází do rozpaků, jakmile nemůže vysvětlit, proč ví to, co je pro ostatní neznámé. A ještě se mi zdá, že to její přání, nevynikat svými schopnostmi mezi ostatními lidmi, jí právě nedává možnost mluvit o všem. Všiml jsem si, že se stydí za svou neschopnost objasnit mechanismus některých jevů. Právě to se stalo, když jsem se jí rovnou zeptal:

„Řekni mi, Anastasie, dokážeš se teleportovat v prostoru ? No, přenést své tělo z jednoho místa na jiné ?“

„Proč se na to ptáš, Vladimíre ?“

„Nejdřív mi jednoznačně odpověz, můžeš nebo ne ?“

„Vladimíre, tuto schopnost mají všichni lidé. Ale nejsem si jistá, že dokážu objasnit přirozenost tohoto procesu. Opět se ode mě vzdálíš, budeš mě považovat za čarodějku. Budeš se cítit vedle mě nepříjemně.“

„Takže můžeš ?“

„Mohu,“ s trochu váhání odpověděla Anastasia a sklopila oči.

„Pak mi to předved', ukaž, jak se to dělá.“

„Možná bych nejdřív měla zkusit objasnit...“

„Ne, Anastasie, nejdřív to ukaž. Dívat se je vždy zajímavější než poslouchat. A pak to i vysvětlíš.“

Anastasia se nějak nepřítomně zvedla, zavřela oči. Lehce se napnula a zmizela. Celý vyjevený jsem se díval kolem. Dokonce jsem ohmatal místo, na kterém stála před chvílí. Ale byla tam pouze zmačkaná tráva a Anastasia tam nebyla. Uviděl jsem ji stát na opačném břehu jezera. Díval jsem se na ni a mlčel jsem. Zakřičela na mě:

„Mám k tobě plout nebo opět...“

„Opět,“ odpověděl jsem a nemrkaje, aby mi nic neuniklo, začal jsem se dívat na Anastasiinu postavu, stojící na opačném břehu nevelkého jezera. Najednou zmizela. Rozpustila se. Na místě, kde byla, nezůstala ani mlha. Dál jsem se bez mrknutí díval.

„Jsem tady, Vladimíre,“ zazněl Anastasiin hlas poblíž mě. Opět stála metr vedle mě. Trochu jsem uhnul, posadil jsem se na trávu, snaže se neukázat údiv nebo vzrušení. Z nějakého důvodu jsem si pomyslel: „Co když ji napadne rozložit mé tělo a pak jej nedokáže dát dohromady.“

„Úplně rozložit své tělo, rozštěpit ho na atomy, může pouze jeho majitel. Ta možnost je dána pouze člověku, Vladimíre," promluvila Anastasia jako první.

Bylo mi jasné: teď v první řadě bude dokazovat, že je člověk, a abychom zbytečně neztráceli čas, řekl jsem:

„Jasně, že člověku. Ale vždyť ne každému člověku."

„Ne každému. Je třeba, aby..."

„Vím, co řekneš: „Je třeba mít čisté úmysly."

„Ano, úmysly. A ještě je třeba rychle a obrazně myslet, detailně a konkrétně si představovat sebe, své tělo, mít přání, silnou Vůli, víru v sebe..."

„Nevysvětluj, Anastasie. Nesnaž se zbytečně. Raději řekni, dokázala bys přenést své tělo na jakékoliv místo ?"

„Lze na jakékoliv, ale já to dělám velmi zřídka. Je nebezpečné přenášet na jakékoliv... A také to není potřeba. Proč přenášet tělo ? Lze to udělat jinak..."

„Proč je to nebezpečné ?"

„Je třeba si velice přesně představit to místo, na které chceš přenést své tělo."

„A když se to představí nepřesně, co se může stát ?"

„Tělo může zahynout."

„Jak ?"

„Například budeš chtít přemístit své tělo na dno oceánu, přemístíš a tlak vody ho rozmačká nebo se zakuckáš. Může se objevit na silnici ve městě před jedoucím autem a srazí jej auto, zmrzačí."

„A může člověk přemístit své tělo na jinou planetu ?"

„Dálka tady nehraje absolutně žádnou roli. Tělo se přemístí tam, kam mu nařídí tvá mysl. Vždyť nejdřív se na žádaném místě objevuje mysl. Právě ona formuje, opět skládá tělo předem rozložené v prostoru."

„A aby se povedlo rozložit své tělo, na co je třeba při tomto myslet ?"

„Je třeba představit si všechnu jeho materii, až do nejmenšího atomu a jádra, uvidět, jak částičky jádra vytváří navenek chaotický pohyb a rozpustit je v prostoru. Pak ve stejné posloupnosti a přitom velmi přesně reprodukovat navenek chaotický pohyb v jádře. Všechno je velmi jednoduché. Jako hra dětí s kostkami."

„Ale může se stát, že na jiné planetě nebude atmosféra vhodná pro dýchání ?"

„Vždyť právě říkám, že je nebezpečné přemísťovat se nepromyšleně. Je třeba hodně toho předvídat."

„Takže, nepodaří se na jinou planetu ?"

„Podaří se. Část okolní atmosféry lze přemístit také a tělo bude nějakou dobu žít v ní. Ale bez zvláštní potřeby je lepší jej nepřenášet. Ve většině případů stačí dívat se paprskem na dálku nebo přemístit pouze své druhé, nemateriální „Já"."

„Neuvěřitelné. Je těžké uvěřit, že toto kdysi mohl udělat každý člověk."

„Pročpak „kdysi“ ? Druhé lidské „Já“ se i teď může volně přemísťovat a také se přemísťuje. Jenomže lidé mu nedávají žádný úkol. Neurčují cíl.“

„U koho, u jakých lidí, kdy se přemísťuje ?“

„Teď se to většinou děje, když člověk spí. Totéž lze udělat i v bdělém stavu, ale kvůli každodenním starostem a různým dogmatům, kvůli různým vymyšleným problémům lidé stále víc ztrácí schopnost řídit sebe. Ztrácí schopnost dosti obrazně myslet.“

„Možná proto, že není zajímavé cestovat bez těla ?“

„Proč si to myslíš ? Konečný pocitový výsledek dost často může být stejný.“

„Kdyby výsledek byl stejný, tak by lidé netahali svá těla, cestující do různých zemí. Teď je u nás turistický byznys velmi výnosná věc. A k tomu nějak nechápu to druhé „Já“ u člověka. Pokud tělo někde nebylo, znamená to, že tam nebyl ani člověk. Všechno je tady jednoduché a jasné.“

„Nepospíchej, Vladimíre, dělat ukvapené závěry. Uvedu ti tři různé situace. A ty se pokus odpovědět na otázku, ve které z nich cestoval předpokládaný člověk.“

„Dobře, odpovím, jen mluv.“

„Tady je první: představ si sebe nebo jiného člověka tvrdě spícího. Kladou ho na nosítka. Přivázejí ve spícím stavu do letadla a přemísťují ho do místa v jiné zemi. Například z Moskvy do Jeruzaléma. Tam jej spícího vezou hlavní ulicí, nesou do chrámu a spícího tímto způsobem vrací zpátky a kladou na totéž místo. Co myslíš, byl v Jeruzalémě člověk-Moskvan ?“

„Nejdřív mi pověz o dvou dalších.“

„Dobře. Druhý jel do Jeruzaléma sám. Prošel se hlavní ulicí, byl nějakou dobu v chrámě a vrátil se.“

„A třetí ?“

„Svým tělem zůstal doma. Ale měl schopnost představovat si na dálku. Jako by se ve snu procházel městem. Byl v chrámě, navštívil ještě nějaká místa, pak se stejně tak, v myšlenkách, vrátil ke svým záležitostem. Co myslíš, kdo z těch tří byl v Jeruzalému ?“

„Skutečně tam byl pouze jeden ze třech. Je to ten člověk, který se sám vydal na cestu a všechno sám prohlédl.“

„Budiž tak, ale co konec konců dala návštěva každému z nich ?“

„Prvnímu nedala nic. Druhý mohl povědět, co viděl. A třetí... Třetí zřejmě také dokáže povědět, jenže se může zmýlit, protože bude vyprávět to, co viděl ve snu, a sen se může hodně lišit od skutečnosti.“

„Ale vždyť sen jako jev je také skutečnost.“

„No ano, sen jako jev existuje. Ať je také skutečnost, ale k čemu to všechno říkáš ?“

„K tomu, že ty zřejmě nebudeš popírat, že člověk je vždy schopný spojit nebo přivést do styku dvě existující skutečnosti.“

„Vím, co chceš říci. Chceš říci, že sen lze podřídít, nasměrovat kam chceš.“

„Ano.“

„Ale pomocí čeho se to může podařit ?“

„Pomocí energie mysli, schopnosti uvolňovat ji pro proniknutí do obrazu, do jakékoliv skutečnosti.“

„A co, pak všechno v jiné zemi zaznamená jako videokamera ?“

„Výborně, ať videokamera slouží jako primitivní důkaz, Takže jsi, Vladimíre, usoudil, že není třeba vždy přemísťovat materiální tělo, abychom pocítili, co se odehrává v dalekých krajích.“

„Možná, že to není vždycky třeba. Proč jsi to ale začala vyprávět mně ? A dokazovat ?“

„Když jsi začal mluvit o jiných světech, pochopila jsem, že mě budeš žádat nebo prosit, abych ti je ukázala. Chci splnit prosbu, aniž bych musela tvé tělo vystavovat riziku.“

„Všechno jsi pochopila správně, Anastasie. Skutečně jsem chtěl o to poprosit. Takže život na jiných planetách přece existuje ? Ach, jak by bylo zajímavé se na ně podívat !“

„Jakoupak planetu chceš vybrat pro svoji exkurzi ?“

„A co, jejich hodně, obydlených ?“

„Jejich spousta, ale neexistuje nic zajímavějšího, než rozmanitost Země.“

„Ale přesto, jaký je život na jiných ? A jak vznikl ?“

„Když se objevila Země, Boží dílo, množství vesmírných bytostí vzplanulo přáním napodobit krásný výtvar. Přály si stvořit něco svého v jiných světech, používajíce, podle nich, vhodné planety. A také tvořily, ale nikdo nedokázal stvořit něco podobného životu v zemské harmonii. Je ve vesmíru planeta, kde nad vším převládají mravenci. Je jich tam spousta. Požírají jiné formy života. Když se nemají čím živit, začínají jíst sebe a hynou. A bytost, která stvořila takový život, snaží se opět zopakovat své dílo, ale nic lepšího se jí nedaří. Nikdo z nich nedokázal harmonicky spojit všechno existující. Ještě jsou planety, kde se bytosti snažily a snaží se stvořit rostlinný život, podobný zemskému. A také tvoří. Na těch planetách rostou stromy, keře a byliny. Ale pokaždé jejich výtvary umírají, jen co dosáhnou zralosti. Jsou jako dnešní člověk. Vždyť dnešní člověk stvořil hodně umělého. Ale všechny jeho výtvary nemohou sebe zopakovat. Ničí se, rozkládají se, chátrají a požadují stálou péči. Větší část pozemských lidí se proměnila v otroky svých vlastních výtvarů. Pouze Boží výtvary jsou schopné se obnovovat a velkou mnohotvárností žít v harmonii.“

„Anastasie, existují ve vesmíru planety, kde se bytosti vyznají v technice jako člověk ?“

„Ano, existují, Vladimíre. Ta planeta je šestkrát větší než Země. Žijí na ní bytosti navenek podobné člověku. Mají umělou techniku, mnohem dokonalejší než zemská. Život na této planetě je stvořen vesmírnou bytostí, jež sebe považuje za podobnou Bohu a usiluje o nadvládu nad Božími výtvary.“

„Pověz, jsou to ony, kdo se přibližuje k Zemi na svých „talířích“ a kosmických lodích ?“

„Ano. Již se nejednou pokoušeli navázat kontakt se zemskými lidmi. Ale jejich kontakty pro Zem...”

„Ne, počkej. Dokázala bys na nějakou dobu mě, mé druhé „Já”, přemístit na tuto planetu ?”

„Ano. Dokázala bych.”

„Tak mě tam dostaň.”

Pak mě Anastasia poprosila, abych si lehl na trávu a uvolnil se. Roztáhl ruce do stran. Položila svou dlaň na mou a za nějakou dobu jsem se začal ponořovat do něčeho, podobajícího se snu. Říkám „do něčeho”, protože toto usínání bylo neobvyklé. Ze začátku se tělo stále více uvolňovalo. Přestával jsem ho cítit, ale překrásně jsem viděl a slyšel všechno okolí. Ptáky, šumění listí. Pak jsem zavřel oči a ponořil se do snu nebo jsem se rozdělil, jak říká Anastasie. Ale doteď nedokážu pochopit, co a jak se se mnou odehrálo pak. Pokud bychom předpokládali, že jsem s Anastasiinou pomocí usnul a viděl sen, tak plností pocitů a jasností uvědomění všeho uviděného jej nelze porovnat s obyčejným snem.

(2 2 .)

JINÉ SVĚTY

Viděl jsem jiný svět, jinou planetu. Jasně a detailně jsem si zapamatoval všechno dějící se na ní a zároveň ve svém vědomí mám dosud pocit, že uvidět něco takového není možné. Představujete si, rozum a vědomí říkají, že vidět něco takového není možné, ale ony - tato vidění, obrazy -jsou stále ve mně. A já se tady pokusím je popsat.

Stál jsem na půdě podobající se zemské. Kolem nebylo žádné rostlinstvo. Říkám, že jsem „stál”. Ale je-li to možné takto definovat - těžko říci. Neměl jsem ani nohy, ani ruce, neměl jsem tělo, ale zároveň se mi zdálo, že svými chodidly přes podrážku cítím kamenitost a nerovnost povrchu.

Kolem, kam až oko dohlédlo, se nad půdou vyvyšovaly kovové mechanismy podobné vejci a jiné hranaté jako krychle. Říkám „mechanizmy”, protože jeden, nejbližší ode mě, lehce mručel. Z každého mechanismu do půdy vybíhalo množství různě silných hadic. Některé hadice se zlehka potřásávaly, jako by se jimi něco vysávalo z půdy, některé byly v klidném stavu. Žádné živé bytosti poblíž nebyly. Najednou jsem uviděl, jak se na jedné straně divného mechanismu roztáhla křídla a odtamtud pomalu vyplul nějaký disk podobný tomu, co házejí sportovci, ale velký. Měl přibližně čtyřicet pět metrů v průměru. Chvilku visel ve vzduchu a potom se roztočil. Spustil se níž, potom vzlétl a úplně nehučně proletěl nade mnou. Ostatní mechanismy, stojící opodál, vykonávaly totéž. A ještě několik disků prolétlo nade mnou hned po prvním. A opět prázdnota, pouze mručení a popraskávání divných mechanismů.

Obraz okolí vyvolával zájem, ale více strašil svojí neživostí.

„Ničeho se neboj, Vladimíre,” uslyšel jsem najednou Anastasiin hlas a zaradoval se.

„Kde jsi, Anastasie ?” zeptal jsem se.

„Vedle tebe. Jsme neviditelní, Vladimíre. Teď jsou tady přítomné naše city, pocity, rozum a všechny ostatní neviditelné energie. Jsme tady přítomní bez svých

materiálních těl. Nikdo nám nemůže nic udělat. Obávat se je třeba pouze sebe, následků vlastních pocitů."

„A jaké mohou být následky ?"

„Psychické. No, jakoby se dočasně zbláznit."

„Zbláznit se ?"

„Ano, jenom dočasně, stává se, že vidění jiných planet jeden nebo dva měsíce znepokojuje rozum a vědomí člověka. Ale ty se neboj, tobě nic nehrozí. Vydržíš to. I tady se ničeho neboj, uvěř mi, pochop, Vladimíre, teď jsi tady, ale pro ně ne. Teď jsme neviditelní a všudeproniknutelní."

„Vždyť já se nebojím. Raději mi řekni, Anastasie, co je to za mechanismy, které mručí kolem ? Na co jsou ?"

„Každý z těchto vejcovitých mechanismů je továrna. Právě ony produkují létající „talíře", o které se tolik zajímáš."

„A kdo tyto továrny obsluhuje, řídí ?"

„Nikdo. Od začátku jsou naprogramovány na produkování určitého výrobku. Hadicemi, které vchází do útroby, se nasávají potřebné suroviny v potřebném množství. V nevelkých komorách probíhá tavení, fabrikování, pak montáž a na povrch vychází hotový výrobek. Taková továrna je o hodně racionálnější než jakákoliv pozemská. Nemá skoro žádné odpady. Není třeba se zabývat dopravováním surovin ze vzdálených míst. Není třeba přetahovat na místo montáže jednotlivé součástky. Celý proces produkování výrobků probíhá na jednom místě."

„Ohromující ! Kdybychom měli takovou věc ! A kdopak řídí nový létající „talíř" ? Viděl jsem, že všechny letí jedním směrem."

„Nikdo neřídí, samy letí na místo skladování."

„Neuvěřitelné. Přímě jako živá bytost."

„Právě na tomto, dokonce i pro zemské technologie, není nic neuvěřitelného. Vždyť na Zemi také jsou bezpilotní letadla, rakety."

„Ale stejně jsou řízené lidmi ze Země."

„Již dávno jsou na Zemi i takové rakety, které jsou předem naprogramované na určitý cíl. Stačí pouze zmáčknout tlačítko „start", raketa sama odstartuje a odletí k určitému cíli."

„Možná, že jsou. Skutečně, čemu se vlastně divím."

„Když se nad tím člověk zamyslí, tak to nevypadá nějak obzvlášť záhadné. Ale ve srovnání s pozemskými technologiemi tady je značný pokrok. Tyto továrny, Vladimíre, jsou multifunkční. Mohou hodně toho vyrábět, počínaje potravinami a konče mohutnou zbraní."

„A z čeho se vyrábějí potraviny ? Vždyť tady nic neroste."

„Všechno je v útrobach. Při potřebě mechanismus hadicemi odebere nezbytné šťávy, slisuje je do granulí. Tyto granule obsahují všechny potřebné látky pro zabezpečení života těla."

„Čímpak se sama živí tato věcička, kdo jí dodává elektrickou energii ? Nevidím žádné vedení."

„I energii si pro sebe vyrábí sama, využívajíc všechno okolí."

„Podívejme se, jak je chytrá ! Chytřejší než člověk."

„Vůbec není chytřejší než Člověk. Je to pouhý mechanismus. Podvoluje se zadanému programu. Je velice jednoduché jej přeprogramovat. Chceš, abych ti ukázala, jak se to dělá ?"

„Ukaž."

„Pojď, přemístíme se blíž k němu."

Stáli jsme metr před čelem mechanismu obrovského jako devítipatrový dům. Jeho popraskávání bylo výraznější. Množství trubek, ohebných jako chapadla, vcházelo do útrob a mírně se pohybovalo. Povrch čelní strany nebyl úplně hladký. Uviděl jsem kružnici, asi metr v průměru, hustě pokrytou vodiči, krátkými jako vlásky. Různě se pohybovaly."

„To je anténa skenovacího zařízení. Zachycuje energetické impulsy mozku, které se používají pro vytvoření programu, schopného splnit zadaný úkol. Když tvůj mozek zmodeluje nějakou věc, stroj ji bude muset vyprodukovat."

„Jakoukoliv věc ?"

„Jakoukoliv, již si dokážeš detailně představit. Jakoby vybudovat svými myšlenkami."

„I jakékoliv auto ?"

„Samozřejmě."

„A můžu to přímo teď zkusit ?"

„Ano, Přemísti se blíž k přijímači a nejdřív myšlenkou donuť jeho anténu, aby se otočila k tobě všemi vlásky. Jakmile se to stane, začni si představovat to, co si přeješ."

Stál jsem vedle vláskové antény a hoře nedočkavostí jsem si v myšlenkách, jak říkala Anastasia, přál, aby mě všechny její vlásky poslouchaly. Ze začátku se otočily ke mně, pak se všechny lehce zachvěly, nasměrovaly své konce k mé neviditelné hlavě a znehybněly. Ted' bylo třeba si představit nějakou věc. Z nějakého důvodu jsem si začal představovat auto „Žiguli" sedmičku, které jsem měl v Novosibirsku. Snažil jsem se všechno představit detailně: sklo a kapotu, nárazník, barvu, dokonce i značku. No, zkrátka, dlouho jsem si všechno představoval. Když už mě to přestalo bavit - poodešel jsem od antény. Velikánský stroj začal mručet silněji než obvykle.

„Budeme muset počkat," vysvětlila Anastasia. „Ted' demontuje nedodělaný výrobek a vytváří nový program na splnění tvého výmyslu."

„Budeme muset čekat dlouho ?"

„Myslím si, že ne."

Přibližovali jsme se k jiným strojům. Když jsem si prohlížel různobarevné kamínky pod nohama, Anastásiin hlas sdělil:

„Myslím si, že výroba toho, na co jsi myslel, je ukončena. Pojd', podíváme se, jak zvládl úkol."

Přemístili jsme se ke známému stroji a začali jsme čekat. Za nějakou dobu se jeho křídla otevřela a po hladkých pojízdných schůdcích na půdu sjelo „Žiguli". Ale do krásy pozemského auta měl tento mrzák, jenž stál přede mnou, hodně daleko. Zaprvé, měl pouze jedna dvířka. Pouze na straně řidiče. Místo zadních sedadel byly nějaké kotouče drátu a kousky gumy. Obešel jsem, nebo přemístil jsem se kolem stojícího výrobku. Pojmenovat ho autem nebylo možné. Z pravé strany ve směru jízdy nebyla dvě kola. Přední značka, stejně jako nárazník, také nebyla. Kapota, jak se zdálo, se neotevírala - tvořila jeden celek s karosérií. No, zkrátka, tato továrna nevyprodukovala auto, ale nějaké strašidlo pro neznámé účely.

A řekl jsem:

„To je mi ale výrobek mimozemské továrny. Vždyť za tohle by všichni konstruktéři a inženýři pozemských podniků dostali výpověď."

Anastasia mi odpověděla smíchem a pak sdělila:

„Samozřejmě, že by mohli dostat výpověď. Ale vždyť v tomto případě hlavním konstruktérem jsi ty, Vladimíre, a vidíš výsledek své práce."

„Chtěl jsem normální současné auto a co on mi vyplivnul ?"

„Chtít - nestačí. Bylo třeba si všechno představovat do nejmenších detailů. Ve své představě jsi nezmodeloval ani dveře pro pasažéry, pomyslel jsi pouze na jedny dveře pro sebe. Kola sis také představil pouze ze své strany. Přidělat je z druhé strany už jsi byl líný. Myslím si, že na motor jsi také nepomyslel."

„Nepomyslel."

„Znamená to, že tvá konstrukce také nemá motor. Pročpak nadáváš na výrobce, když jsi mu zadal tak nedokonalý program ?"

Najednou jsem uviděl nebo pocítil tři létající přístroje přibližující se k nám. „Je třeba se vytrazit," bleskla mi hlavou myšlenka, ale Anastasiin hlas mě uklidnil:

„Nevšimnou se a nepocítí nás, Vladimíre. Dostali informaci o selhání továrny, teď zřejmě budou vyšetřovat. Klidně můžeme pozorovat živé obyvatele této planety."

Ze tří nevelkých létajících strojů vystoupilo pět mimozemšťanů... Velice se podobali pozemšťanům. Nejenže se podobali, ale všechno měli jako pozemští lidé. Měli hezkou tělesnou konstrukci. Žádné hrbení, jejich atletické postavy rovně a hrdě držely krásné hlavy. I vlasy měli na hlavě, i obočí na obličejí a jeden z nich měl hezky upravený knír. Byli oblečení do těsně přiléhavých tenkých různobarevných kombinéz.

Mimozemšťané se přiblížili k autu vyprodukovanému jejich továrnou, nebo přesněji řečeno k podobě pozemského auta. Stáli vedle něj a bez emocí se mlčky dívali. „Zřejmě přemýšlejí," řekl jsem si.

Ze skupiny stojících se oddělil napohled nejmladší rusovlasý mimozemšťan a přiblížil se ke dvířkům auta, pokusil se je otevřít. Dvířka se neotevřela. Zřejmě se zasekla. Jeho následující činy byly úplně pozemské, a tím se mi velice líbily. Rusovlasý bouchl dlaní do dvířek v oblasti zámku, ještě jednou silněji trhnul klikou a dveře se otevřely. Posadil se na místo řidiče, chytl se volantu a pozorně začal prohlížet přístroje na panelu.

„Pašák," pomyslel jsem v duchu, „je chytrý." A jako potvrzení svého úsudku jsem uslyšel Anastasiin hlas:

„Podle jejich měřítek je to, Vladimíre, moc velký vědec. V technickém směru jeho mysl pracuje rychle a racionálně.

Ještě se zabývá studiem několika planet, včetně Země. Jeho jméno se také podobá pozemskému - Arkaan,"

„A proč na jeho obličeji není údiv z toho, že jejich továrna vyrobila něco divného ?"

„Obyvatelé této planety nemají skoro žádné emoce. Jejich rozum pracuje racionálně a vyrovnaně, nepodléhá emocionálním výlevům nebo odchylkám od určeného cíle."

Rusovlasý mimozemšťan vylezl z auta, vydal zvuky, podobající se Morseově abecedě. Ze skupiny vyšel starší mimozemšťan, postavil se u vláskové antény, u které jsem dříve stál já. Pak všichni nastoupili do svých létajících strojů a zmizeli.

Továrna, jež podle mého projektu vyprodukovala auto, opět zamručela, Její hadice-chapadla se vytahovaly z útrob a nasměrovaly se k nejbližší stejné továrně-mechanismu, z které se také natahovaly hadice-chapadla. Když se všechna chapadla mezi sebou spojila, Anastasia řekla:

„Vidiš, zadali program sebezničení. Všechny součástky továrny, jež selhala, budou přetavené jinou továrnou a využité ve výrobě."

A bylo mi trochu líto továrny-robota, s kterou jsme tak neúspěšně vytvořili pozemské auto. Ale nedá se nic dělat.

„Vladimíre, chceš se podívat na byt obyvatel této planety ?" nabídla Anastasia.

„Ano."

Ocitli jsme se v jednom z měst nebo osad velké planety. Pohled seshora byl následující.

Kam až oko dohlédlo, celé toto obydlené místo se skládalo z množství válcovitých staveb, podobajících se dnešním mrakodrapům, které byly rozestaveny v mnoha kružnicích.

V centru každé kružnice byly nižší konstrukce, něčím připomínající pozemské stromy, dokonce množství jejich listí-radarů bylo zelené. I Anastasia to potvrdila, že tyto umělé konstrukce odebírají z útrob komponenty látek potřebných pro výživu organismu, které se později speciálním potrubím podávají do bytu každého obyvatele planety. A ještě tyto konstrukce, rozmístěné uprostřed kružnic, udržují na planetě potřebnou atmosféru.

Když mi Anastasia nabídla navštívit nějaký byt, zeptal jsem se:

„Mohli bychom se octnout v bytě toho rusovlasého mimozemšťana, který seděl v mém autě ?"

„Ano," odpověděla. „Právě teď se bude vracet k sobě domů."

Ocitli jsme se téměř na vrcholu jednoho z válcovitých mrakodrapů. Okna v mimozemském domě nebyla. Kulaté zdi byly omalovány nejasnými barvami do čtverců. Ve spodní části každého čtverce byly zvedací dveře, jako na moderní garáži. Čas od času z otvoru v spodní části čtverce vyletěl nevelký létací stroj,

podobající se těm, co byly u továren-mechanismů, a letěl svým směrem. Vypadá to tak, že v každém věžovém domě, pod každým bytem byla nevelká garáž pro létací stroj.

V domě nebyly výtahy ani dveře. Každý byt měl svůj samostatný vchod přímo z garáže. A jak se pak ukázalo, takový byt měl každý obyvatel této planety, jenž dosáhl určitého věku.

Samotný byt se mi ze začátku moc nelíbil. Když jsme se hned za rusovlasým mimozemšťanem ocitli v jeho bytě, nejdřív jsem byl překvapený jeho chudobou a jednoduchostí. Pokoj o rozloze třicet čtverečních metrů byl úplně prázdný. Nejenže tam nebyla okna a přepážky, ale i minimum nábytku. Na rovných zdech světlé barvy nebyla žádná polička nebo obrázek pro ozdobu.

„Copak dostal tento byt teprve teď?“ zeptal jsem se Anastasie.

„Arkaan tady žije už dvacet let. V jeho bytě je všechno potřebné pro odpočinek, zábavu a práci. Toto potřebné je nainstalováno do stěn. Za chvíli to všechno uvidíš sám.“

A skutečně, jakmile rusovlasý mimozemšťan vyšel ze své podbytové garáže, strop a zdi se rozzářily jemným světlem. Arkaan se otočil obličejem ke zdi vedle vchodu, položil na ni dlaň a vydal zvuk. Na zdi se rozsvítil čtverec.

Anastasia komentovala všechno, co se dělo v bytě:

„Teď počítač podle čar na ruce a obrazu oka identifikuje majitele bytu, teď jej zdraví, informuje o době nepřítomnosti a o nutnosti kontroly fyzického stavu. Vidiš, Vladimíre, Arkaan přiložil druhou ruku k pultu a hluboce vydechl, aby počítač mohl zkontrolovat jeho fyzický stav. Kontrola je ukončena, na obrazovce se objevilo sdělení o tom, že potřebuje použít výživnou směs. A otázka: čím se majitel hodlá zabývat během nejbližších tří hodin?“

Počítač to potřebuje vědět, aby mu připravil odpovídající směs. Teď si Arkaan objednává směs, která by na nejbližší tři hodiny maximálně aktivizovala jeho rozumovou činnost, pak hodlá usnout.

Počítač mu nedoporučuje zabývat se aktivní rozumovou činností v průběhu tří hodin, ale nabízí použít směs, která je vypočítaná pro udržování aktivní práce v průběhu dvou hodin šestnácti minut. Arkaan souhlasil s názorem počítače.“

Ve zdi se otevřel nevelký výklenek, z kterého Arkaan vzal za držadlo ohebnou trubku, přitáhl ji ke svým ústům, napil se z ní nebo se najedl a šel k protější zdi. Výklenek s trubkou se zavřel, čtverec na obrazovce zhasl, zeď, u které před chvílí stál mimozemšťan, se udělala rovnou a jednobarevnou.

„To jsou věci,“ pomyslel jsem si, „při takové technice není třeba mít kuchyni se vším jejím zařízením: nádobím, nábytkem, úklidem. Dokonce odpadá i potřeba mít ženu, která umí dobře vařit. Chodit na nákupy není třeba. A zároveň počítač kontroluje zdravotní stav, připravuje potřebné jídlo a dává různé rady. Zajímalo by mě, kolik by tak asi stál takový počítač, kdyby jej vyrobili u nás na Zemi?“

A hned mi Anastasiin hlas sdělil:

„Co se týká výdajů, tak je levnější vybavit každý byt podobným zařízením, než zatarasovat kuchyň nábytkem a množstvím přístrojů na přípravu jídla. Jsou

o hodně racionálnější než pozemšťané. Ale na Zemi existuje něco podstatně racionálnější, než mají oni."

Poslední Anastasiiny věty jsem si nevšiml. Zaujaly mě následující Arkaanovy činy. Pokračoval v nařizování zvuky svého hlasu a v pokoji se děly následující události.

Z části zdi se najednou začalo vyfoukávat křeslo. Vedle křesla se otevřel další nevelký výklenek, z kterého se vysunul stolek s nějakou poloprůhlednou zazátkovanou nádobou, podobající se laboratorní baňce. Na protější zdi se rozsvítila obrazovka asi půldruhého až dva metry v průměru. Na obrazovce byla zobrazená krásná žena v přiléhavé kombinéze, sedící v křesle. Držela v rukou nádobu, jež se podobala stojící na stolku vedle Arkaana. Zobrazení ženy na obrazovce bylo objemné, podstatně lepší než v naší televizi. Zdálo se, že není na obrazovce, ale že přímo sedí v pokoji. Podle Anastasiina vysvětlení Arkaan a žena sedící naproti produkovali své dítě:

„Obyvatelé této planety nemají dostatečně silné city na to, aby vstoupili do pohlavního styku, jako lidé na Zemi. Navenek se jejich těla ničím neliší od zemských těl. Ale nepřítomnost citů jim nedává možnost produkovat potomstvo pozemským způsobem. Ve zkumavkách, které teď vidíš, se nachází jejich buňky, hormony. Muž a žena si představují, jakým by chtěli vidět své budoucí dítě, jeho zevnějšek. Myšlenkově do něj ukládají informaci, kterou mají, projednávají jeho budoucí činnost. Tento proces trvá přibližně tři roky, počítáme-li pozemským způsobem. Jakmile si budou myslet, že proces modelování jejich dítěte je ukončen, ve speciální laboratoři dají dohromady obsah dvou nádob, vyprodukují dítě a ve speciální školce-škole jej budou pěstovat do plnoletosti. Plnoletému členu jejich společenství dají k dispozici byt a zapojí ho do jedné z pracovních skupin."

Arkaan se díval jednou na ženu na obrazovce, podruhé na malinkou, zapečetěnou nádobku s tekutinou, stojící před ním. Najednou obrazovka, vmontovaná do zdi, zhasla, ale mimozemšťan zůstal sedět ve svém křesle a nepřetržitě se díval na nádobku s částíčkou svého budoucího dítěte, stojící před ním na stolku. Protější zeď začala blikat rudými čtverci. Mimozemšťan se otočil bokem ke zdi, dlaní ruky zaclonil svou nádobku před blikajícím světlem a ještě více se k ní sklonil. V tu ránu na stropě začaly výstražně blikat nové čtverce a světelné trojúhelníky.

„Doba bdění, přidělená Arkaanovi počítačem, vypršela, teď počítač naléhavě připomíná nutnost spánku," vysvětlila Anastasia.

Ale mimozemšťan se ještě více sklonil ke své nádobce, stiskl ji v dlaních svých rukou.

Ukončilo se světelné blikání, šířící se od stropu a zdi. Pokoj se začal zaplňovat nějakým plynem, podobajícím se páře. Anastasiin hlas komentoval:

„Teď počítač uspí Arkaana uspávacím plynem."

Mimozemšťanova hlava se začala pomalu sklánět ke stolku a brzy se na něj položila, oči se zavřely. Křeslo se začalo vytahovat ze zdi a proměnilo se v postel. Pak se křeslo-postel zhouplo ze strany na stranu a tělo již spícího mimozemšťana spadlo na pohodlné lože. Arkaan spal, držíce v dlaních přitisknutou k hrudi svou malinkou nádobku.

Lze toho ještě hodně vyprávět o technických novotách neobyčejného bytu a velké planety celkově. Podle Anastasiiných slov jejímu společenství nehrozí

žádná invaze zvenčí. A co víc, pomocí svých technických vymožeností jsou schopní zničit život na jakékoliv planetě vesmíru. Na jakékoliv, s výjimkou Země.

„Proč ?“ ptal jsem se. „Znamená to, že naše rakety a zbraně jsou schopné odrazit jejich útok ?“

A odpověď:

„Pozemské rakety pro ně nejsou nebezpečné, Vladimíre. Společenství této planety dávno poznalo všechno, co vyvolává výbuch-roztažení. Znají také výbuch-stlačení.“

„Co znamená výbuch-stlačení ?“

„Na Zemi je známo, jak dvě nebo několik látek, které se spojí v okamžité reakci, při rozpínání způsobují výbuch. Ale existuje jiná reakce, vyvolaná dotykem dvou látek. Plynná látka, o objemu kilometr kubický a větší, je schopná v okamžiku se stlačit v hrášek, proměnit se v super tvrdou látku. Představ si náboj nebo raketu, která vybuchuje v takovém oblaku, ale síle výbuchu-roztažení bude čelit jiná síla, současně se uskuteční výbuch-stlačení. A uslyšíš pouze třesnutí. A všechno, co bylo v tom oblaku, promění se v kamínek velikosti hrachu. Pozemské rakety nezdolají clonu plynných oblaků.

V dějinách Země byly z jejich strany dva příchody nebo útoky. Ted' se připravuje třetí. Myslí, že ted' přichází nejvhodnější okamžik.“

„Takže jim nijak nelze čelit, když Země nemá silnější zbraň, než mají oni.“

„Člověk má zbraň, jmenuje se „lidská mysl“. Dokonce já samotná bych mohla zničit v prach a rozvát ve vesmíru přibližně polovinu jejich zbraní. A kdyby se naši pomocníci, tak společně bychom mohli likvidovat všechny zbraně. Ale jde o to, že většina lidí a skoro všechny pozemské vlády přijmou tuto invazi jako blaho.“

„Ale jakpak se to může stát, aby invazi, přepadení všichni přijali za blaho ?“

„Ted' to uvidíš. Tady se podívej na centrum připravující výsadek na podmanění pozemských kontinentů.“

(2 3 .)

CENTRUM DOBYTÍ

Samozřejmě jsem očekával, že uvidím meziplanetární super techniku, schopnou ovládnout celou planetu. Ale to, co se zjevilo před mým zrakem... Myslím si, že naši, američtí a ostatní vojenští odborníci nepředpokládají pomocí jaké zbraně mohou být lehce ovládnuta území, která jakoby chrání. A vy, vážení čtenáři, dříve než budete číst dál, také si zkuste představit vybavení mimozemského centra přípravy dobytí Země. A pak se podívejte, jak vypadá ve skutečnosti. Navenek vypadá takhle.

Obrovská čtvercová místnost. Z každé ze čtyř stran ve své skutečné velikosti jsou rozmístěné interiéry našich milovaných pozemských parlamentů. Státní dumy, pracovna našeho prezidenta v Kremlu. Na protější straně sálu je interiér amerického parlamentu, prezidentova pracovna v Bílém domě. Na dvou ostatních stranách sálu jsou podle všeho interiéry státních orgánů asijských států. V parlamentních křeslech seděli naši pozemští poslanci, kongresmani a prezidenti. Ze začátku jsem si začal prohlížet naše, ruské poslance. Byli přesnou kopií

těch známých tváří, které jsem měl příležitost vidět v televizi. Jenom seděli nehybně jako mumie. Těžko říci, z čeho byli udělaní. Možná, že to byly loutky, hologramy nebo roboti, a možná ještě něco.

Uprostřed obrovského sálu bylo vyvýšení, na kterém trůnilo v křeslech kolem padesáti mimozemšťanů. Nebyli ve svých obvyklých kombinézách, ale v našich pozemských oblecích a poslouchali přednášejícího. Zřejmě byl přednášející hlavním instruktorem nebo nějakým vedoucím.

Anastasia vysvětlila, že pozorují jednu z výsadkových skupin, která teď má další hodinu přípravy ke spolupráci s pozemskými vládami. Studují nejrozšířenější pozemské jazyky a způsoby chování lidí v různých situacích. Obzvláště důkladně se připravují na kontakt s pozemskými vládami, zákonodárnými orgány, jejichž prostřednictvím doufají zapůsobit na celé obyvatelstvo Země. Mluvený jazyk zvládají bez zvláštních potíží. Ale kvůli nepřítomnosti některých citů, vyvolávajících vnější emoce, si velice těžko osvojují gesta a mimiku pozemských lidí. A ještě svým racionálním myšlením nijak nemohou pochopit logiku v systému řízení pozemskými státy. Nehledě na zapojení nejlepších mozků a nejdokonalejší techniky jejich civilizace, nedokázali rozluštit například takové tajemství: proč na Zemi, nehledě na přítomnost tak početné techniky a množství speciálních vědeckých institucí, se státním zákonodárným orgánům neposkytuje informace o následcích jimi přijatých rozhodnutí? Jsou přesvědčeni, že za přítomnosti určitého analytického centra, pro jehož vznik na Zemi již všechno existuje, lze skoro přesně modelovat společenské situace, způsobené souhrnem přijatých rozhodnutí. Ale při schvalování usnesení má každý člen zemské vlády a zákonodárce konat samostatně. Nemá k dispozici dostatečné množství informací, každý člen vlády má plnit funkce mocného analytického centra a při tom brát v úvahu následky chování svých kolegů, nepřátel a přátel.

Ještě jedna otázka nerozluštěná mimozemšťany se považuje za záhadnou: proč pozemští lidé neurčují cíl, kterého je třeba dosáhnout. Usilují o něco, ale o co, to se udržuje v přísném tajemství.

Ale vycházejí z dnešních potřeb lidské společnosti, mimozemšťané připravili plán dobytí pozemských kontinentů. Uskutečnění svých plánů začnou nabídkou pro pozemšťany, kterou udělají prostřednictvím vlád různých států. Jejich návrhy budou přijaté s radostí.

Když jsem se zeptal Anastasie, proč je tak přesvědčena o rozhodnutích pozemských vlád, zazněla následující odpověď:

„Tak to propočítalo jejich analytické centrum. Závěr centra je správný. Dnešní úroveň uvědomění většiny pozemšťanů přijme nabídku mimozemšťanů jako nejvyšší projev humánnosti kosmického Rozumu.“

„A copak je to za návrhy?“

„Jsou hrozné, Vladimíre. Je mi nepříjemně o nich mluvit.“

„Pověz alespoň o hlavních. Vždyť je zajímavé vědět, co je to za příšerné nabídky, které s radostí přijmou na Zemi. Na které žiji já i ty.“

„Mimozemšťané plánují ze začátku shodit na území Ruska nevelký výsadek ze tří létajících strojů. Vojákům, kteří je obklíčí, sdělí své přání setkat se s vládními kruhy

ohledně spolupráce. Představí se vojákům jako představitelé vyššího Vesmírného Rozumu a předvedou jim přednosti své techniky.

Po poradě ve vojenských, vědeckých a vládních kruzích, přibližně za čtrnáct dnů, jim bude nabídnuto konkretizovat své nabídky, ale nejdřív projít kontrolou na bezpečnost komunikace s nimi.

Příchozí budou souhlasit s kontrolou a předloží v písemné formě a na videokazetách své nabídky. Text bude vyložen ve formě velmi blízké dnešním oficiálním dokladům a bude se vyznačovat maximální jednoduchostí.

Obsah textu je přibližně následující:

„My, představitelé mimozemské civilizace, která dosáhla nejvyššího technického vývoje v porovnání s ostatními rozumnými obyvateli galaxie, považujeme lidi Země za své rozumné bratry.

Jsme připraveni rozdělit se s pozemskými společenstvími o své znalosti v různých oblastech vědy, sociálního zřízení společnosti, předložit své technologie.

Prosíme, aby byly projednány naše nabídky a vybrány z nich nejvíce přijatelné pro zdokonalení života každého člena společnosti."

Dále je množství konkrétních nabídek, jejichž podstata spočívá v následujícím.

Cizinci předloží své technologie pro zabezpečení všech obyvatel státu potravinovými směsmi, rychlou výstavbu obytných místností pro každého člověka, který dosáhl plnoletosti. Takových místností, které jsi už viděl, ale s menšími funkcemi. Budou například dodávat státu své minitovárny. Spojí mimozemské továrny s existujícími pozemskými, ale za pět let všechny pozemské technologie budou zužitkovány. Budou vyměněné za technicky racionálnější. Všichni, kteří si to budou přát, budou zabezpečeni prací. A nejen to, absolutně každý obyvatel Země bude muset vynaložit potřebné minimum práce na obsluhování techniky.

Země, která uzavře dohodu s přistěhovalci, bude plně chráněna před vojenskými invazemi ze strany jiných států. Ve společnosti s novým sociálním zřízením a technicky vybaveným bytem nebude přítomna zločinnost. V bytě poskytnutém tobě bude všechno potřebné reagovat pouze na povely tvého hlasu se zabarvením vlastním pouze jemu. Každodenně před požitím jídla určí počítač tvého bytu podle oční bulvy, složení vzduchu, který vydechuješ, a jiných parametrů tvůj zdravotní stav, předepíše náležité složení výživné směsi.

Každý počítač, umístěný v individuálním bytě, bude spojený s hlavním. Tak se zaznamenává místo pobytu každého člověka, jeho fyzický a psychický stav. Jakýkoliv zločin lze lehce odhalit pomocí speciálního programu hlavního počítače, a navíc neexistuje sociální báze, jež způsobuje zločinnost.

Jako výměnu budou přistěhovalci žádat vládu o možnost rozsídlení představitelů jejich civilizace v málo zabydlených regionech, většinou v lesích, a o právo výměny soukromých zahrad za byty, velice technicky vybavené, s doživotním zabezpečením všech zájemců, kteří vymění svůj pozemek.

Vlády budou souhlasit, protože budou počítat s tím, že všechna moc zůstane v jejich rukou. Řada duchovních konfesí začne hlásat, že přistěhovalci jsou Boží vyslanci, jelikož ti nebudou popírat žádné z náboženství, existujících na Zemi. Religiózní vůdcové, kteří neuvěří v jejich božskou dokonalost, nedokážou čelit

přestěhovalcům kvůli jejich přijetí většinou obyvatelstva Země, jež uzavřela smlouvu.

Ostatní státy se budou snažit spolupracovat s přistěhovalci. Za devět let od okamžiku jejich objevení na Zemi se začne na všech pozemských kontinentech, ve všech státech rychle zavádět nový způsob života, všechny informační kanály budou propagovat stále nové a nové vynálezy v oblasti techniky a sociálního zřízení. Většina obyvatelstva bude oslavovat představitele „kosmického Rozumu“ jako dokonalejší rozumné bratry, jako božstva."

„A ne nadarmo budou oslavovat," poznamenal jsem k Anastasii, „není na tom nic špatného, že na světě nebudou války, zločinnost. Každý bude mít svůj byt, jídlo a práci."

„Vladimíre, copak jsi nepochopil, že po přijetí mimozemské nabídky se lidstvo zároveň vzdá svého nemateriálního Božského „Já". Samo sebe zabije. Zůstanou jen hmotná těla. A každý člověk, Vladimíre, se bude stále více podobat biorobotovi. A také všechny pozemské děti se budou rodit jako bioroboti."

„Ale proč ?"

„Všichni lidé budou nuceni každodenně obsluhovat mechanismy, které navenek jako by slouží lidem. Celé lidstvo se chytí do pastí, svou svobodu a své děti vymění za vymoženosti umělé techniky. Zanedlouho mnozí pozemšťané intuitivně pocítí svou chybu a tehdy začnou páchat sebevraždy."

„To je divné. Copak jim bude chybět ?"

„Svoboda, tvorba a pocity, které je schopno dát pouze tvoření s božskými výtvary."

„A když parlamenty, vlády různých zemí nebudou souhlasit s mimozemšťany, co se stane ? Začnou ničit lidstvo ?"

„Pak mimozemské rozumy začnou hledat jiné cesty, aby všechny lidi přivedly do léčky. Pro ně nemá žádný smysl ničit člověka. Vždyť jejich cílem je poznání vzájemného spojení všech pozemských výtvorů a jak se dosahuje reprodukování. Vždyť se bez člověka nic podobného nekoná. Vždyť sám člověk je nejdůležitějším článkem v řetězci harmonie zemského stvoření. A sluneční paprsky jsou částí energie a citů, které vytváří mnozí lidé. Se svým dnešním vědomím pozemský člověk pro přistěhovalce není nebezpečný. A mnozí pozemšťané se již teď snaží pomoci přistěhovalcům."

„Jakpak ? Kdo mezi námi pro ně pracuje ? Takže mezi lidmi jsou zrádcové ? Pracují pro ně ?"

„Pracují, ale tito lidé nejsou zrádcové. Jejich pomahačství je mimovolné, nezlobné, nezáměrné. Hlavní příčinou je nevíra v sebe a v dokonalost Božích výtvorů."

„Jaká je tady souvislost ?"

„Jednoduchá. Když člověk připustí myšlenku, že není dokonalým tvorem, když si najednou začne představovat, že na jiných planetách žijí bytosti rozumnější než on, tak právě on, svou myšlenkou je posiluje. Sám člověk ponižuje svou božskou sílu a dodává sílu nebožím tvorům.

Již se naučili sbírat v jediný komplex energii, vyprodukovanou lidskými myšlenkami a city, a jsou na to hrdí. Podívej, tady před skupinou mimozemšťanů stojí nádoba, v ní se třpytí tekutina, jednou se proměňuje v plyn, podruhé tvrdne.

Silnější zbraň nemají než tu, která je obsahem malinké nádoby. Pak všechny její obsah rozdělí do malinkých a placatých nádobek. Jedna ze stěn bude speciálním odrážedlem. A podobný přístroj si dají na krk. Takové už mají všichni sedící před tebou. Když se na člověka nasměruje paprsek podobného přístroje, tak v něm lze vyvolat pocit strachu, zbožňování a nadšení. Lze také paralyzovat jeho vůli, tělo a vědomí. V tom paprsku je množství lidských myšlenek. Myšlenek o tom, že ve vesmíru je někdo silnější než člověk. Než člověk - Boží výtvor. A tyto myšlenky, zkoncentrované, jsou schopné bojovat proti člověku."

„Takže my sami jim dodáváme sílu, když je považujeme za rozumnější ?"

„Ano, je to tak. Za rozumnější než jsme my, a jako důsledek - rozumnější než Bůh."

„Co s tím má společného Bůh ?"

„My všichni jsme jeho výtvory. Když si myslíme, že v galaxiích existují dokonalejší světy, tak právě tím jakoby říkáme, že jsme nedokonalí, nedokonalé Boží výtvory."

„Neuvěřitelné, a teď je v mimozemském světě naštěstí hodně takové energie ?"

„V nádobě, která stojí před tebou, její dost na to, aby byly podmaněny přibližně tři Čtvrtiny pozemských mozků a ovládnuty lidské city. Myslí, že to bohatě stačí. Pak je začne uctívat celá pozemská civilizace. A jejich moc se zvětší."

„A copak není možné něco udělat ?"

„Je to možné, když se riskuje nečekaně pro ně. Vždyť úplný komplex lidských citů, dokonce samotný, je vždy silnější. Lze také zrychlit mysl do takové míry, která je neznámá těm, kdo nemají city. A všechnu energii v této nádobě je možné neutralizovat energií jiné mysli, která bude jasnější, jistější a dokonalejší."

„A ty, Anastasie, dokázala bys neutralizovat všechnu energii obsaženou v této nádobě ?"

„Mohla bych to zkusit, ale proto bych tady musela složit celé své tělo."

„Proč ?"

„Bez těla komplex citů nebude plný. Hmota je jednou z úrovní lidského bytí. Se svým tělem je člověk silnější než vesmírné bytosti."

„Tak ho slož, abys mohla rozbít nádobu."

„Hned se pokusím něco udělat, aniž bych to musela rozbít."

A najednou jsem uviděl Anastasii v těle. Všechno měla na sobě jako v lese: svetřík, sukni. Bosýma nohama stála na podlaze a najednou beze spěchu šla k těm, kteří seděli před nádobou s třpytivou tekutinou. Uviděli ji. Na tvářích bezcitných mimozemšťanů se neobjevily žádné emoce. Ale pouze okamžik seděli bez hnutí. Za vteřinu se všichni pohnuli. Najednou, jakoby na něčí povel, se postavili a každý se chytl svého přívěsku na hrudi. Všechny přívěsky zazářily, paprsky byly nasměrovány na jdoucí Anastasii.

Ta se zastavila, zakymácela se, udělala nevelký krok zpět, opět se zastavila, usmála se, podupla si bosou nohou a pomalu, jistým krokem opět šla dopředu.

Paprsky, jdoucí z přívěsků mimozemšťanů, se stávaly jasnějšími a spojovaly se na Anastasii. Zdálo se, že za okamžik obrátí v popel všechno její oblečení. Ale

Anastasia šla dál. Natáhla dlaně svých rukou dopředu, několik paprsků se odrazilo od jejích dlaní a uhaslo a pak i ostatní začaly hasnout.

Jako i předtím, mimozemšťané stáli bez hnutí. Anastasia se přiblížila k nádobě, položila na ni dlaně svých rukou, pohladila nádobu a něco jí šeptala. Tekutina v nádobě se najednou rozbouřila, pak pomalu začala zhasínat a brzy zmodrala. Jako obyčejná voda na Zemi.

Anastasia se přiblížila k mechanismu, stojícímu u zdi a podobajícímu se pozemské chladničce. Přitiskla k ní svou dlaň, něco zašeptala a z mechanismu do nadzvednutého okraje svetříku se začaly sypat nějaké čtvercové barevné tablety.

Anastasia se přiblížila ke stále oněměle stojícím mimozemšťanům a podala tabletu krajnímu z nich. Mimozemšťan se pohnul, jako by natáhl ruku vstříc, ale ihned znehybněl, pak nasměroval upřený pohled na stojícího před všemi, zřejmě vedoucího. Přibližně půl minuty stála před ním Anastasia s nataženou rukou. Pak se přiblížila k vedoucímu a podala mu tabletu. Po pauze vzal vedoucí pilulku a vložil ji do úst. Anastasia obešla všechny přítomné, teď již každý klidně bral tabletu a jedl ji nebo polykal. Pak od nich šla ke mně, zastavila se v polovině cesty, otočila se ke skupině sedících mimozemšťanů a zamávala jim rukou. Několik mimozemšťanů se zvedlo ze svých míst a také jí zamávali. Anastasia se ke mně přiblížila a unaveným hlasem řekla:

„Musíme se vrátit. Teď si vzali tablety, které zrychlují mysl. Ať se pokusí uvědomit si to, co se tady odehrálo.“

A všechno skončilo. Stále jsem ležel v lese na trávě, jako bych se vzbudil z hlubokého spánku. Zdálo se, že uběhlo docela málo času, ale tělo mi připadalo odpočaté, jako po hlubokém, zdravém spánku. Ale hlava... Uvnitř mě jako by všechno kypělo. Myšlenky se jakoby honily různými směry najednou. Všechny obrazy, uviděné na jiné planetě, úplně zůstaly ve mně. Co to bylo - sen? Hypnóza? Nebo všechno najednou - není jasné. Uvěřit v realnost vidění jiné planety, ne Země, bylo nemožné, a zeptal jsem se Anastasie sedící vedle:

„Co to bylo - sen? Hypnóza? Všechno jsem si zapamatoval a v hlavě teď mám nějaký zmatek.“

Odpověděla mi:

„Vladimíre, ohodnoť to sám, jak chceš, jak se před tebou objevilo vidění jiné planety. A jestliže tě tato otázka zneklidňuje, tak můžeš souhlasit s tím, že byl to sen. Toto všechno nemá žádný význam. Důležitá je podstata, závěry a pocity z uviděného. Nad nimi popřemýšlej a já se ne nadlouho vzdám.“

„Ano, jdi, já popřemýšlím sám.“

Zůstal jsem sám a začal jsem přemýšlet o uviděném, a samozřejmě, že jsem se rozhodl, že jsem viděl nějaký hypnotický sen.

Po několika krocích se Anastasia najednou otočila, opět se přiblížila ke mně, něco vytáhla z kapsy svého svetříku a natáhla otevřenou dlaň. Uviděl jsem, na dlani... Na dlani ležela podivná tableta, kterou jsem viděl na jiné planetě.

„Vezmi si ji, Vladimíre, a klidně ji spolkní. Připravují ji ze zemských bylin na té planetě, na které jsme byli. Asi patnáct minut bude pomáhat zrychlovat mysl

a budeš si moci rychleji všechno uvědomit."

Vzal jsem z natažené dlaně malou pilulku, a když Anastasia odešla, snědl jsem ji.

(2 4 .)

VRAŤTE SI, LIDI, SVOU VLAST

Na samém začátku byl pro mě rozhovor s Anastasií o vlasti nepochopitelný. Její názory se mi zezáчатку zdály dokonce abnormální. Ale potom... Mimovolně na ně myslím i teď. Vzpomínám si, jak na otázku, co je třeba dělat, aby nebyly ani meziplanetární, ani zemské války, aby nebyli zločinci a aby se rodily zdravé a šťastné děti, odpověděla:

„Je třeba poradit všem lidem, Vladimíre: ‚Vraťte si, lidi, svou vlast.‘"

„‚Vraťte si vlast... ?‘ Možná, že ses zmýlila, Anastasie, vlast mají všichni, ale ne všichni žijí ve své vlasti. Ne vrátit si vlast, ale přijet do své vlasti je třeba - tak jsi to chtěla říci ?"

„Nezmýlila jsem se, Vladimíre. Většina lidí, žijících teď na planetě, vůbec nemá svou vlast."

„Ale jak to ? Ne. Pro Rusy je vlastní Rusko, pro Angličany - Anglie. Vždyť se všichni někde narodili a to znamená, že vlastní pro každého člověka je země, v které se narodil."

„Myslíš, že svou vlast je třeba měřit podle hranic, někým určených ?"

„A podle čeho ? Tak to chodí. Každý stát má své hranice."

„Ale kdyby nebyly hranice, podle čeho bys určil svou vlast ?"

„Podle místa, na kterém jsem se narodil, města nebo vesnice, a možná, že by celá země mohla být vlastní pro všechny."

„I celá země by mohla být vlastní pro každého člověka, žijícího na ní a všechno existující ve vesmíru by mohlo laskat člověka. Ale pro to je třeba všechny aspekty bytí spojit do jediného potřebného bodu. Ten bod pojmenovat svou vlastní, sebou v něm vytvořit Prostor Lásky. Všechno, co je nejlepší ve vesmíru, s ním bude kontaktovat. S prostorem vlastní tvé. Prostřednictvím tohoto bodu sebou budeš pociťovat vesmír. Vlastnit nepředstiženou sílu. O tom budou vědět v jiných světech. A všechno ti bude sloužit, jak to chtěl náš Stvořitel, Bůh."

„Raději, Anastasie, mluv jednoduše, nic jsem nepochopil o aspektech bytí, jak je spojit. O bodu, který můžu pojmenovat svou vlastní."

„V tom případě náš rozhovor je třeba začít narozením."

„No, budiž narozením. Ale abys nejen nesmyslně mluvila, aby to mělo nějaký užitek pro dnešní den. No, například, jak vidíš, jak si představuješ zakládání rodiny, narození a výchovu dětí v dnešních podmínkách. A aby se všechny děti rodily šťastné. Dokázala bys vybudovat takové schéma nebo nakreslit takový obraz ?"

„Dokázala bych."

„Tak mluv. Ale ne pro život v lese a pro nesrozumitelnou vědu obraznosti. Nikdo o ní neví, jenom ty..."

Nedokázal jsem dokončit větu. Bouřlivým proudem v mé hlavě se honila ne jedna, ale množství otázek. A hlavní: „Proč najednou je pro mě zajímavé, co mi řekne pro náš život poustevnice z tajgy ? Odkud zná nejen vnější detaily našeho života, ale i vnitřní prožívání mnohých lidí ? Jaké má možnosti tato nepochopitelná věda obraznosti ?"

Nemohl jsem sedět. Postavil jsem se a začal jsem chodit sem a tam. Abych se uklidnil a uvědomil si, pochopil neuvěřitelné, začal jsem uvažovat: „Tady u cedru klidně sedí mladá žena. Jednou beze spěchu přejede rukou po trávě, podruhé se pozorně dívá na nějakého brouka, plazícího se po její ruce, nebo se ne nadlouho nad něčím zamyslí. Sedí v tajze, daleko od bouřlivého života státu a měst. Od válek a různých peripetií civilizovaného světa. A co když dokonale zná tuto vědu obraznosti ? Co když její pomocí může působit na lidi ? Působit na společnost silněji než vlády, parlamenty a množství duchovních konfesí ? Neuvěřitelné ! Fantastické, ale... Jsou reálná, konkrétní fakta, potvrzující toto. Neuvěřitelná fakta ! Ale existují reálně.

Během krátké doby mě naučila psát knihy. Potřebovala na to pouze tři dny. To ona stále sype nepřetržitým proudem informace. Neuvěřitelné, ale je to fakt. Knihy lehce překračují hranice měst a státu bez jakékoliv reklamy. V knihách je její obraz. Tento obraz, neznámo jak, působí na lidi, vyvolává v nich tvůrčí nadšení. Tisíce poetických řádků, stovky bardovských písní jsou věnované jejímu obrazu. A ona o tom velmi dobře věděla ! Již v první knize jsem uváděl její výroky na toto téma. Tehdy ještě nic nebylo. Tehdy se mi její slova zdála neuvěřitelným blouzněním, fantastikou. Ale všechno se stalo přesně tak, jak říkala. I teď, kdy píši tyto řádky, se staly další neuvěřitelné události.

V červenci roku 1999 nakladatelství PROFF-PRESS vydalo pětisetstránkovou sbírku s dopisy a verši čtenářů. Sbírka byla vydaná v červenci, v měsíci, který se u knihkupců považuje za „mrtvou sezónu". A stane se neuvěřitelné: patnáctitisícový náklad je rozebraný během měsíce.

Vydává se dalších patnáct tisíc, ale i ty jsou hned rozebrané.

Tato událost není tak zajímavá pro senzace, které se zvěstují v novinách, ale neobvyklostí vývodů stojících za ní, úplně vychází za rámec představ o senzácích. A těmto vývodům je těžké uvěřit. Je těžké uvěřit, že Anastasiin obraz mění vědomí společnosti.

Čtenáři mají potřebu jednat. Lidé v Rusku a za jeho mezemi samostatně organizují čtenářské kluby a centra, pojmenovávajíce je jejím jménem.

Novosibirský závod lékařských preparátů vyrábí cedrový olej, o kterém mluvila ona. V nevelké vsi Novosibirské oblasti místní obyvatelstvo obnovuje zařízení, snaží se získat léčivý olej podle její technologie, dostávají pomoc z města. Ale toto ona říkala, že se obnoví sibiřské vesnice, že se k rodičům začnou vracet děti.

Ona přesměrovala proud poutníků od zámořských svatyň ke svým. Pouze za dva poslední roky více než padesát tisíc jejích čtenářů navštívilo dolmeny v okolí Gelendžiku, o kterých vyprávěla ona. Kolem svatyň, dříve zapomenutých, teď lidé vysazují květiny a sady. V různých městech sázejí podle její metody cedry a jiné rostliny.

Podle usnesení hlavy vedení Tomské oblasti byl založený podnik „Sibiřské dikorosy". Tento podnik poslal do Moskvy čtyři tisíce sazenic cedrů.

O ní mluví vědci. To její obraz již se vznáší nad Ruskem jako nezávislá substance. Ale pouze nad Ruskem ?

Ženy z Kazachstánu sbírají peníze na natáčení filmu o Anastasii. Je to možné, kazašské ženy chtějí, aby byl film o sibiřské poustevnici !

To její obraz začíná někam vést lidí. Kam ? Pomocí jaké síly ? Kdo jí pomáhá ? Možná, že sama vlastní nějakou neuvěřitelnou sílu, dříve neznámou. Ale proč stále zůstává na své louce, stále se piplá s nějakými brouky ?

Zatímco mudrcové uvažují, existuje-li vůbec, nebo ne, ona jednoduše koná. Důsledky jejího konání je možno vidět, ochutnávat, sahat na ně. Co znamená tato věda obraznosti ?

Tehdy v taj ze mě tyto myšlenky trochu strašily. Chtěl jsem je co nejrychleji, vyvrátit, nebo se v nich utvrdit, ale vedle mě je pouze ona, je možné se zeptat pouze jí.

Hned se zeptám... Není schopna zalhat... Hned se zeptám.

„Anastasie, řekni... Řekni mi, znáš dokonale vědu obraznosti ? Vlastníš vědomosti těch starověkých žreců ?”

Vzrušeně jsem čekal na její odpověď, Anastasia ale odpověděla klidně, bez vzrušení:

„Vím to, co můj praotec přednášel těm žrecům. A také to, co mu nedovolili říct. A také jsem se snažila pocítit, poznat i to nové.”

„Teď jsem to pochopil ! Předpokládal jsem to ! Vědu obraznosti jsi poznala lépe, než kdokoliv. Svůj obraz jsi stvořila sama a objevila ses lidem. Pro mnohé jsi bohyně, dobrá lesní víla, mesiáš. Čtenáři v dopisech tak o tobě píší. Mně jsi říkala, že jakoby pýcha, ješitnost -je velký hřích, že všechno mám psát upřímně. A já jsem se před všemi objevil jako nedodělaný, ale ty ses při tom nade všemi vyvýšila. A věděla jsi předem, že to tak dopadne.”

„Vladimíre, nic jsem před tebou neskrývala.”

Anastasia se zvedla z trávy, postavila se proti mně se spuštěnými rukama, dívá se mi do očí a pokračuje:

„Pouze teď můj obraz není pochopitelný pro každého. Ale až se před lidmi objeví ten jiný obraz, tak se můj obraz bude podobat uklízečce, která pouze oprašuje pavučinu z hlavního.”

„Jakou pavučinu ? Řekni jasněji, Anastasie, co ještě chceš vytvořit ?”

„Chci před lidmi oživit obraz Boha. Jeho velkou touhu chci udělat pochopitelnou pro každého. Každý člověk, žijící v Lásce, pocítí Jeho snažení. Dnes, v tomto životě bude moci být šťastný. Všechny děti dnešních lidí budou žít v Jeho ráji. Nejsem sama. Nejsem sám. A ráj se objeví jako společný výtvar.”

„Počkej, počkej. Teď jsem to pochopil, tvá slova vyvrátí mnohá učení. Jejich autoři a následovatelé se vrhnou nejen na tebe, ale budou hanět i mě. Nač potřebuji tyto problémy ? Nebudu psát všechno z toho, co řekneš o Bohu.”

„Vladimíre, polekal ses pouze předpokládaného boje s neznámým.”

„Ano, všechno chápu. Hanět budou všichni ti, kdo čelí různým konfesím. Budou

na mě štvát své fanatiky-stoupence."

„Nebojíš se jich, ale sebe, Vladimíre. Sám se stydíš objevit před Bohem. Nevěříš v nový způsob svého života. Myslíš, že se nedokážeš změnit."

„Co já mám s tím společného ? Povídám ti o duchovenstvu. Stejně už mnozí z nich reagují na tvé výroky."

„A copak ti říkají ?"

„Mluví různě. Někteří se vyjadřují špatně, jiní naopak. Jeden pravoslavný kněz z Ukrajiny přijel ke mně se svými farníky, aby podpořil tvé výroky. Ale byl to kněz z venkova."

„A co je na tom špatného, že byl z venkova ?"

„To, že ještě jsou jiní, vysoce postavení. Všichni jsou jim podřízení. Všechno na nich záleží."

„Ale vždyť ti, vysoce postavení, jak o nich říkáš, také kdysi sloužili v malých kostelech."

„To není důležité. Stejně nebudu psát, dokud alespoň někdo z vedení solidního chrámu... Co já budu povídat, vždyť to všechno sama můžeš říci dopředu. Tak to řekni, kdo bude v opozici a kdo ti pomůže. A zdali se vůbec najde někdo, kdo bude pomáhat."

„Duchovní jaké hodnosti tě může přesvědčit, abys byl smělejší, Vladimíre ?"

„Mohla bys mi jmenovat někoho ne nižšího než opat nebo biskup ?"

Pouze na okamžik se zamyslela, jako by se dívala do času a prostoru najednou. Pak zazněla neuvěřitelná odpověď:

„Už mi pomohl římský papež Pavel II., když pronesl nová slova o Bohu," odpověděla Anastasia, „obrazy Krista a Mohameda spojí své energie v prostoru, do jediného celku se s nimi sloučí jiné obrazy. Ještě se najde zemský pravoslavný patriarcha, jenž vyjádří úctyhodnou myšlenku, která vejde ve věčnost. Ale tím hlavním mezi vším budou návaly nadšení navenek obyčejných lidí. Pro tebe je důležitý jejich pozemský status, ale vždyť ze všeho na světě je nejdůležitější Pravda."

Anastasia sklopila oči a zmlkla, jako by ji najednou něco urazilo. Jako by ji něco sevřelo hrdlo. Spolkla to, vzdechla a pak přidala:

„Promiň mi, jestli se vyjadřuji nesrozumitelně pro tvou duši. Zatím se to nedaří, ale budu se snažit být srozumitelnější, jenom pověz lidem..."

„O čem ?"

„O tom, co se před nimi po tisíciletí pečlivě tají. O tom, že každý může v okamžiku vejít do Stvořitelovy původní zahrady a společně s Ním podílet se na překrásných výtvorech."

Cítil jsem, jak v ní narůstá vzrušení. Z nějakého důvodu jsem zneklidněl také a řekl jsem:

„Nevzrušuj se, mluv, Anastasie, možná, že to dokážu pochopit a napsat."

A v tom, co pověděla dál, byla maximální konkrétnost a jednoduchost. Až potom, když jsem vzpomínal a analyzoval její slova, začal jsem chápat - možná,

že v jejích slovech „vraťte si, lidi, svou vlast“ je nějaký, a možná i nemalý smysl.

A tehdy v lese jsem se znovu zeptal Anastasie:

„Pochopil jsem, jak se to všechno bude dít. Pochopil jsem, že jestli jsi schopna lehce vybavovat tisíce let staré obrazy ze života, tak to znamená, že znáš všechna učení, traktáty a otevřeš je lidem ?“

„Znám učení, která vyvolávala v lidech úctu.“

„Všechna ?“

„Ano, všechna.“

„A dokázala bys úplně přeložit vědy ?“

„Dokázala bych. Ale proč na toto trátit čas ?“

„Copak nechceš, aby lidstvo poznalo starodávná učení ? Pověš mi o nich a já to napíši v knize.“

„A co potom ? Co bude s lidstvem v důsledku toho, co myslíš ?“

„Jak to co ? Bude moudřejší.“

„Vladimíre, celý úskok temna je právě v tom, že se množstvím učení snaží skrýt před člověkem to hlavní. Podávajíc v traktátech pouze část Pravdy, pečlivě odvádí rozumy od hlavního.“

„A pročpak v tom případě lidé říkají mudrci těm, kteří píší učení ?“

„Vladimíre, jestli dovolíš, budu ti vyprávět pověst. Tu pověst, kterou ještě před tisíci lety na skrytém místě šeptem sdělovali jeden druhému mudrcové. Mnoho století ji nikdo neslyšel.“

„Pověz, jestli myslíš, že pověst může něco objasnit.“

(2 5 .)

DVA BRATŘI (pověst)

„Za kterých časů - není důležité, žili manželé. Dlouho neměli děti. V pokročilém věku žena porodila dva syny, dvojčata, dva bratry. Porod byl těžký a žena, porodivši dva syny, brzy odešla na onen svět.“

Otec nájímal kojné, snažil se vyplatit děti a vyplácl je, vychovával do čtrnácti let. Ale sám zemřel, když synům táhlo na patnáctý rok. Po otcově pohřbu dva bratři zarmouceně seděli ve světnici. Dva bratři-dvojčata. Rozdělovaly je tři minuty v objevení na světě, a proto se jeden považoval za staršího a druhý - za mladšího. Po zarmouceném tichu starší bratr pronesl:

„Náš otec, umíraje, pověděl nám o svém smutku, o tom, že nám nestihl předat moudrost života. Jak budeme žít bez té moudrosti, můj mladší bratře ? Bez moudrosti se náš rod nebude prodlužovat šťastně. Mohou se nám vysmát ti lidé, kteří stihli přejmout moudrost od svých otců.“

„Nebud' smutný,“ řekl mladší staršímu, „často přebýváš v zádumčivosti. Možná, že čas to vyřeší tak, že právě v zádumčivosti poznáš moudrost. Budu dělat všechno, co řekneš. Dokážu žít bez zádumčivosti, stejně je mi život příjemný. Cítím

radost, když nadchází den, i když je západ. Budu jednoduše žít, pracovat v hospodářství a ty - poznávej moudrost.'

„Souhlasím,“ odpověděl starší bratr mladšímu, jenomže nelze, zůstává doma, najít moudrost. Není tady, nikdo ji tady nenechal, nikdo nám ji sám nepřinese. Ale rozhodl jsem se, jsem starší a mou povinností je najít všechno moudré, co je ve světě, pro nás oba, pro náš rod, jenž se prodlouží v staletích. Najít a přinést do našeho domu a darovat ji nám a potomkům našeho rodu. Vezmu s sebou všechno cenné, co zůstalo po našem rodiči, a obejdu celý svět, všechny mudrce v různých státech, poznám všechny jejich vědy a vrátím se do rodného domu.'

„Tvá cesta bude dlouhá,“ se soucitem řekl mladší bratr, „máme koně, vezmi si ho, vůz, nalož co nejvíce majetku, abys cestou nestrádal. Zůstávám doma a budu čekat na tebe moudřejšího.'

Nadlouho se loučili bratři. Minuly roky. Šel starší bratr od mudrce k mudrcovi, od chrámu do chrámu, poznával učení východu a západu, pobýval na severu a jihu. Měl výbornou paměť, bystrý rozum, všechno chápal rychle a lehce si zapamatoval.

Kolem šedesáti let šel světem starší bratr. Zešedivěly jeho vlasy a brada. Zvědavý rozum stále putoval a moudrost poznával. Šedivý poutník se mezi lidmi začal považovat za nejmoudřejšího. Houfem ho následovali žáci. Štědře rozdával moudrost všem zvědavým rozumům. S nadšením ho vnímali ti, kteří byli mladí, a také staří. A šířila se před ním velká sláva, zpravující osady o příchodu velkého mudrce.

V aureole slávy, obklopený davem úlisných žáků, se stále více přibližoval šedivý mudrce k domu, v kterém se narodil, z kterého odešel jako patnáctiletý mladík, v kterém nebyl šedesát let.

Všichni lidé osady mu vyšli naproti a také mladší bratr s podobnými šedými vlasy, jása je vyběhl mu v ústřety a sklonil hlavu před bratrem-mudrcem. A s radostným dojetím šeptal:

„Požehnej mi, můj bratře-mudrci. Vejdi do našeho domu, omyji tvé nohy po dlouhé cestě. Vejdi do našeho domu, můj moudrý bratře a odpočiň si.'

Velebným gestem mudrce nařídil svým žákům, aby zůstali na pahorku, přijali dary od lidí, jež je uvítali, aby vedli moudré besedy, a sám vešel za mladším bratrem. Šedivý vznešený mudrce se unaveně posadil u stolu prostorné světnice. A mladší bratr začal omývat teplou vodou jeho nohy a poslouchat řeči bratra-mudrce. Mudrce mu říkal:

„Splnil jsem svou povinnost. Poznal jsem učení velkých mudrců, stvořil jsem své. V domě se nezdržím nadlouho, učit ostatní - to je teď můj úděl. Ale jelikož jsem ti sliboval přinést do domu moudrost, tak slíbené splním a zůstanu tvým hostem jeden den. Za tuto dobu, můj mladší bratře, sdělím ti moudřejší pravdy. Tady je první: všichni lidé mají žít v překrásné zahradě.'

Utíraje nohy čistým ručníkem s krásnou výšivkou, se mladší bratr stále snažil vyhovět a říkal:

„Ochutnej, na stole před tebou jsou plody z naší zahrady, sám jsem pro tebe sebral ty lepší.'

Zádumčivě mudřec ochutnával různé překrásné plody a pokračoval:

„Je třeba, aby každý člověk, žijící na zemi, sám vypěstoval rodový strom. Až zemře, tak ten strom zůstane dobrou památkou pro jeho potomky. A také jim bude čistit vzduch. My všichni máme dýchat dobrý vzduch.“

Ve spěchu se mladší bratr začal starat a řekl:

„Promiň, můj moudrý bratře, zapomněl jsem otevřít okno, abys mohl dýchat Čerstvý vzduch.“ Roztáhl záclonku, rozevřel okno a pokračoval: „Dýchej vzduch dvou cedrů. Zasadil jsem je v tom roce, kdy jsi odcházel. Jednu jamku pro sazeničku jsem vykopal svou lopatkou a pro druhou jsem udělal důlek tvou, s kterou sis kdysi v dětství hrával.“

Mudrc se zádumčivě díval na stromy, pak promluvil:

„Existuje veliký cit - Láska. Ne každému je dáno prožít život s Láskou. A také existuje velká moudrost: každý člověk svým každým dnem má usilovat o Lásku.“

„O, jak jsi moudrý, můj starší bratře!“ zvolal mladší, poznal jsi velké moudrosti, před tebou přicházím do rozpaků, promiň, ani jsem tě neseznámil se svou manželkou,“ a vykřikl směrem ke dveřím: „Stařenko, kdepak jsi, moje kuchtičko?“

„Vždyť jsem tady,“ ukázala se ve dveřích stařenka, nesoucí v míse horké pirožky. „Zdržela jsem se s pirohy.“

Veselá stařenka položila na stůl pirožky a hravě udělala před bratry směšnou reverenci. Těsně se přiblížila k mladšímu bratrovi, svému manželovi, a pološeptem, který uslyšel starší bratr, řekla:

„A navíc, můj mužíčku, promiň mi, ale já teď odejdu, musím si lehnout.“

„Co je to s tebou, má lehkomyšlná, že ses najednou rozhodla odpočívat. Máme váženou návštěvu, mého milovaného bratra, a ty...“

„Není to má vina, točí se mi hlava a je mi na zvracení.“

„A z čehopak se mé kuchtičce mohlo udělat špatně?“

„Možná, že sám jsi vinen, zřejmě se nám opět narodí děťátko,“ se smíchem mluvila stařenka, odcházejíc.

„Promiň, můj bratře,“ rozpačitě se omlouval mladší staršímu, „nezná cenu moudrosti, vždy byla veselá a zůstala taková i ve stáří.“

Stále déle zůstával mudřec v přemýšlení. Jeho zadumanost přerušil šum dětských hlasů. Uslyšel je mudřec a řekl:

„Člověk se má snažit, aby poznal velkou moudrost, jak vychovat děti šťastné a spravedlivé ke všemu.“

„Povídej, moudrý bratře, toužím udělat své děti a vnoučata šťastnými. Podívej, tady jsou má hlučná vnoučata.“

Ve dveřích stáli dva chlapečkové, ne starší než šest let, a asi čtyřletá holčička a hádali se. Ve snaze je uklidnit, mladší bratr kvapně řekl:

„Rychle mi povězte, co se vám stalo, mí hluční, a nerušte naši rozmluvu.“

„Oj,“ vzkřikl menší chlapeček, „z jednoho dědečka vznikli dva. Který je náš a který není, jak se v tom mám vyznat?“

„Vždyť náš dědeček sedí tady, copak ti to není jasné ?“

A holčička-vnučka přiběhla k mladšímu z bratrů, přitiskla se tvářičkou k noze, čuchala mu vousy a štěbetala:

„Dědečku, dědečku, pospíchala jsem k tobě sama, abych ti ukázala, jak jsem se naučila tancovat, a bratři se na mě přilepili. Jeden chce s tebou kreslit, vidíš, přinesl s sebou destičku. Druhý nese šalmaj a píšťalku, chce, abys mu na ně zahrál. Dědečku, dědečku, ale vždyť já jsem se první rozhodla jít za tebou. Řekni jim to. Pošli je, dědečku, pryč.“

„Ne, první jsem já šel kreslit, brácha se rozhodl až potom jít se mnou, aby si zahrál na šalmaj,“ poznamenal vnuk s kousíčkem slaboučké destičky.

„Jste dva, dědečkové, rozsudte,“ štěbetala vnučka, „kdo z nás šel první ? Tak rozsudte, abych byla první já, nebo se od velké křivdy rozpláču.“

S úsměvem a smutkem se díval mudřec na vnoučata. Připravuje moudrou odpověď, napínal vrásky na čele, ale nic neříkal. Zrozpačitěl mladší bratr, ukončil vzniklou pauzu, rychle vzal z dětských rukou šalmaj a bez přemýšlení řekl:

„Vůbec se nemáte co hádat. Tancuj, má krasavice-neposedo, budu hrát k tvému tanci na šalmaj. Můj milý muzikant mi pomůže hrát na píšťalku. A ty, malíři, nakresli to, co vytvářejí zvuky hudby a jak tancuje svůj tanec baletka. Nuže, rychle všichni do práce.“

Mladší bratr pečlivě hrál svou veselou a překrásnou melodii a uchvácená vnoučata ho současně doprovázela, vytvářejí každý své, oblíbené. Se svou píšťalkou se snažil v melodii nezaostávat v budoucnu proslulý, velký muzikant. Jako baletka skákala holčička, celá zčervenálá, radostně vytvářející svůj tanec. Budoucí malíř kreslil radostný obraz.

Mudřec mlčel. Mudřec poznal... Když zábava skončila, zvedl se:

„Pamatuješ se, můj mladší bratře, na starý otcův sekáč a kladivo ? Dej mi je, chci vysekat do kamene své hlavní ponaučení. Teď odejdu. Zřejmě se nevrátím. Nezastavuj mě, nečekej.“

Starší bratr odešel. Se svými žáky se přiblížil ke kamenu, který ohýbala stezka. Stezka, jež zvala poutníky od jejich domu v daleké krajiny pro moudrost. Uběhl den, přicházela noc, a šedivý mudřec stále klepal, vysekával do kamene nápis. Když vysílený stařík skončil, jeho žáci přečetli:

„Co hledáš, poutníku, všechno neseš s sebou, a s každým krokem to ztrácíš, nenacházej nic nového.“

Anastasia zmlkla a tázavě se dívá na mě: zřejmě přemýšlí, co jsem pochopil z pověsti.

„Z pověsti jsem, Anastasie, pochopil, že všechny moudrosti, o kterých vyprávěl starší bratr, mladší uskutečnil v konkrétním životě. Jenomže mi není jasné, kdo tyto moudrosti naučil mladšího bratra ?“

„Nikdo. Všechny vesmírné moudrosti jsou navěky v každé lidské duši od okamžiku jejího stvoření. Pouze při dlouhém mudrování, ve svůj prospěch, mudrcové často odvádí duše od hlavního.“

„Od hlavního ? Ale v čem je to hlavní ?“

JIŽ DNES SI KAŽDÝ MŮŽE STAVĚT DŮM

„To hlavní, Vladimíre, je to, že již dnes si každý může stavět dům. Sebou cítit Boha a žít v Ráji. Pouze jeden okamžik dnes odděluje lidi od Ráje. Uvědomělost uvnitř každého člověka. Když postuláty nepřekážejí uvědomělosti... Tehdy, Vladimíre, podívej..."

Anastasia se najednou rozveselila. Chytla mě za ruku, táhla ke břehu jezírka, kde byla holá země, a cestou rychle vyprávěla:

„Hned. Všechno hned pochopíš. Lidé také všechno pochopí, mí čtenáři, a tví.

Uřčí sebou podstatu světa, uvědomí si své předurčení. Nyní, Vladimíre, tady, teď budeme ve svých myšlenkách stavět dům ! Ty a já, a všichni lidé. A ujišťuji tě, uvěř mi, mysl každého se dotkne mysli Boha. Otevřou se dveře do Ráje. Pojďme, pojďme rychleji. Nakreslím to klackem na břehu... Vystavíme dům společně s těmi, kdo se v budoucnu dotknou řádku tebou napsaného. Lidské myšlenky se spojí do jediného celku. V lidech je schopnost Boha - realizovat ve skutečnosti pomyšlené. A ne jeden dům bude stát na zemi. V těch domech si každý dokáže všechno uvědomit. Sám bude moci cítit a chápat usilování božské touhy. Budeme stavět dům ! Oni a já a ty !"

„Anastasio, počkej. Existuje mnoho různých projektů domů, v kterých žijí dnešní lidé. Jakýpak to bude mít smysl, když předložíš další projekt ?"

„Vladimíre, nestačí pouze mě vyslechnout. Pokus se všechno, co nakreslím, procítit a v duchu sám nakresli projekt, a ať každý ho kreslí společně se mnou. O Bože ! Lidi, alespoň to zkuste, prosím !"

Anastasia se jako by chvěla v nějakém radostném vzrušení. Vzývala lidi a ve mně vzbuzovala stále větší zájem o její projekt. Ze začátku se mi zdál být jednoduchý, ale zároveň jsem měl pocit, jako by poustevnice Anastasia odhalovala před všemi neobyčejné tajemství. Celé tajemství tkvělo v jednoduchosti, a pokud bychom dodrželi posloupnost, tak všechno znělo takhle.

Anastasia pokračovala:

„Nejdřív si ze všech možných vhodných míst na zemi vyber své, které se ti zalíbí. Místo, na kterém bys chtěl žít. Na kterém bys i svým dětem přál prožít jejich život. Kde bys byl dobrou vzpomínkou pro svá pravnoučata. Na tomto místě má být pro tebe příznivé podnebí. Na tomto místě si vem jeden hektar půdy navěky."

„Ale teď si nikdo nemůže vzít půdu jen tak, podle svého přání. Teď se země prodává pouze tam, kde ji chtějí prodat."

„Ano, bohužel tak se to všechno děje. Rozlehlá je vlast, ale nikdo na ní nemá ani hektar své půdy, kde by mohl pro své děti, potomky, stvořit rajský koutek. Ale přece nastala doba začínat. Ze všech existujících zákonů lze využít nejvíce blahodárné."

„Všechny zákony samozřejmě neznám, ale jsem přesvědčený o tom, že nemáme zákon, který by dovoloval každému být vlastníkem určité části půdy. Farmářům pronajímají i hodně hektarů, ale ne na delší dobu než devadesát devět let."

„Nu což, pro začátek lze vzít i na kratší dobu, ale nutně je třeba vytvořit zákon, aby každý měl svou vlast, půdu. Na tom záleží rozkvět státu. A jestli neexistuje solidní zákon, tak je třeba jej vydat.“

„Lehce se to řekne, ale těžce se to dělá. Zákony vydává Státní дума. Musí udělat v ústavě nějakou úpravu nebo změnu. A v Dumě se strany mezi sebou hádají, nijak nemohou řešit otázku země.“

„Když není strana, jež by dokázala uzákonit pro každého člověka vlast, pak je třeba vytvořit takovou stranu.“

„A kdo ji vytvoří ?“

„Ten, kdo si přečte o vytvořeném domě a pochopí, co znamená vlast pro každého, pro každého člověka žijícího dnes a pro budoucnost celého světa.“

„No, o stranách to stačí. Raději pověz o svém neobyčejném domě. Zajímá mě, co nového můžeš přidat do projektování. Pojď, představíme si, že někdo dostal hektar půdy. Ne rajske, ale nějaké zarostlé plevellem, lepší zřejmě nedají. A stojí na svém hektaru - co dál ?“

„Vladimíre, popřemýšlej sám, také se zasni. Jaké by mohly být tvé činy, až budeš stát na své půdě ?“

(2 7 .)

PLOT

„Zpočátku... no, nejprve samozřejmě je třeba všechno ohradit plotem. Protože když začneš přivážet stavebniny pro stavění domu, tak je mohou roznášet. A i když pouze zaseješ, tak potom mohou krást úrodu. Nebo jsi proti plotu ?“

„Nejsem proti. Dokonce všechna zvířata označují své teritorium. Ale z čeho uděláš svůj plot ?“

„Jak to z čeho ? Z prken. Ne, počkej. Z prken to vyjde docela draze. Pro začátek je třeba zakopat sloupy a obehnat parcelu ostnatým drátem. A potom přece z prken, aby nebylo vidět, co se děje za plotem.“

„A kolik roků může vydržet plot z prken bez opravy ?“

„Pokud řezivo bude dobré, natřené nebo nafermežované a část sloupů, která je v zemi, natřená smolou, tak může vydržet pět let bez opravy, dokonce i déle.“

„A potom ?“

„Pak je třeba plot poopravit, aby neztrouchnivěl.“

„Takže se stále budeš muset starat o ten plot. A tvým dětem nebo vnukům nadělá ještě větší starosti. Nebylo by lépe všechno zařídit tak, aby se nepřidělávaly dětem starosti, nezarmucoval jejich zrak rozkládajícími se staveními ? Pojď popřemýšlíme, jak udělat pevnější a trvanlivější plot, aby tví potomci na tebe vzpomínali v dobrém.“

„Samozřejmě, lze udělat trvanlivější. Kdopak by to nechtěl ! Například cihlové sloupy a cihlový základ, a mezi sloupy litinové mříže, ty nerezaví. Takový plot může vydržet dokonce sto let. Ale jeho vybudování zvládnou pouze velmi bohatí lidé. Představ si, hektar, vždyť to je čtyři sta metrů v obvodu. Na takový

plot nestačí sto tisíc rublů, ale může se vyhoupnout na milion. Vydrží ale sto až dvě stě let, nebo i déle. Lze jej udělat s nějakými rodovými iniciálami. Potomci se budou dívat a vzpomínat na praděda a všichni kolem jim budou závidět."

„Závist není dobrý cit. Může uškodit."

„No, s tím nic nenaděláme. Říkám ti, ohradit hektar půdy dobrým plotem málokdo dokáže."

„Znamená to, že je třeba vymyslet jiný plot."

„Jaký jiný ? Můžeš jej sama navrhnout ?"

„Nebylo by lépe, Vladimíre, místo množství sloupů, posléze hniјících, zasadit stromy ?"

„Stromy ? A co, pak na ně přibít..."

„Načpak přibíjet ? Podívej, v lese roste množství stromů, jejichž kmeny jsou půldruhého až dva metry od sebe."

„Ano, jsou, rostou... Ale mezi nimi jsou mezery. Nevyjde plot."

„Ale lze mezi nimi vysázet husté keře. Podívej se pozorně, představ si, jak překrásný plot se může podařit. U každého bude trochu jiný. A každým se bude kochat zrak. A potomci budou po staletí vzpomínat na tvůrce překrásného plotu. Nebude je okrádat o čas na opravu a také přinese užitek. Nebude sloužit pouze jako ohrada. Někdo si vytvoří plot z břízek, rostoucích v řadě. Někdo - z dubů. A někdo v tvůrčím nadšení udělá barevný plot, jako v pohádce."

„Jaký barevný ?"

„Zasadí různobarevné stromy. Břízky, javor i dub, i cedr. Vplete do toho jeřáb s hrozný planoucími červenou barvou. A ještě mezi nimi zasadí červenou kalinu. Najde místo pro střemchu a bez. Vždyť všechno lze předem promyslet. Je třeba, aby každý vypožoroval, jak co roste do výšky, jak na jaře kvete, jak voní a jaké ptactvo k sobě přitahuje. A tvůj plot bude zpívající, libě vonící a nikdy neunaví tvůj pohled, každý den měně své odstíny. Jednou rozkvete barvou jara, podruhé zaplápolá zbarvením podzimu."

„No, tedy, Anastasie, jsi jako básniřka. Jednoduchý plot a jak jsi všechno obrátila ! Víš, mně se moc líbil takový obrat. A jak to, že lidé na to nepřišli dřív ? Ani ho není třeba natírat, ani opravovat. A když vyrostе, tak jej bude možno využít na dříví, místo toho zasadit nové stromy, měnit obraz, jakoby malovat. Jenomže vysázet takový plot bude zdoluhavé. Jestli se zasadí stromy ob dva metry, tak je třeba vykopat dvě stě jamek pro sazenice. Ještě mezi nimi vysázet keře. A určitě řekneš, že techniku nelze používat."

„Naopak, Vladimíre. Pro tento projekt ji není třeba odmítat. A všechno, co vzniklo jako projev temných sil, je třeba obrátit k světlému. Aby se vymyšlený projekt rychleji vtělil do života, je možno po odvodu parcely vyřít pluhem brázdu a dát do ní sazenice. Najednou vysadit všechny sazenice a zasít semínka křoví, které chceš mít mezi stromy. Pak vedle toho opět projet pluhem a všechno zasypat zemí. Když ještě země není udusaná, lze každou sazenici upravit, zarovnat jakoby podle pravítka."

„To je prima, takhle za dva až tři dny člověk sám může zasadit celý plot."

„Ano.“

„Jenom škoda, že než takový plot vyrostе, nebude sloužit jako překážka pro zloděje. A čekat, až vyrostе, bude trvat dlouho. Vždyť cedr a dub rostou pomalu.“

„Ale rychle vyrostе bříza a osika, mezi nimi rychle vyrostе křoví. Jestli pospícháš, tak můžeš hned zasadit i dvoumetrové sazenice stromů. Když bříza vyrostе, tak ji lze pokácet a využít v hospodářství. Pokácené stromy nahradí dorůstající cedr a dub.“

„No dobře, s živým plotem si lze poradit. Moc se mi líbil. Teď pověz, jak si představuješ projekt domu na pozemku ?“

„Možná, že nejdřív uděláme plánování pozemku, Vladimíre ?“

„Co máš na mysli, různé záhonky pro rajčata, brambory a okurky ? Tak tím se obvykle zabývají ženy. Muži staví dům. Myslím si, že nejprve je třeba postavit jeden velký dům, rozkošnou vilu v evropském stylu, aby na mě potomci vzpomínali v dobrém. Drahý domek - menší, pro služebnictvo. Vždyť pozemek je velký. Na něm je třeba hodně pracovat.“

„Vladimíre, když uděláš všechno správně zpočátku, tak nebudeš potřebovat služebnictvo. Všechno okolí bude tobě, všem tvým dětem a vnoučatům sloužit s velkou radostí a láskou.“

„Tohle se nedaří nikomu. Dokonce i tvým milovaným chatařům. Mají pouze pět nebo šest arů půdy a pracují na nich po celý víkend od rána do večera. A tady celý hektar. Vždyť samotného hnojiva a mrvy bude třeba dovážet ne méně než deset aut každoročně.“

Kopečky hnojiva je třeba rozházet po pozemku, pak překopat všechnu půdu. Jinak všechno bude špatně růst. Ještě je třeba dodávat nějaká hnojiva, která se speciálně prodávají v pytlích. A jestli se nepohnojí, tak půda ztratí svou úrodnost. Toto znají i agronomové, kteří se zabývají vědou o půdě, i zahrádkáři se o tom přesvědčili ze svých vlastních zkušeností. Doufám, že s tím, že je třeba hnojit půdu, souhlasíš.“

„Samozřejmě, že se půda má hnojit, ale tím se není třeba zatěžovat. Bůh předem všechno promyslel tak, že půda, již si vybereš pro život, bude ideálně pohnojena bez tvého fyzického, jednotvárného úsilí. Pouze se potřebuješ dotknout Jeho mysli. Cítit celistvost Jeho systému a nejen všechno řešit pouze rozumem.“

„Proč se tedy dneska nic a nikde na zemi nehnojí podle Božího systému ?“

„Vladimíre, teď se nacházíš v tajze. Podívej se kolem, jak jsou vysoké stromy a mohutné jejich kmeny. Mezi stromy je tráva a keře. Je tady malina, rybíz... a velké množství dalších věcí roste v tajze pro člověka. A nikdo z lidí, dokonce za tisíce minulých let, ani jednou nehnojil půdu v tajze. A země je stále úrodná. Co myslíš, kdo a jak ji hnojí ?“

„Kdo ?.. Nevím, kdo a jak. Ale příklad jsi uvedla opravdu závažný. Ano, nějak se s člověkem všechno podivuhodně vyvíjí. Řekni to sama, proč v tajze nejsou potřebná různá hnojiva ?“

„Mysl a systém Boha v tajze nejsou porušené do takové míry jako tam, kde žije člověk dnes. V tajze ze stromu padá listí, větřík láme malinké větvičky. A tak se země v tajze hnojí lístečkem, větvičkou a žížalou. Rostoucí tráva

reguluje strukturu půdy. Křoví jí pomáhá s přebytkem kyselosti nebo zásaditosti. Nic z těch hnojiv, které znáš, nevynahradí lístek spadlý ze stromu. Vždyť tento lístek má v sobě množství kosmických energií. Viděl hvězdy, slunce a měsíc. A nejen viděl - byl v součinnosti s nimi. I když uplyne mnoho tisíc let, tak země v tajze bude stále úrodná."

„Ale pozemek, na kterém bude vystavěn dům, není tajga."

„Tak ji naplánuj ! Sám zasad' les ze stromů různých druhů."

„Anastasie, raději hned pověz, co je třeba udělat, aby půda na pozemku vždy byla hnojena sama od sebe. To je důležitá věc, protože tam je množství jiné práce. Osázet záhonky, bojovat s různými škůdci..."

„Lze, samozřejmě, všechno povědět podrobně a do detailů, ale je lepší, aby každý člověk vyzval k budování svou duší, mysl a touhu. Intuitivně každý cítí, co pro něj bude více přijatelné a dětem a vnoučatům přinese radost. Plánování nemůže být jednotné. Je individuální, jako velký obraz malíře-tvůrce. Každý má svůj."

„Řekni to přibližně. No, jakoby v kostce."

„Dobře, podívej, trochu to nakreslím. Ale nejdřív pochop to hlavní. Všechno je Bohem stvořeno pro blaho člověka. Jsi člověk a můžeš řídit všechno, co tě obklopuje. Jsi člověk ! Pochop to, pociť svou duší, v čem je skutečný zemský Ráj..."

„No a konkrétněji, bez filozofie. Pověz, kde a co je třeba zasadit, kde je třeba něco vykopat. Jaké plodiny je třeba zasadit, aby je pak možno bylo co nejvýhodněji prodat ?"

„Vladimíre, víš proč jsou nešťastní rolníci a dnešní farmáři ?"

„Proč ?"

„Mnozí z nich se snaží získat co největší úrodu, pak ji prodat... Víc myslí na peníze, než na zem. Sami nevěří tomu, že lze být šťastný ve svém rodovém hnízdu, myslí si, že všichni šťastní jsou ve městech. Uvěř mi, Vladimíre, všechno, co se děje v duši, nezbytně se odrazí ve vnějším. Samozřejmě, že vnější konkretizace je také potřebná, pojď, přibližně si představíme plánování pozemku. Já pouze začnu a ty mi pomáhej."

„Tak dobře, pomohu. Začni."

„Náš pozemek leží ladem. Nezastavěná parcela je obehnaná živým plotem. Ještě čtvrtinu nebo polovinu osadíme lesem, zasadíme v něm různé stromy. Kraj lesa, který je ve styku se zbylou částí pozemku, osázíme živým plotem z nepropustného křoví, aby se přes něj nedostala zvířata a nezašlapala osetou zahradu. V lese, z živých sazenic, zasazených blízko sebe, uděláme ohradu pro dobytek, kde posléze bude žít kupříkladu koza, nebo dvě. Ještě lze ze sazenic udělat úkryt pro kuřata-nosnice. Na zahradě vykopáme nehluboký rybník, velikosti asi dvou arů. Mezi lesními stromy zasadíme keře maliny a rybízu, po kraji - lesní jahody. Potom, až stromy trochu vyrostou, lze mezi větvemi v lese postavit tři duté klády pro včely. Vysadíme ze stromů besídku, kde se budeš moci schovat před horkem a povídat si se svými dětmi nebo přáteli. A také uděláme živou letní ložnici a tvou tvůrčí dílnu Ložnici pro děti, místnost pro hosty."

„To je neuvěřitelné ! To nebude jen les, ale něco jako zámek."

„Jenže zámek bude živý, věčně rostoucí. Tak všechno vymyslel sám Tvůrce. A člověk jen má tomu všemu dát úkol. Dát podle svého vkusu, úmyslu a smyslu.“

„A pročpak to Tvůrce neudělal hned ? V lese všechno roste ledabyly.“

„Les je jakoby kniha pro tebe-tvůrce. Dívej se pozorněji, Vladimíre, všechno v ní je napsáno Otcem. Tady, podívej, rostou tři stromy pouze půl metru od sebe, můžeš je sázet do řady, anebo sestavovat různé jiné konfigurace z jim podobných stromů. Mezi stromy jsou keře, popřemýšlej, jak je použít pro potěšení svého života. A tady stromy nedovolují růst mezi sebou bylinám a keřům, toto také můžeš vzít v úvahu při budování svého živého domu. Máš jakoby všemu zadávat program a korigovat jej podle svého vkusu. Všechno na tvém pozemku bude tebe a tvé děti hýčkat, těšit a krmit.“

„Aby se člověk uživil, musí založit zahradu. A na ní se opravdu zapotíš.“

„Uvěř mi, Vladimíre, vždyť zahradu také lze udělat tak, že tě nebude silně obtěžovat. Tady je také třeba pouze pozorovat. Stejně tak, jako všechno roste v trávě v lese, může růst zelenina, překrásná rajčata, okurky. Jejich chuť ti bude o hodně příjemnější a přinese více užitku pro organizmus, když okolní půda nebude holá.“

„A plevel ? Copak je nezničí škůdci, brouci ?“

„V přírodě neexistuje nic zbytečného, ani plevel. Nejsou ani brouci, kteří by škodili člověku.“

„Jak to, že nejsou ! A saranče nebo kupříkladu mandelinka bramborová. Ona, mizera, požírá na polích brambory.“

„Ano, požírá, čímž naznačuje lidem, že svou nevědomostí porušují samostatnost země. Odporují božským úmyslům Tvůrce. Jak je možné každoročně houževnatě orat na tomtéž místě a trýznit zem ? Jakoby drásat škrabákem nezahojenou ránu a přitom žádat, aby z rány vzešlo blaho. Toho pozemku, který spolu kreslíme, se nedotkne ani mandelinka, ani saranče. Když se všechno pěstuje ve velké harmonii, tak se pěstujícímu dostává harmonických plodů.“

„Ale když konec konců je to tak, že na pozemku, který jsi vymyslela, člověk nemusí hnojit půdu, používat jedy v boji s různými škůdci, zabývat se pletím, a že všechno na něm roste samo sebou, tak copak zůstává dělat člověku ?“

„Žít v Ráji. Jak to chtěl Bůh. A ten, kdo dokáže vybudovat takový Ráj, dotkne se Boží mysli a společně s Ním vytvoří nové dílo.“

„Jaké nové ?“

„Dojde na něj řada, až se vytvoří to předcházející. Pojd', představíme si, co jsme ještě nedodělali.“

(2 8 .)

D Ů M

„Ještě je třeba postavit pořádný dům. Aby v něm mohly žít děti a vnoučata, a bez problémů. Cihlový dům, dvoupatrovou vilu se záchodem, koupelnou a ohřívačem vody. Teď je možné toto udělat v každém soukromém domě. Byl jsem na výstavě a viděl jsem: je vymyšleno hodně různých přístrojů pro zlepšení podmínek

v soukromých domech. Nebo opět řekneš, že není třeba používat technokratické věcičky ?"

„Naopak, je třeba. Pokud máš tu možnost, tak je třeba všechno donutit k tomu, aby sloužilo tomu dobrému. A navíc, je nutný plynulý přechod ve zvycích. Ale vnuci nebudou potřebovat dům, který vystavíš. Pochopí to, až vyrostou. Budou potřebovat jiný dům. A právě proto není třeba trátit příliš mnoho úsilí na výstavbu velkého a příliš pevného domu."

„Anastasie, opět jsi připravila nějaký úskok. Odmítáš všechno, co navrhnou, dokonce i dům. A já si myslím, že dům bezesporu má být pořádný. Říkala jsi, že budeme společně kreslit projekt, ale odmítáš všechno, co bych navrhl."

„Samozřejmě, že společně. Vladimíre, vždyť já nic neodmítám, pouze vyjadřuji své úvahy. A každý si pro sebe může zvolit to, co je bližší jeho povaze."

„Tak bys hned měla vysvětlovat svá uvažování. Myslím, že nikdo nedokáže pochopit, proč by dům neměl zůstat vnoučatům."

„Jejich dům bude chránit lásku k tobě a věčnou vzpomínku ostatním. Vnuci, když vyrostou, určitě pochopí, který ze zemských materiálů bude pro ně příjemnější, pevnější a užitečnější. A ty teď takový materiál nemáš. Vnuci si postaví dřevěný dům z těch stromů, které zasadil ještě jejich dědeček a které milovali jejich otec a matka. Ten dům je bude léčit, od všeho zlého chránit a podněcovat ke všemu světlému. Velká energie Lásky bude žít v tom domě."

„Ano... Zajímavé... Dům z materiálu, ze stromů, které pěstovali dědeček, otec a matka. A proč bude chránit své obyvatele ? V tomto je nějaká mystika."

„Pročpak světlu energii Lásky nazýváš mystikou, Vladimíre ?"

„No, protože ne všechno chápu. Já uvažuji o projektu domu a pozemku, a ty jsi najednou začala mluvit o Lásce."

„Ale pročpak - najednou ? Od samého začátku je třeba tvořit všechno s Láskou."

„Co, i plot ? I lesní sazenice sázet s Láskou ?"

„Samozřejmě. Velká energie Lásky a všechny tvé vesmírné planety ti pomohou žít naplněným životem, vlastním Božímu synovi."

„No, teď už jsi vůbec začala mluvit nesrozumitelně, Anastasie. Od domu a zahrádky jsi přešla opět k Bohu. Jaká tady může být souvislost ?"

„Omluv mě za nesrozumitelnost vyjadřování, Vladimíre. Dovol mi, zkusím mluvit o závažnosti našeho projektu trochu jinak."

„Zkus. Jenomže vypadá to tak, že není náš, ale tvůj."

„Je společný, Vladimíre. Mnohé lidské duše ho intuitivně pociťují. Ale chvilková dogmata, zvuky technokratické cesty a věda nedávají možnost člověku konkretizovat tento projekt, porozumět mu, snaží se odvést lidi od štěstí."

„Tak se pokus všechno vyložit konkrétně."

„Ano, pokusím se. O, jak chci být pochopená lidmi ! O, logiko Božího úsilí, pomoz mi jasněji vybudovat spojení slov !"

ENERGIE LÁSKY

„Ona, velká energie Lásky, kterou Bůh poslal na Zem pro své děti, jednou přichází ke každému. Stává se, že i vícekrát se snaží ohřát člověka a zůstat s ním navždy. Ale většina lidí nedává možnost velké Božské energii zůstat s nimi.

Představ si, že se jednou potkávají on a ona v překrásném záření Lásky. Snaží se spojit své životy navěky. Myslí si, že jejich svazek bude pevnější, když bude zpečetěný na papíře a rituálem při velkém shromáždění svědků. Ale marně. Uběhne pouze několik dnů a energie Lásky je opouští. A tak to je skoro u každého."

„Ano, máš pravdu, Anastasie. Rozvádí se nesmírné množství lidí. Asi sedmdesát procent. A ti, kteří se nerozvádí, občas žijí, jako pes s kočkou, nebo si nevšímají jeden druhého. Vědí o tom všichni, ale proč se to stává ve velkém měřítku - nikomu není jasné. Říkáš, že je opouští energie Lásky, ale proč? Všechny jakoby dráždí, nebo hraje nějakou svou hru?"

„Láska nikoho nedráždí a nehraje. Snaží se s každým žít věčně, ale způsob života si člověk volí sám a ten způsob života odpuzuje energii Lásky. Láska nemůže inspirovat ničení. Pro plod Lásky není vhodné žít v mukách, když on a ona začínají budovat svůj společný život. Když se snaží ubytovat se v bytě, podobajícím se kamennému bezduchému sklepu. Když každý má svou práci a zájmy, své okolí. Když nejsou společné činy pro budoucnost, nejsou společná toužení. Když se těla zabývají pouze tělesným potěšením, aby pak odevzdali své dítě na roztrhání světu, v kterém není čistá voda, jsou banditi, války a nemoci. Od tohoto energie Lásky odchází."

„A když on a ona mají hodně peněz? Nebo když rodiče darují novomanželům ne malinký byteček, ale šestipokojový, v moderním domě s ochranou u vchodu, když darují dobré auto a hodně peněz na bankovním kontě, souhlasí energie Lásky s žitím v takových podmínkách? Budou se moci on a ona dožít v Lásce vysokého stáří?"

„Do stáří budou nuceni žít ve strachu, bez svobody a Lásky. A pozorovat, jak všechno kolem stárne a rozkládá se."

„Tak copak v tom případě potřebuje vrtošivá energie Lásky?"

„Není vrtošivá, není vzpurná, usiluje o božské tvoření. Navěky může ohřát toho, kdo s ní souhlasí tvořit Prostor Lásky."

„A v tom projektu, který kreslíš, je tam někde Prostor Lásky?"

„Ano."

„A kde je?"

„Ve všem. Nejdřív se rodí pro dva, pak pro jejich děti. A děti budou mít prostřednictvím tří aspektů bytí spojení s celým vesmírem.

Představ si, Vladimíre, že on a ona začnou v Lásce uskutečňovat projekt, který kreslíme. Vysazovat rodové stromy, byliny a sad. A radovat se, když na jaře jejich výtvořiny budou rozkvétat. Láska bude věčně žít v jejich srdcích, mezi nimi, kolem nich. A každý toho druhého bude vidět v jarní květině, vzpomínaje, jak

společně sázeli strom, který teď kvete. A chuť maliny jim připomene chuť Lásky. Vždyť on a ona se v Lásce jeden k druhému na podzim dotýkali větví maliny.

Ve stinné zahradě zrají překrásné plody. A vysázeli tu zahradu společně, on a ona. Vysázeli ji v Lásce.

Zvonivě se smála, když kopal jamku, zpotil se a ona mu svou rukou utírala kapky potu z čela a líbala jeho rozechvělé rty.

Často se v životě stává, že miluje pouze jeden. Druhý nebo druhá pouze dovolují být vedle sebe. Jakmile začnou obdělávat svou zahradu, energie Lásky se rozdělí a nikdy ty dva neopustí ! Vždyť jejich způsob života bude odpovídat tomu, při kterém mohou žít v Lásce sami a posléze předat Prostor Lásky i svým dětem. A vychovat děti podle obrazu a podoby, společně s Bohem."

„Anastasie, pověz podrobněji o výchově dětí. Mnozí čtenáři se ptají na výchovu. Jestli nemáš svůj systém, tak alespoň řekni, který z existujících je lepší ?"

(3 0 .)

PODLE OBRAZU A PODOBY

„Vladimíre, není možné najít jediný systém na výchovu dětí už jen proto, že nejdřív by si každý sám měl odpovědět na otázku, koho se snaží vychovat ve svém dítěti."

„No, jak „koho“ ? Člověka, samozřejmě, šťastného a rozumného."

„V tom případě je třeba nejdřív sám být takový. A pokud jsi sám nedokázal být šťastný, tak musíš vědět, co ti v tom zabránilo."

Moc se mi chce mluvit o šťastných dětech. Jejich výchova, Vladimíre, je výchova sebe sama. Projekt, který teď všichni společně kreslíme, tomu napomůže. Je ti známo, jak se teď rodí děti, znají to i všichni ostatní. To, co předchází narození, lidé podceňují a nedodávají svým dětem mnohé aspekty bytí, vlastní pouze člověku, čímž vědomě rodí mrzáky."

„Mrzáky ? Myslíš bez rukou, nebo bez nohou, nebo nemocné poliomyelitidou ?"

„Narozený člověk může být mrzákem nejen navenek. Tělo navenek může připadat normální. Ale člověk má druhé „Já", a každý by měl mít úplný komplex všech energií. Rozum, city, myšlenky a mnoho dalšího. Ale víc než polovinu všech dětí, dokonce podle dnešních velice snížených měřítek, vaše medicína teď považuje za méněcenné. Až se budeš chtít o tom přesvědčit, tak se informuj, kolik máte škol pro debilní děti. Takovými je uznala vaše medicína."

Ale srovnávajíc je pouze s těmi dětmi, které považuje za relativně normální. A kdyby doktoři uviděli, jaký může být rozum a vnitřní komplexy lidských energií v ideálu, tak mezi všemi dětmi, narozenými na zemi, pouze jednotlivci by se považovali za normální."

„Ale proč se všechny děti rodí, jak říkáš, ne moc plnohodnotné ?"

„Technokratický svět se snaží nedopustit, aby se u narozeného člověka tři hlavní body spojily vjedno. Technokracie se snaží, aby se přetrhly nitě s božským Rozumem. A nitě se přetrhávají před narozením dítěte. A toto spojení pak člověk hledá, putuje světem, a nenachází."

„Jaké hlavní body ? Jaké nitě s rozumem ? Nic jsem nepochopil.“

„Vladimíre, vždyť se člověk z velké části formuje ještě před narozením na svět. A jeho výchova má probíhat ve spojení s celým vesmírem. To, co použil Bůh, tvoře Svá překrásná díla, neměl by ignorovat Jeho syn. Rodiče mají poskytnout svému stvoření tři hlavní body, tři první aspekty bytí.

Tady je první bod narození člověka, říká se mu rodičovská mysl. Mluví se o tom v Bibli a v Koránu: „Na počátku bylo Slovo“, ale je možno říci přesněji: „Na počátku byla mysl“. Ať si připomene každý, kdo se teď nazývá rodič, kdy a jakým v myšlenkách zamýšlel své dítě. Co mu předurčoval ? Jaký svět stvořil pro svůj výtvar ?“

„Myslím si, Anastasie, že většina moc nepřemýšlí do okamžiku, kdy žena otěhotní. Jen tak, jednoduše spolu spí. Stává se, že i bez toho, aby se vzali. A žení se, když už přítelkyně otěhotní. Protože není jasné, jestli vůbec otěhotní. A když není jasné, bude-li vůbec dítě, tak ani nemá smysl předem přemýšlet.“

„Ano, bohužel tak se to jeví. Většina lidí je počata pro tělesné potěšení. Ale člověk, podoba a obraz Boha, by se neměla objevovat na světě jako důsledek potěšení. Představ si jinou situaci.

On a ona, v lásce jeden k druhému a s myšlenkami na své budoucí překrásné stvoření, budují nový dům. A představují si, jak na tom místě bude šťastný jejich syn, anebo dcera. Jak jejich dítě uslyší první zvuk - dýchání matky a zpěv ptáků, Božích tvorů. Pak si představí, jak si jejich dospělé dítě bude chtít odpočinout po namáhavé cestě a přijde do rodičovské zahrady, posadí se ve stínu cedru. Posadí se ve stínu stromu, který na rodné zemi zasadily rodičovské ruce v lásce k němu a s myšlenkami na něj.

Zasazením rodového stromu budoucí rodiče určí první bod a přivolají pomoc planet při budoucím stvoření. Je důležitý ! Je potřebný ! A nejvíce vlastní Bohu ! Je potvrzením toho, že budeš tvořit podobné Jemu ! Jemu, velikému Tvůrci !

A On se bude radovat z uvědomělosti Svého syna a Své dcery. Počátkem všeho je myšlenka. Uvěř mi, prosím, Vladimíre. Proudění všech kosmických energií se octnou v tomto bodě, kde se v lásce spojí myšlenky dvou, kde dva pomýšlejí na překrásné stvoření.

Druhý bod, nebo spíš aspekt lidského bytí, se zrodí a rozsvítí na nebi novou hvězdou, když na tom místě, na kterém budují rajský, živý dům pro své budoucí dítě, v lásce a s myšlenkami na překrásné stvoření, dvě těla splynou v jedno.

Pak se má na tom místě žena, která počala dítě, zdržovat devět měsíců. A je lepší, aby těmito měsíci byly kvetení jara, libovůně léta a ovoce podzimu. Kde ji nic nebude vyrušovat, kromě radosti a příjemných pocitů. Kde pouze zvuky Božích výtvarů obklopují ženu, v které již žije překrásné stvoření. Žije a cítí sebou celý vesmír. Budoucí matka by měla vidět hvězdy. A darovat mu v myšlenkách všechny hvězdy a všechny planety, svému překrásnému dítěti. Toto všechno matka lehce může dělat, všechno pro ni bude zvládnutelné. A všechno neprodleně bude následovat myšlenku matky. A vesmír bude věrným sluhou překrásnému výtvaru dvou v lásce.

A třetí bod neboli nový aspekt se zrodí tehdy, když se porod uskuteční na tom

místě, na kterém bylo počato dítě, A otec má být u toho. Pak nad třemi vznese věnec náš velký milující Otec."

„To je neuvěřitelné ! Nevím proč, ale tvá slova, Anastasie, mi naprosto vyrazila dech. Víš, představil jsem si místo, o kterém mluvíš. A tak jsem si ho představil !.. Že se mi zachtělo opět se narodit, na takovém místě. Abych teď měl možnost přijít tam a odpočinout si v překrásné zahradě, kterou vysázeli otec a matka. Posadit se pod stinným stromem, který před mým narozením byl zasazen pro mě. Kde jsem byl počatý a kde jsem se narodil. Kde se zahradou procházela matka, myslíc na mě, ještě neobjeveného na světě."

„Takové místo by tě uvítalo s velkou radostí, Vladimíre. Kdybys měl nemocné tělo, tak by ho vyléčilo. Jestli by byla nemocná duše, tak by vyléčilo duši. A také by nakrmilo, napojilo tebe, unaveného. Objalo by tě klidným spánkem a vzbudilo radostným úsvitem.

Ale stejně tak, jako většina lidí, dnes žijících na zemi, takové místo nemáš. Neexistuje tvá vlast, kde by se spojily vjedno tři aspekty bytí."

„Ale proč to všechno máme tak neuspořádaně ? Proč matky dál rodí napůl debilní děti ? Kdo mě připravil o toto místo ? Kdo o něj připravil všechny ostatní ?"

„Vladimíre, možná že odpovíš sám, kdo nestvořil toto místo pro tvou dceru, Polinu ?"

„Co ? Chceš říci, že jsem vinen tím... Že ho nemá má dcera ?"

(3 1 .)

A KDO JE VINEN ?

„No, já jsem nevěděl, že to lze udělat tak skvěle. Ech, škoda, že nejde vrátit život zpátky a všechno napravit."

„Pročpak vracet ? Život jde dál a všem je dáno každým okamžikem tvořit krásný obraz života."

„Život jde dál, samozřejmě, jenomže jaký je užitek, například, ze starých lidí. Teď čekají, aby jim děti pomáhaly, a děti samy jsou bez práce. A navíc, jak je budeš vychovávat, když už jsou dospělé ?"

„I dospělým dětem lze dát božskou výchovu."

„Ale jak ?"

„Víš, bylo by dobré, kdyby se staří lidé omluvili svým dětem. Upřímně se omluvili za to, že jim nedokázali poskytnout svět bez trápení. Za špinavou vodu a znečištěný vzduch.

A ať stárnoucí rukou začnou budovat skutečný a živý dům pro své dospělé děti. Jen co se u nich zrodí podobná myšlenka, prodlouží se dny jejich života. A když se staří lidé dotknou rukama své vlasti, uvěř mi, Vladimíre, vrátí se k nim děti. A i když se jim nepovede vypěstovat „dům" úplně, tak je děti budou moci pohřbít v jejich vlasti, čímž jim pomohou se znovu zrodit."

„Pohřbít ve vlasti ? A za vlast považuješ pozemek rodové půdy. Tak copak nemáme pohřbívat své rodiče na hřbitově, ale na tomto pozemku ? A tam jim

stavět náhrobky ?"

„Samozřejmě, že na pozemku. V lesíku, který zasadily jejich ruce. A ručně udělané náhrobky nepotřebují. Vždyť všechno okolí bude sloužit jako vzpomínka na ně. A každý den ti bude připomínat rodiče ne smutně, ale s radostí. A tvůj rod se stane nesmrtelným, vždyť pouze dobrá vzpomínka vrací duše na zem."

„Počkej, počkej. A hřbitovy, copak je vůbec nepotřebujeme ?"

„Vladimíre, dnešní hřbitovy se podobají smetištím, kam se vyhazují nepotřebné věci. Vždyť ještě úplně nedávno se těla zemřelých pohřbívala v rodových hrobkách, v kaplích a chrámech. A pouze nalezenci a tuláci se vyvážely za brány obydlených míst. Z dávných časů zůstal pouze znetvořený rituál - vzpomínat na zemřelé. Po uplynutí tři dnů, pak za devět dnů, za půl roku, rok, pak... Pak se projevuje úcta pouze rituálu. Lidé, žijící dnes, postupně nechají zemřelé duše upadnout v zapomnění. Často zapomínají i na živé, kdy děti opouštějí dokonce i své rodiče, utíkají od nich do dalekých krajů. A v tomto není vina dětí, utíkají, intuitivně pociťující rodičovskou lež a bezvýchodnost vlastního usilování. Utíkají ze zoufalství a samy se dostávají do stejné slepé uličky."

Všechno ve vesmíru je zařízeno tak, že především se vtělují do materiálního těla ty duše, které jsou volané ze země dobrými vzpomínkami. Ne rituálem, ale upřímnými pocity. Zrodí se v lidech, žijících na zemi, když zemřelý člověk svým způsobem života zanechá po sobě příjemné vzpomínky. Když vzpomínky na něj nejsou rituální, ale jsou skutečné, materiální."

Mezi množstvím vesmírných úrovní lidského bytí materiální úroveň je neméně významná, a zacházení s ní by mělo být šetrné."

Z rodičovských těl, pohřbených v lesíku, který byl vysázen jejich rukama, vzejdou tráva, květiny, stromy a keře. Budeš je vidět a kochat se pohledem na ně. Kousíčku vlasti, obdělané rodičovskou rukou, se budeš dotýkat každý den, budeš s nimi podvědomě komunikovat a oni s tebou také. Slyšel jsi o andělech strážných ?"

„Ano."

„Ti andělé strážní, tví vzdálení a blízcí rodiče, budou se snažit chránit tě. Po třech generacích se jejich duše znovu vtělí na zemi. Ale i když nebudou v zemské materii, tak energie jejich duší, jako andělé strážní, v každém okamžiku pro tebe budou ochranou. Na tvůj rodový pozemek nikdo nedokáže vkročit s agresí. V každém člověku je energie strachu. Právě tato energie se vzbudí v agresorovi. Vznikne v něm hodně nemocí. Nemocí, které jsou vyvolané stresem. Ony ho posléze také zničí."

„Posléze, ale před tím může nadělat hodně svinstva."

„Kdopak bude páchat zlo, Vladimíre, když bude vědět, že trest je neodvratný ?"

„A jestli to nebude vědět ?"

„Intuitivně to ví každý člověk."

„No, dobře, připustíme, že s agresory máš pravdu, ale co s přáteli ? Například budu chtít pozvat na návštěvu své přátele. Přijdou, a všechno okolí je začne strašit."

„Tvé přátelé, jejichž úmysly jsou čisté, všechno okolí bude mít stejně rádo jako ty. Jako příklad můžeme uvést pejska. Když k jeho pánovi přichází kamarád, tak věrný strážce se ho nedotkne. Když útočí agresor, tak věrný pes je schopný bojovat na život a na smrt.

Na pozemku tvé vlasti bude každá bylina léčivou pro tebe a pro tvé přátele. A závan větríku vám přinese léčivý pyl z květů, stromů a keřů. Budou s tebou všechny energie tvých předků. A v očekávání stvoření planety budou připravené na tvá nařízení.

Pohled tvé milované ženy bude odražen ve věčnost každým lístečkem překrásné květiny. A po tisíce let budou s tebou něžně mluvit děti, jež jsi vychoval, tvé děti. Budeš se ztělesňovat v dalších generacích, komunikovat sám se sebou a vychovávat sám sebe. Budeš tvořit se svým Rodičem překrásná díla. A ve tvé vlasti, ve tvém prostoru bude žít božská energie - Láska !"

Když v tajze Anastasia vyprávěla o pozemku, z intonace jejího hlasu a nadšení se ve mně tajil dech. Posléze, když jsem odjel a napsal tyto řádky, často jsem přemýšlel: „Je skutečně tak důležité mít jej, tento, jak říká, kousíček své vlasti ? Je skutečně možno vychovat již dospělé dítě svým posledním dechem ? Je možno pomocí rodového pozemku komunikovat se zemřelými rodiči a jejich energie budou chránit tebe, ducha a tělo ?" A představte si, že všechny pochybnosti rozptýlil právě sám život. Stalo se následující.

(3 2 .)

STAŘÍK U DOLMENU

Před třemi lety, po příjezdu na severní Kavkaz, psal jsem první kapitoly o dolmenech, ke kterým se teď valí nepřetržitý proud lidí. Ale tehdy se málokdo přijížděl podívat na tyto starodávné stavby našich předků. Často jsem sám přicházel k dolmenu umístěnému na půdě farmáře Bambakova, v osadě Pšada Gelendžického okresu. A pokaždé se u dolmenu najednou objevil stařík Bambakov. Vždy se objevoval nějak nečekaně, v záplatované košili a se skleničkou medu ze svého včelínu.

Stařík byl vysoký, hubený a velice čilý. Půdu dostal nedávno, na začátku perestrojky, a měl jsem pocit, že moc pospíchal všechno na ní zařídit. Postavil nevelký dům, přístřešek pro úly, hospodářská stavení z různého zbytkového materiálu. Začal zakládat zahradu, kopat nevelký rybník, předpokládaje, že tam vytryskne pramen, ale narazil na skalnaté horniny.

A ještě se stařík Bambakov velice šetrně choval k dolmenu. Zametal kolem něj, skládal vedle dolmenu kamínky, přinesené z pole, a říkal: „Tyto kameny jsou přinesené lidskýma rukama, vidíš, nepodobají se těm, co jsou v okolí. Lidé z nich udělali pahorek, na něm postavili dolmen."

Hospodářství staříka-farmáře se nacházelo stranou od obce a cesty. Nejčastěji v něm pracoval sám. A já jsem přemýšlel: „Chápe vůbec, jak je nesmyslné jeho úsilí ? Nepodaří se mu pozvednout hospodářství, obdělávat půdu, vystavět normální moderní dům. A i kdyby se stal zázrak a podařilo se mu zušlechtit okolní teritorium, zařídit hospodářství, tak stěží by z toho měl radost. Všechny děti se teď snaží dostat do měst.

Jeho syn s manželkou se také usadil v Moskvě, stal se z něj úředník.

Copak stařík nechápe, že jeho snahy jsou nesmyslné ? Nikdo je nepotřebuje, dokonce ani děti. S jakým asi pocitem bude umírat, věda, že na jeho hospodářství čeká zpustlost ? Věda, že všechno zaroste plevelem, že se vyrojí jeho včely ? A dolmen, který tak nevhodně stojí uprostřed pole, opět zasypou smetím. Kdyby raději odpočíval na stará kolena, ale on od rána do večera stále něco kopá a zřizuje, bez zastavení."

Jednou jsem přišel k dolmenu již za šera. Cestičku k němu osvětloval měsíc. Kolem bylo ticho, pouze šelest listí ve vánku. Zastavil jsem se několik kroků od stromů rostoucích kolem dolnemu.

Na kamenu u portálu dolmenu seděl stařík. Poznal jsem jeho hubenou postavu. Stařík, obvykle čilý a veselý, nehybně seděl a zdálo se mi, že plakal. Pak se zvedl, svou rychlou chůzí se prošel sem a tam podél portálu dolmenu, náhle se zastavil, otočil se tváří k dolmenu, souhlasně mávnul rukou. Pochopil jsem: stařík Bambakov komunikoval s dolmenem, mluvil s ním.

Otočil jsem se, a snaže se našlapovat jemněji, šel jsem k osadě. Cestou jsem přemýšlel: „Čímpak dolmen, jeho Duch, může pomoci člověku již dožívajícímu svůj život, ať je jakkoliv silný a moudrý ? Čím ? Ledaže takovouto komunikací. Moudrost ! Moudrost se potřebuje v mládí. Co s ní ve stáří ? Kdo ji potřebuje ? Kdo bude poslouchat moudré řeči, když i vlastní děti jsou za devaterými horami ?"

Po uplynutí půldruhého roku, při dalším příjezdu do Gelendžiku, jsem opět šel k dolmenu v hospodářství staříka Bambakova. Již jsem věděl, že Stanislav Bambakov zemřel.

A bylo mi trochu líto, že už neuvidím tohoto veselého, cílevědomého člověka. Že už víckrát nechutnám med z jeho včelína. A hlavně, nechtělo se mi opět uvidět odpadky u dolmenu a zpustlost kolem. Ale...

Cestička vedoucí od silnice k hospodářství byla čistě zametená. Před zatačkou na cestě k dolmenu stály mezi stromy dřevěné stolky, obklopené lavičkami, a krásná besídka. Podél stezky, pečlivě obložené nabílenými kamínky, se zelenaly sazenice cypřiše. V oknech domku a vedle na sloupu se svítilo.

Syn ! Syn staříka Bambakova, Sergej Stanislavovič Bambakov, opustil Moskvu, svou funkci a usadil se na hospodářství svého otce.

Seděli jsme se Sergejem u stolu pod stromy...

„Otec mi zavolal do Moskvy, poprosil, abych přijel. Přijel jsem, podíval se a přivezl jsem rodinu," vyprávěl Sergej, „společně s otcem jsme tady pracovali. Pracovat s ním bylo potěšením. A když zemřel, tak jsem nedokázal opustit toto místo."

„Nelituješ toho, že ses přestěhoval z velkoměsta ?"

„Ne, nelituji, manželka také nelituje. Každý den děkuji otci. Cítím se tady o hodně pohodlněji."

„Namontovali jste v domě příslušenství a zavedli vodu ?"

„Příslušenství ? Tady u domu je záchod, ještě ho otec udělal. Mám na mysli jiné pohodlí. Vnitřně jakoby se stalo komfortněji, naplněněji."

„A co s prací ?"

„Práce je tady až nad hlavu. Je třeba zvelebit zahradu, ujasnit si všechno se včelínem. Ještě úplně nevím, jak zacházet se včelami. Škoda, že jsem nestačil přejmout od otce zručnost. K dolmenu přijíždí stále více lidí, každý den přijímáme autobusy, manželka mi s radostí pomáhá. Otec mě prosil, abych vítal lidi, a já je vítám. Tady jsem udělal parkoviště, chci zavést vodu. Ale tlačí na mě daně. Zatím mi nestačí peníze. Je dobře, že alespoň hlava úřadu mi nějak pomáhá.“

„Pověděl jsem Sergejovi, co Anastasia říkala o zemi, o pozemcích, o památce po rodičích, a odpověděl mi:

„Víš co, má pravdu ! Stoprocentní pravdu. Otec zemřel, ale já s ním jakoby každý den mluvím, občas i nesouhlasím. Ale přece se stává pro mě bližší, jako by ani nezemřel.“

„Jak to ? Jak s ním mluvíš ? Jako kontaktéři, slyšíš jeho hlas ?“

„Ne, všechno je jednodušší. Vidiš trychtýř ? To otec hledal vodu a narazil na skalnatou horninu. Chtěl jsem tento trychtýř zasypat a místo něj postavit ještě jeden stolek s lavičkami. Říkal jsem si v duchu: ‚Copak jsi to, taťko, neodhadl, teď je třeba zbytečně pracovat, i bez toho mám co dělat.‘ Jen co začalo pršet, z hory začala téct voda a zaplnila trychtýř, a ta voda se tam držela, neubývala z trychtýře několik měsíců. Vytvořil se tam malinký rybník. Pomyslel jsem si: ‚Šikulka, taťko, hodila se tvá nálevka. A mnoho dalších věcí vymyslel, snažím se uvědomit si je.‘“

„Jakpak se mu přece povedlo, Sergeji, odtrhnout tě od Moskvy, jakými slovy ?“

„Říkal všechno jakoby jednoduše. Obyčejná slova. Jenom si pamatuji, že se u mě z jeho slov objevily nějaké nové pocity, přání. A jsem tady. Děkuji ti, taťko.“

Jaká slova se dozvěděl starý Bambakov, komunikující s dolmenem ? Jakou poznal moudrost, že dokázal vrátit si svého syna ? Vrátit navždy ! Škoda, že Bambakova nepohrbili na jeho půdě, jak to říkala Anastasia, ale na hřbitově. A ještě jsem trochu záviděl Sergejovi: jeho otec našel nebo stvořil pro něj kousek vlasti. Budu ji mít někdy já ? Budou ji mít ostatní ? Na Anastasiině louce je dobře. Je dobře u Bambakova. Bylo by dobře, kdyby všichni lidé měli svůj kousek vlasti !

(3 3 .)

ŠKOLA, NEBO HODINA BOHŮ

Po návštěvě dolmenu na půdě Bambakova a po rozhovoru s jeho synem jsem ještě jasněji začal vzpomínat na Anastasiino vyprávění o vlasti, na její projekt pozemku. Také se mi vybavovaly v paměti jednotlivé pozemky budoucích překrásných osad, které Anastasia kreslila klackem na zemi. A vyprávěla to tak nadšeně a s tak neobvyklými intonacemi v hlase, že jsem jako by slyšel šelest listů v zahradách, které zaplnily místa dříve pustá, zurčení čisté vody v potocích a viděl jsem, jak mezi tím vším žijí krásní, šťastní muži a ženy. Slyšel jsem dětský smích a písně při západu slunce. A mezitím z té neobvyklosti ve mně vznikalo množství otázek:

„Proč kreslíš tak, Anastasie, jako by se pozemky nedotýkaly ?“

„Vždyť je třeba, aby v překrásné osadě byly stezky a cesty. Ze všech stran každého pozemku k následujícímu má být vzdálenost ne menší než tři metry.“

„A škola v této osadě bude ?“

„Samozřejmě, podívej, tady je škola - uprostřed, mezi všemi čtverci.“

„Zajímalo by mě, jací učitelé budou v nové škole, jak bude uspořádáno vyučování. Zřejmě tak, jak jsem to viděl ve Ščetininově škole. Teď tam jezdí mnoho lidí. Všem se líbí les ní škola v Tekosu. Hodně lidí chce ve svých městech organizovat stejnou školu.“

„Ščetininova škola je překrásná, je to stupínek ke škole, ve které se budou učit děti nových osad. Ščetininovi abiturienti je budou pomáhat budovat a budou v nich vyučovat. Ale to hlavní není pouze ve vzdělaných a moudrých učitelích. V těch nových školách rodiče budou učit své děti a sami se u nich budou učit také.“

„Ale jak se najednou ze všech rodičů stanou učitelé? Copak všichni rodiče budou mít vysokoškolské vzdělání k tomu ještě odborné? Budou dětem ve škole objasňovat různé předměty: matematiku, fyziku, chemii, literaturu?“

„Samozřejmě, že všichni nebudou mít stejné vzdělání. Ale vždyť není třeba dělat zvládnutí předmětů cílem svého života. Nejdůležitější je poznat, jak být šťastný, a tohle pouze rodiče mohou ukázat na svém příkladu.“

Vůbec není nutné, aby rodiče vedli vyučovací hodinu v tradičním pojetí. Například se mohou zúčastnit společné diskuse nebo kolektivního vyzkoušení.“

„Vyzkoušení? Koho mohou rodiče zkoušet?“

„Své děti, a děti je vyzkouší také.“

„Rodiče své děti? Zkoušet?! Vždyť to je naprosto k smíchu. V tom případě všichni budou jedničkaři. Který rodič dá svému dítěti čtyřku? Samozřejmě, že každý svému synovi nebo dceři dá jedničku.“

„Vladimíre, nespíchej se závěry. Mezi hodinami, které se podobají dnešním hodinám ve škole, budou jiné, hlavní, hodiny nové školy.“

„Jiné? Jaké?“

A najednou mě napadla domněnka. Když Anastasia lehce ukazuje obrazy tisíce let staré, není důležité, jak to zvládá - pomocí paprsku, hypnózy nebo ještě něčeho, tak to znamená... znamená to, že může ukázat i bližší budoucnost. A zeptal jsem se:

„Mohla bys mi ukázat, Anastasie, alespoň jednu hodinu v té budoucí škole, která bude v nových osadách? Můžeš mi ukázat nějakou netradiční hodinu?“

„Mohu.“

„Tak ukaž. Chci ji porovnat s těmi, které jsem viděl u Ščetinina, a s těmi, na kterých jsem byl přítomný sám, když jsem chodil do školy.“

„A nebudeš se lekat nebo se ptát, jakou silou stvořím obrazy budoucna?“

„Je mi to jedno, jak to uděláš. Nějak mě moc zajímá podívat se.“

„Pak si lehni na trávu, uvolni se a usni.“

Anastasia tiše položila svou dlaň na mou a...

Uviděl jsem, jakoby seshora, mezi množstvím pozemků jeden, který se lišil od všech ostatních svým vnitřním plánováním. Bylo na něm několik velkých dřevěných domů, spojených mezi sebou cestičkami, podél kterých se táhly květinové záhonky. Vedle komplexu budov byl přírodní amfiteátr: pahorek,

po kterém v půlkruhu seshora dolů se spouštěly řady laviček. Sedělo na nich přibližně tři sta lidí různého věku. Byli mezi nimi starší, již s šedivými vlasy, a úplně mladí. Zřejmě se rozmístili podle rodin, protože seděli střídavě dospělí muži, ženy a děti různého věku. Všichni mezi sebou vzrušeně mluvili. Jako by očekávali, že uvidí něco neobyčejného, koncert superhvězdy nebo projev prezidenta.

Před posluchači na dřevěné ploše-scéně stály dva stolky, dvě židle, vzadu velká tabule. Vedle plochy oživeně diskutovala asi patnáctičlenná skupinka dětí ve věku od pěti do dvanácti let.

„Teď se začne něco jako sympozium z astronomie,“ uslyšel jsem Anastasiin hlas.

„A co tady dělají děti? Rodiče je neměli u koho nechat?“ zeptal jsem se Anastasie.

„Někdo, jeden ze skupiny diskutujících dětí, teď bude mít hlavní referát. Zatím vybírají, kdo to bude. Vidiš, jsou dva kandidáti: chlapec, je mu devět let, a osmiletá holčička. Teď děti hlasují. Většina vybrala chlapce.

Chlapec se vážnou a pevnou chůzí přiblížil ke stolku. Z kartónových desek vyndal nějaké papíry s výkresy a kresby a rozkládal je na stole. Všechny děti, někdo vážně a někdo hopsavě, namířily ke svým rodičům, sedícím na lavičkách. Zrzavá holčička, samá piha, - pretendentka na vystoupení - šla kolem stolu s hrdě zvednutou hlavou. Ve svých rukou měla desky trochu větší a trochu silnější než chlapec. Zřejmě to také byly výkresy a kresby.

Chlapec u stolu se pokusil něco říci kolemjdoucí holčičce-pretendentce, ale ta se nezastavila, upravila si zrzavý cop, ostentativně se odvrátila a šla mimo. Nějakou dobu se chlapec rozpačitě díval za hrdě odcházející zrzavou holčičkou. Pak opět začal soustředěně přendávat své papíry.

„Kdopak stihl tyto děti naučit astronomii tak, aby dokázaly udělat referát před dospělými?“ zeptal jsem se Anastasie.

A odpověděla mi:

„Nikdo je nevyučoval. Bylo jim nabídnuto, aby samy popřemýšlely, jak je všechno uspořádáno, aby se připravily a předložily své úsudky. Připravovaly se víc než dva týdny a teď přišel rozhodující okamžik. Kdokoliv může oponovat jejich závěrům, budou hájit své názory.“

„Takže to je něco jako hra?“

„Můžeš to hodnotit jako hru. Jenomže je velice seriózní. Každý z přítomných teď bude mít zapojenou a zrychlenou myšlenku o planetárním uspořádání a možná, že přítomní lidé začnou myslet i na něco většího. Vždyť děti přemýšlely dva týdny a jejich mysl nebyla ničím omezena, žádnými dogmaty, neovládají je žádné verze o planetárním uspořádání. Ještě není známo, co předvedou.“

„Chceš říci, co navymýšlí svým dětským rozumem?“

„Chci říci, že předloží svou verzi. Vždyť dospělí také nemají axiomy o planetárním uspořádání. Cílem tohoto sympozia není vypracování nějakých kánonů, ale zrychlení mysli, která posléze určí pravdu nebo se k ní maximálně přiblíží.“

Ke druhému stolu přistoupil mladý muž a oznámil začátek přednášky. Chlapec začal mluvit.

Vystupoval s jistotou a se zápalom, kolem dvaceti až třiceti minut. Jeho proslov se mi zdál být úplnou dětskou fantazií. Fantazií, neodůvodněnou žádnou vědeckou teorií nebo alespoň elementárními znalostmi kurzu astronomie střední školy. Chlapec vyprávěl přibližně následující:

„Když se večer podíváme na nebe, tak uvidíme množství svítících hvězd. Bývají různé: úplně malinké a trochu větší. Ale úplně malinké hvězdy také mohou být velké. Jenomže my ze začátku myslíme, že jsou malinké. Ale ony jsou velké. Protože letadlo, když letí vysoko v nebi, je malinké, ale když se k němu přiblížíme na zemi, tak se ukáže, že je velké a že se do něj vejde hodně lidí. Stejně tak na každé hvězdě se může umístit mnoho lidí. Ale teď na hvězdách lidé nejsou. A večer svítí. I velké, i malinké. Zářící, abychom se na ně dívali a mysleli na ně. Hvězdy chtějí, abychom na nich všechno udělali stejně tak dobře jako na Zemi. Trochu závidí Zemi. Moc chtějí, aby na nich rostly plody a stromy stejné jako u nás, aby byla stejná řeka a rybičky. Hvězdy na nás čekají a každá se snaží zářit, abychom si jí všimli. Ale my ještě nemůžeme letět k nim, protože máme hodně práce doma. Ale když všechno doma uděláme a na celé Zemi bude dobře, tak poletíme ke hvězdám. Jenom nepoletíme letadlem nebo raketou.

Protože letadlem se letí dlouho a raketou také dlouho a je to nuda. A ještě Se do letadla a do rakety všichni nevejdeme. Nevejde se tam hodně různého nákladu. Ani stromy, ani řeka se tam nevejde. Když všechno na Zemi uděláme dobře, tak k první hvězdě poletíme celou Zemí. A ještě některé hvězdy samy budou chtít přiletět k Zemi a přitisknout se k ní. Již posílaly své kousíčky a ty se dotýkaly Země. Lidé si nejdříve mysleli, že je to kometa, ale to byly kousíčky hvězd, kterým se moc chtělo přitisknout ke krásné Zemi. Poslaly je hvězdy, které na nás čekají. Můžeme doletět k daleké hvězdě celou Zemí a ten, kdo bude chtít, zůstane na hvězdě, aby tam bylo jako na Zemi - krásně."

Chlapec zvedal své listy, ukazoval je posluchačům. Na listech byly kresby hvězdného nebe, dráha pohybu Země ke hvězdám. Na poslední kresbě byly dvě hvězdy sady kvetoucí a Země, vzdalující se od nich, ve svém mezigalaktickém letu.

Když chlapec ukončil svou řeč a ukazování kreseb, vedoucí sdělil, že všichni, kdo si to přejí, mohou vystoupit jako oponenti nebo vyjádřit své úvahy ohledně vyslechnutého referátu. Ale nikdo vystupovat nespíchal. Všichni mlčeli, a jak se mi zdálo, z nějakého důvodu byli vzrušení.

„Proč se vzrušují ?" zeptal jsem se Anastasie. „Copak nikdo z dospělých nezná astronomii ?"

„Vzrušují se proto, že je třeba mluvit odůvodněně a srozumitelně. Vždyť tady jsou přítomné jejich děti. Jestli vystoupení nebude srozumitelné a přijatelné pro dětskou duši, k vystupujícímu člověku vznikne nedůvěra nebo, což je horší, nepřítel. Dospělí si vážně vztahu k sobě, vzrušují se a nechtějí riskovat. Bojí se ztrapnit před přítomnými a hlavně před svými dětmi."

Mnozí přítomní se začali otáčet směrem ke staršímu šedivějšímu muži, sedícímu uprostřed sálu. Objímal kolem ramen malinkou zrzavou holčičku, tu, která byla jednou z pretendentů na referát. Vedle nich seděla mladá a velmi krásná žena. Anastasie komentovala:

„Mnozí se teď dívají na šedivějšího muže uprostřed sálu. Je to univerzitní profesor, vědec. Teď je v důchodu. Soukromý život se mu ze začátku nevydařil,

neměl děti. Před deseti lety si vzal pozemek, začal ho sám zvelebovat. Zamilovala se do něj mladá dívka a narodila se jim zrzavá holčička. Mladá žena, sedící vedle něj, je jeho manželka a matka jeho dcery. Bývalý profesor moc miluje své pozdní dítě. A zrzavá holčička, jeho dcera, se k němu chová s velkou úctou a láskou. Mnozí z přítomných lidí si myslí, že profesor má vystoupit první.

Ale šedivějící profesor otálel se svým projevem. Bylo vidět, jak vzrušeně žmoulal v ruku nějaký časopis. Nakonec vstal a začal mluvit. Pověděl něco o uspořádání vesmíru, o kometách, o hmotě Země a udělal konečný závěr:

„Planeta Země se samozřejmě pohybuje v prostoru a točí se. Ale je nerozlučně spjata se Sluneční soustavou a nemůže se samostatně, bez své Sluneční soustavy, přemísťovat ke vzdáleným galaxiím. Slunce dává život všemu živému na Zemi. Vzdalování od Slunce bude mít za následek značné ochlazení na Zemi a v důsledku toho zánik planety. Všichni můžeme pozorovat, co se stává při relativně nevelkém vzdalování od Slunce. Nastává zima...”

Profesor náhle zmlkl. Chlapec-referent chvilku rozpačitě přebíral své kresby, chvilku se tázavě díval na své vrstevníky ze skupiny, s kterou připravoval referát. Ale, zřejmě, argument se zimou a ochlazením pro všechny byl pádný a pochopitelný. Tento argument zničil krásný dětský sen o společném letu. A najednou v rozhostilém tichu, které trvalo již půl minuty, opět zazněl hlas šedivějícího profesora:

„Zima... Život vždy umírá, když Zemi chybí sluneční energie. Vždy ! Nejsou zapotřebí žádná vědecká bádání, abychom toto uviděli..., přesvědčili se.... Ale je možné, že stejná energie, jakou má Slunce, je také na Zemi. Jenom se ještě neprojevila. Nikdo ji ještě neobjevil. Je možné, že někdy objevíte... Je možné, že Země by mohla být soběstačnou. Tato energie se projeví v něčem... Na Zemi se projeví energie Slunce a bude otvírat, jako sluneční energie, okvětní lístky. A tehdy bude možné cestovat Zemí po galaxii... Ano, tehdy...”

Profesor ztratil nit a zmlkl. V sále bylo slyšet nespokojené reptání. A pak to začalo...

Dospělí se zvedali ze svých míst a vyjadřovali se, vyvracejíce profesorovu myšlenku o možnosti života bez slunce. Říkali něco o fotosyntéze, která probíhá v rostlinách, o teplotě okolního prostředí, o dráhách pohybu planet, z kterých nemůže sejít žádná z planet. Profesor seděl, skláněje šedivějící hlavu níž a níž. Jeho zrzavá dcera otáčela hlavičku směrem ke každému vystupujícímu, občas se nadzvedávala, jako by chtěla vlastním tělem ubránit otce před oponenty.

Žena v letech, podobající se učitelce, požádala o slovo a začala mluvit o tom, že není dobré přitakávat, lichotit dětem kvůli tomu, abychom získali jejich přízeň.

„Každá lež bude časem odhalena a jakpak potom budeme všichni vypadat ? To není jen lež, tohle je malomyslnost,” říkala žena.

Zrzavá holčička se chytila šosů saka svého otce. Začala jím třást a skoro s pláčem říkala selhávajícím hlasem:

„Ty jsi, tatínku, o této energii zalhal... Zalhal jsi, tatínku ? Protože jsme děti ? Teta říkala, že jsi zmalomyslněl. Zmalomyslnět - je to špatné ?”

V sálu pod otevřeným nebem nastalo ticho. Profesor zvedl hlavu, podíval se dceři do očí, položil ruku na její ramínko a tiše pronesl:

„Uvěřil jsem, dcerunko, tomu, co jsem řekl.“

Zrzavá holčička se nejdřív zarazila. Pak rychle vylezla na lavičku a vysokým dětským hlasem vykřikla do sálu:

„Můj tatínek nezmalomyslně! Tatínek uvěřil! Uvěřil!“

Holčička přešla pohledem ztichlý sál. Jejich směrem se nikdo nedíval. Otočila se ke své matce, ale mladá žena se odvrátila, sklonila hlavu a střídavě rozepínala a zapínala knoflíky na rukávu své halenky. Holčička opět přeběhla pohledem mlčící sál a otočila se k otci. Profesor se stále nějak bezradně díval na svou malinkou dceru. V absolutním tichu opět, ale již tiše a laskavě, zazněl hlas zrzavé holčičky:

„Lidé ti nevěří, tatínku. Nevěří proto, že se ještě na Zemi neobjevila energie, která je schopna, jako sluníčko, rozvírat lístky květin. Ale až se objeví, tak ti všichni lidé uvěří. Uvěří potom, až se objeví. Potom...“

A najednou profesorova zrzavá dcera rychle upravila svou ofinku, seskočila do uličky mezi lavicemi a běžela pryč. Dostala se na kraj sálu pod otevřeným nebem, namířila k jednomu z vedle stojících domů, vlítla do dveří a za několik vteřin se objevila zpátky. Holčička držela v rukou květináč s nějakou rostlinkou. S ním také běžela k již prázdnému stolku vystupujícího. Květináč s rostlinou položila na stolek. A nad hlavami přítomných hlasitě zazněl jistý dětský hlas:

„Tady je květina. Její lístečky jsou zavřené. Protože není sluníčko. Ale teď se rozevrou. Protože je na Zemi energie... Já se... Proměním se v energii, která otvírá okvětní lístky.“

Holčička sevřela ruce v pěsti a začala se dívat na květinu. Dívala se nemrkajíc.

Lidé, sedící na svých místech, mlčeli. Všichni se dívali na holčičku a na květináč s nějakou rostlinou stojící před ní na stolku.

Profesor se pomalu zvedl a šel k dceři. Přiblížil se k ní, vzal ji za ramena ve snaze odvést ji. Ale rusovláska škusbla ramínky a zašeptala:

„Raději mi pomoz, tatínku.“

Profesor zřejmě úplně upadl do rozpaků, zůstal stát s rukama položenýma na dětských ramínkách a také se začal dívat na květinu.

S květinou se nic nedělo. A bylo mi nějak líto zrzavé holčičky a šedivějšího profesora. Potřeboval se dostat do takového maléru se svými výroky o víře v neobjevenou energii ?!

Najednou se v první řadě zvedl kluk, který měl referát. Pootočil se k mlčky sedícímu sálu, popotáhl nosem a šel ke stolu. Důstojně a s jistotou se přiblížil ke stolu a postavil se vedle zrzavé holčičky. Stejně jako ona nasměroval svůj upřený pohled na rostlinu v hliněném květináči. Ale s rostlinou se, samozřejmě, stále nic nedělo.

A tehdy jsem uviděl! Uviděl jsem, jak se v sálu začaly zvedat ze svých míst děti různého věku. Jeden za druhým se přibližovaly ke stolu. Mlčky se postavily vedle rusovlásky a pozorně se dívaly na květinu. Poslední, asi šestiletá holčička, objala rukama svého úplně malinkého bratříčka a nesla ho ke stolu. Protlačila se před všechny, s námahou a s něčí pomocí ho postavila na židli u stolu. Chlapeček se porozhlédl po všech dětech, stojících kolem, otočil se ke květině a začal na ni foukat.

A najednou rostlina v květináči začala rozevírat lístečky jednoho ze svých květů. Úplně pomalu. Ale toho si všimli zmlklí lidé v sálu. Někteří z nich se mlčky začali zvedat ze svých míst. A na stole rozevíral své lístečky již druhý kvítek, zároveň s ním třetí, čtvrtý...

„Jeee...” zakřičela nadšeným dětským hlasem starší žena, podobající se učitelce, a začala tleskat. Sál se zaplavil bouřlivým potleskem. K profesorovi, který odešel stranou od radostí jásajících dětí, stojících u květiny, a mnul svůj spánek, běžela ze sálu mladá, krásná žena, jeho manželka. S rozběhem poskočila, vrhla se mu kolem krku a začala ho líbat na tváře, na rty... Rusovlasá holčička udělala krok směrem ke svým líbajícím se rodičům, ale přidržel ji chlapec-referent. Vytrhla svou ruku, ale po několika krocích se otočila, přistoupila těsně k němu a začala zapínat rozepnuté knoflíky na jeho košili. Zapnula je, usmála se, rychle se otočila a běžela ke svým objímajícím se rodičům.

Ze sálu se stále více lidí přibližovalo ke stolu. Někdo bral své děti do náruče, někdo tiskl ruku malému referentovi, který dál stál s rukou nataženou ke stisku a dlaní druhé ruky tiskl knoflík, jenž před chvílí zapnula rusovláska.

Najednou někdo začal hrát na knoflíkovou harmoniku něco mezi ruským a cikánským tancem. Na scéně podupl nějaký stařík k němu již mířila jako labutěnka plnější žena. Dva mladíci začali tančit v podřepu... A květina se dívala otevřenými lístečky na bujný ruský tanec, který svou bujarostí vtahoval stále více lidí.

Obraz neobvyklé školy náhle zmizel, jako by zhasla obrazovka. Seděl jsem na trávě. Kolem bylo rostlinstvo tajgy a vedle - Anastasia. Cítil jsem uvnitř nějaké vzrušení a slyšel jsem smích šťastných lidí, zvuky veselého tance a nechtělo se mi se s tím vším loučit. Když všechno znějící uvnitř postupně utichlo, řekl jsem Anastasii:

„To, co jsi teď ukázala, se vůbec nepodobá žádné školní hodině. Je to nějaká schůzka rodin žijících v sousedství. A také tam nebyl žádný učitel, všechno probíhalo samo sebou.”

„Byl tam učitel, Vladimíre, moudřejší. Ten učitel nevyrušoval sebou ničí pozornost.”

„A nač tam byli přítomní rodiče ? Svými emocemi způsobili rozruch.”

„Emoce a city mnohonásobně zrychlují mysl. Podobné hodiny v této škole probíhají každý týden. Učitelé a rodiče jsou zajedno ve svém úsilí a děti se považují za jim rovnocenné.”

„Stejně ale mi účast rodičů ve vzdělání dětí připadá nějak neobvyklá. Vždyť rodiče nestudovali učitelské povolání.”

„Je to smutné, Vladimíre, že se pro lidi stalo zvykem předávat své děti na výchovu někomu jinému. Komu - není důležité. Škole nebo nějakým jiným institucím. Předávat své děti, dost často ani nevěda, jaký světonázor jim budou vnucovat, jaký osud jim připraví něčí učení. Ten, kdo odevzdává své děti do nejistoty, sám se vzdává svých dětí. Právě proto děti zapomínají na své matky, které je odevzdávají na výchovu k někomu jinému.”

* * *

Přišel čas návratu. Informace, kterou jsem dostal, mě natolik přeplnila, že jsem nic nevnímal a nevnímal jsem si okolí. S Anastasií jsem se rozloučil nějak spěšně. Řekl jsem:

„Nevyprovázej mě. Když půjdu sám, tak mi nikdo nebude překážet v přemýšlení.“

„Ano, ať ti nikdo nepřekáží v přemýšlení,“ odpověděla. „Až přijdeš k řece, bude tam dědeček, pomůže ti přepravit se loďkou k přístavu.“

Šel jsem sám tajgou a přemýšlel o všem, co jsem uviděl a uslyšel. Nejdůležitější ze všech vznikala jedna otázka: copak se to s námi, mám na mysli většinu lidí, stalo? Vlast jakoby má každý a malinký vlastní kousek vlasti nikdo nemá. A stát nemá ani zákon, který by zaručoval člověku, jeho rodině možnost dostat do doživotního vlastnictví alespoň jeden hektar půdy. Střídají se strany a vládcí, slibují blahobyť, ale této otázce o kousíčku vlasti pro každého se vyhýbají. Proč? Vždyť velká vlast se skládá z malých kousíčků. Milých, malinkých rodových místech. Ze zahrad a domků na nich. Jestli takové kousíčky nikdo nemá, tak z čehopak se v tom případě skládá vlast?

Je třeba vydat takový zákon, aby každý člověk měl tento kousíček vlasti. Každá rodina, která si ho bude přát. Zákon mohou přijmout poslanci. Poslance volíme my. Takže je třeba volit ty, kteří budou souhlasit s přijetím takového zákona. Zákon. Jak ho zformulovat? Jak? Možná, že takhle?

„Povinností státu je na požádání každého manželského páru poskytnout hektar půdy do doživotního vlastnictví s právem dědění. Na veškerou zemědělskou produkci, vypěstovanou na rodových pozemcích, nikdo a nikdy nebude uvalovat daň. Rodové pozemky prodeji nepodléhají.“

Takhle to vypadá normálně. A co když někdo vezme půdu a nebude na ní nic dělat? Pak je třeba ještě uvést do zákona následující:

„Jestli se v průběhu tří let půda nebude obdělávat, stát má právo ji zabavit.“

No, a co když člověk chce žít ve městě, pracovat, a na svůj pozemek přijíždět jako na chatu? No, budiž. Ženy stejně pojedou rodit na svůj rodový pozemek. Těm, kteří nepojedou, pak jejich děti neodpustí.

A kdo bude prosazovat tento zákon? Strana? Která?

Je třeba zorganizovat takovou stranu.

A kdo se bude zabývat organizací? Kde najdeme takové politiky?

Je třeba nějak hledat. Rychleji hledat! Jinak zemřeš a ve své vlasti ani jednou nebudeš. Ani vnuci na tebe nevzpomenou.

Kdypak se to stane, že se objeví možnost?.. Kdy člověk bude moci říct: „Ahoj, má vlasti!“?

* * *

Anastasiin dědeček seděl na kládě u břehu. Hned vedle se pohoupávala na vlnách malinká dřevěná loďka, přivázaná u břehu. „Plout s člunem do nejbližšího přístavu na opačném břehu řeky několik kilometrů dolů po proudu není složité, ale jak bude veslovat proti proudu?“ pomyslel jsem si při pozdravu se staříkem a zeptal jsem se ho na to.

„Potichoučku se dostanu,“ odpověděl dědeček.

Ač byl obvykle veselý, tentokrát se mi zdál být vážný a nemluvný.

Posadil jsem se vedle něj a řekl jsem:

„Nemohu pochopit, jakým způsobem Anastasia udržuje v sobě tolik informací. Pamatuje si minulost a ví všechno, co se děje v našem životě teď. Přitom žije v tajze, raduje se z květin, sluníčka a zvířátek. Jakoby ani na nic nemyslí.“

„A na co je třeba tady myslet?“ odpověděl dědeček. „Ona tu informaci cítí. Když ji potřebuje, tak jí bere tolik, kolik chce. Odpovědi na všechny otázky jsou v prostoru, vedle nás, pouze je třeba je umět přijmout a ozvučit.“

„Jak to?“

„Jak... Jak... Třeba jdeš ulicí dobře známého městečka, myslíš na své věci, nečekaně se k tobě přibližuje chodec a ptá se, jak se má někam dostat. Vždyť mu dokážeš odpovědět.“

„Ano.“

„Tak vidíš, všechno je jednoduché. Myslel jsi na své. Otázka vznikla bez souvislosti s tím, na co jsi myslel, ale ty jsi odpověděl. Odpověď je uložena v tobě.“

„Ale to je prosba vysvětlit cestu. A když se mě chodec zeptá, co bylo v tom městě, no, dejme tomu tisíc let před naším setkáním, nikdому nedokáže odpovědět.“

„Nedokáže, když bude líný. Od okamžiku stvoření je všechno uchováno v každém člověku a kolem něj. Raději jdi do loďky, je na čase odrazit.“

Stařík usedl k veslům. Když jsme se vzdálili od břehu asi kilometr, předtím mlčící dědeček začal mluvit:

„Snaž se, Vladimíre, neuvíznout v této informaci a úvahách. Skutečnost hodnot sebou. Pociťuj sebou hmotu a to, co není vidět, stejnoměrně.“

„Proč to říkáte, nechápu.“

„Proto, že ses začal hrabat v informaci, hodnotit ji svým rozumem. Ale rozumem to nepůjde. Objem toho, co ví vnučka, rozum neumístí. A přestaneš si všímát svého okolí.“

„Všeho si všímám. Tady je řeka, loďka...“

„Tak pročpak ses, všehovšímající, nedokázal normálně rozloučit s vnučkou a svým synem?“

„No, možná, že jsem nedokázal. Protože jsem myslel na globálnější věci.“

Skutečně jsem odešel, aniž bych se pořádně rozloučil s Anastasií a po celou cestu jsem tak usilovně přemýšlel, že jsem si nevšiml, jak jsem se ocitl u řeky. A dodal jsem:

„Anastasia také myslí na jiné věci, na globální, nepotřebuje různé sentimenty.“

„Anastasia cítí sebou všechny úrovně bytí. A pociťuje každou ne na úkor jiné.“

„No a co?“

„Vyndej ze své tašky dalekohled, podívej se na strom na břehu, odkud jsme odplouvali.“

Podíval jsem se dalekohledem. Na břehu u stromu stála Anastasia se synem

v náručí. Na její ohnuté ruce visel uzlík. Stála se synem a mávala rukou za loďkou, vzdalující se po proudu řeky. Také jsem zamával Anastasii.

„Zdá se, že vnučka se synem šla za tebou. Čekala, až ukončíš svá přemýšlení, vzpomeneš na syna a pomyslíš na ni. Připravila ti uzlík. Ale informace, kterou jsi od ní dostal, byla pro tebe důležitější.

Duchovní i materiální je třeba rovnoměrně pociťovat. Tehdy i v životě na obou nohou pevně budeš stát. Když jedno má převahu nad druhým, tak se jakoby stáváš chromý," bez zloby mluvil stařík a šikovně vesloval.

Bud' jemu, nebo sám sobě jsem se nahlas pokoušel odpovědět:

„Pro mě je teď důležité pochopit... Pochopit sám ! Kdopak jsme ? Kde jsme ?"

(3 4 .)

ANOMÁLIE V GELENDŽIKU

Vážení čtenáři, všechno, co je napsáno v mých knihách, jsem uslyšel od Anastasie, uviděl a prožil jsem to sám. Všechny události jsou reálné zážitky z mého života a při jejich popisu jsem uváděl, obzvlášť v prvních knihách, pravé adresy a jména lidí, čehož jsem posléze litoval. Stále častěji byli tito lidé obtěžováni zvědavci.

Váženým problémem jsou také pověsti, události a jevy spojené se mnou a s Anastasií. Zneklidňuje mě svérázný výklad těchto událostí a v důsledku i svérázné úsudky. Nesouhlasím s každým z nich. Například jsem proti zbožňování dolmenu. Myslím si, že s dolmeny je třeba zacházet s úctou, ale nezbožňovat je.

Mezi čtenáři knih o Anastasii jsou lidé různých náboženství, duchovních konfesí, s různou úrovní vzdělání. Myslím si, že ke každému výkladu je třeba se zachovat s pozorností. Každý má právo na vlastní mínění, ale v tom případě konstatujeme: „tohle je mé mínění, mé předpoklady".

A samozřejmě není třeba všechno šmahem mystifikovat, ani mě, ani Anastasii. Jinak ji lze proměnit z člověka, ať trochu zvláštního, v nějakou podivnou bytost. Možná, že ve skutečnosti právě ona je obyčejný člověk a podivní jsme právě my ?.. No prosím, sám jsem začal poučovat. Je to tím, že mě zneklidňují tyhlety okolnosti.

Ted' se bleskovou rychlostí šíří zvěst o ohnivě kouli, s kterou komunikuje Anastasia. Pamatujete se, vážení čtenáři, jak jsem popisoval v předchozích knihách, že tato koule se objevuje vedle Anastasie v extrémních situacích ? Jak se poprvé objevila, když malinká Anastasia plakala na hrobečku svých rodičů, a pak ji „učila" dělat první kroky na zemi. Jak ji bránila při útoku na ni. Na dědečkovu otázku: „Co je to ?" Anastasia odpověděla: „Je dobrý".

Ano, komunikuje s tou koulí, ale neví úplně, co představuje tento přírodní jev. Ptáte se, proč jsem najednou začal vzpomínat na ohnivou kouli, která se objevila neznámo odkud ? Protože právě tato koule, podle tvrzení mnohých svědků, se objevila nad Gelendžikem a udělala jakýsi poplach. Ted' nepřátelé šíří pověsti, že prý Anastasia, kdyby něco, tak pomocí této koule může málem zničit všechny, kdo jsou pro ni nepohodlní. Že komunikuje nejen se světlymi silami, ale i s temnými. A k tomu ještě sami čtenáři přilévají oleje do ohně. V Tuapse mě také žádali o posláním této koule na vedení města Soci, aby prohlédlo jako v Gelendžiku.

Vážení čtenáři, teď se pokusím vylíčit, co ve skutečnosti bylo v Gelendžiku a vyzývám vás, abyste se k tomu zachovali klidně a rozvážně.

Gelendžické regionální společenské sdružení se chystalo k pořádání čtenářské konference o knihách. Vzájemné vztahy vedení sdružení s administrativou města byly mírně řečeno napjaté. A k tomu ještě já jsem se ve druhé knize nelichotivě vyjádřil ohledně starého vedení města. Na tomto pozadí... Bylo třeba, aby se to stalo? V druhé polovině dne 17. září roku 1999, v předvečer čtenářské konference na téma knih o Anastasii, ve městě se zdvihl vítr a rozpoutala se bouřka. Na nevelkém náměstí před budovou vedení města se najednou objevila ohnivá koule. Její další chování, jak to říkají teď, se podobalo chování Anastasiiny koule.

Ohnivá koule se objevila nad Gelendžikem, obešla hromosvody budov kolem náměstí a dotkla se stromu stojícího uprostřed náměstí. Pak se z této koule vyčlenilo několik menších koulí nebo paprsků. Jeden vlétl do kabinetu šéfa vedení města, chvilku létal po kabinetu před očima přítomných úředníků a vylétl.

Druhý vlétl do kabinetu zástupkyně Galiny Nikolajevny, nějakou dobu visel ve vzduchu, pak namířil k oknu, nakreslil na okenním skle podivný znak, který se dosud nesesetřel, a odletěl.

Dále se mluví o tom, že vedení Gelendžiku se stalo svatým nebo uvědomělým. Má se zato, že právě po té příhodě s ohnivou koulí se vedení rozhodlo učinit opatření na zlepšení přijetí čtenářů, přijíždějících do města, upravit dolmeny v okolí města, pořádat každoroční festival duchovní autorské písně a hodně dalších věcí, které dříve dělat nechtělo.

Tato zvěst se šířila s tvrzením, že Gelendžik navštívila Anastasiina ohnivá koule. Pokusil jsem se navrhnout verzi, že to byl kulový blesk a že se podoba jeho chování náhodně shoduje s tím, co jsem popsal v knize. Jenže vedení města stejně bylo nuceno přijmout nějaký závěr. Ale kdepak. Začali mě přesvědčovat: „Nic není náhoda. A navíc, tady nejde o jednu náhodu, ale o celý řetízek.“ A tvrdili: „Když se náhody řadí do nějakého souvislého řetízku, tak tomu se říká zákonitost.“

Samozřejmě, dá se říci, že náhody vytvořily řetězec. Zatím není jasné, jak koule dokázala vyhnout se hromosvodům. Proč se dotkla velkého stromu, stojícího na náměstí, zaplanula, zahřměla nad ním, ale nezničila ho, letěla k oknům administrativní budovy? Letěla k oknům těch kabinetů, v kterých se nacházeli lidé, v jejichž kompetenci bylo řešení otázek spojených s příjezdem čtenářů do města?

Proč vedení, hned po „návštěvě“ ohnivé koule, pozitivně vyřešilo spoustu otázek?

Proč po objevení této koule předsedkyně zákonodárného shromáždění přišla na konferenci s uvítáním? Atd.

Říká se, že starosta města Gelendžiku a celý administrativní aparát se tak změnili, že teď Gelendžik začne rozkvétat a bude, jak říkala Anastasia, bohatší než Jeruzalém a Řím. Někteří tvrdí, že koule všechny polekala.

Po příjezdu do Gelendžiku jsem se setkával se starostou města a se zástupkyní. Viděl jsem znak, nakreslený na okně, sahal jsem na něj. Pociťoval jsem neobvyklou vůni, podobala se vůni kadidla a síry. Ale nepocítil jsem žádný úlek. Naopak, Galina Nikolajevna, zástupkyně starosty města, se stala veselejší než dřív. Také

mi vyprávěla, jak to všechno probíhalo, a zeptala se: „Myslíte, že to bylo nějaké znamení ?“

Takže okolnosti se vyvinuly tak, že verzi o obyčejném kulovém blesku nikdo nepřijímal. A mě začali obviňovat ze zjednodušení situace.

Uznávám, že jsem se skutečně snažil zjednodušit situaci, a nejen ji. Proč ? Protože disponuji informací, jak někteří vůdcové náboženských spolků zastrašují lidi Anastasiinými neobvyklými schopnostmi. Jak tvrdí, že tyto schopnosti nejsou od Boha a že Anastasia není člověk. Ve svých duchovních publikacích píší o tomto články. Představuji si, jak se teď bude zveličovat aféra s objevením koule v Gelendžiku.

Nechci vyvracet nebo dokazovat souvislost ohnivé koule s Anastasií - už to nemá smysl. Tady každý zůstane při svém mínění. Jen se pokouším společně s vámi, vážení čtenáři, alespoň považovat, projevem jakých sil mohla být ohnivá koule, jež „navštívila“ Gelendžik ?

V Bibli se říká: „Podle jejich ovoce je poznáte.“ (Matouš, 7. 15) A jaképak jsou ovoce ? Zprv, ohnivá koule nezpůsobila žádné poškození administrativní budovy. Ani nevyrazila okno, na kterém udělala svůj znak. Vůně přetrvávající v kabinetu nevyvolává nepříjemné pocity. Galina Nikolajevna, paní kabinetu, mluvila se mnou v přítomnosti čtyř lidí a nikdo z nich si nevšiml, že by byla vylekaná. Koule zahřměla nad stromem, rostoucím na náměstí, došlo k jasnému záblesku, říká se, že jako by vzplanul celý strom. Ale teď si roste v plném zdraví. Administrace vydala nařízení ohledně zlepšení úrovně služeb pro čtenáře, přijíždějící do města. Přijala rozhodnutí o uspořádání exkurzí k dolmenům, o kterých mluvila Anastasia.

Nevidím žádný negativní výsledek. Tedy ovoce je pozitivní.

O ohnivé kouli Anastasia říká, že koná samostatně, že jí nejde poroučet, lze ji pouze prosit.

Ve svých knihách se snažím přesně, jak jen to jde, popisovat situace, které jsem viděl na vlastní oči, sám procítil a uslyšel vlastníma ušima. Ohledně události s ohnivou koulí v Gelendžiku každý může mít jakoukoliv svou verzi. Ale nebylo by žádoucí, aby někdo využíval tuto příhodu pro zastrašování lidí.

A navíc, když to takhle bude pokračovat dál, tak budou mystifikovány dokonce nejobyčejnější situace. Teď se už začíná povídat o tom, že tato ohnivá koule mi pomáhala vystupovat na konferenci v Gelendžiku. Ale není tomu tak. Nemám s ní nic společného. A k těmto pověstem přispěl svou hřivnou také tisk.

Ctěný časopis „Ogoňok“ uveřejnil obrovský článek, v kterém autor říká: „... se státem se provádí experiment velkého měřítka...“, o mně se píše: „...vystupoval v průběhu osmi hodin, takové řečníky jsem dlouho neviděl“. Pak další noviny dodávají: „...přitom byl jako rybička“. Všechna tato vyjadřování, mírně řečeno, jsou přehnaná a nepřesná.

Zprv, na konferenci jsem-nevystupoval osm, ale šest hodin. Dvě hodiny přičetli z mého vystoupení z následujícího dne.

Co se týče pomoci, tak ta skutečně byla, ale bez jakékoliv mystiky.

Den před konferencí do Gelendžiku přijela Anastasia. V předvečer konference

mi řekla, že se mám dobře vyspat. Nabídla mi, abych vypil nějaký nálev, přivezený z tajgy. Souhlasil jsem, protože v poslední době jsem skutečně v noci dlouho neusínal. Potom, když jsem si lehl, posadila se vedle mě a vzala mě za ruku, jak to dělala v tajze (popisoval jsem to v kapitole Dotknutí Ráje). A usnul jsem, jako bych někam uletěl. Když to dělala v tajze, tak vždy přicházelo uklidnění.

Vzbudil jsem se ráno - venku překrásné počasí, cítím se výborně, nálada radostná. Ke snídani mi Anastasia nabídla pouze cedrové mléko. Řekla, že maso je lepší nejíst, protože na jeho strávení se spotřebuje hodně energie. A já jsem po tom mléku ani nechtěl maso. Po cedrovém mléku se vůbec nic nechce jíst.

Když jsem vystupoval před lidmi na konferenci, Anastasia vedle mě nebyla. Nějakou dobu tiše stála mezi čtenáři v sálu, pak vůbec někam odešla.

Až po publikacích a po pověstech, které mystifikovaly mé vystoupení na konferenci, jsem si také pomyslel, že mi Anastasia nějak pomáhala a zeptal jsem se:

„Copak jsi, Anastasie, vůbec zapoměla, že jsem měl vypadat unaveně, alespoň na konci vystoupení? Proč jdeš na lidi s mystikou?“

Zasmála se a odpověděla:

„Jakápak v tom může být mystika, když dobře odpočatý člověk s dobrou náladou povídá s přáteli? A to, že jsi mluvil dlouho, je tím, že se tvé myšlenky pletly, snažil ses najednou obsáhnout několik témat. Bylo možné vytvářet kratší a výstižnější věty, ale nemohl jsi to udělat ještě i proto, že máš trochu těsné boty, které tě tlačily. Od toho ti krev v žilách kolovala hůř.“

Tak vidíte, jak je ve skutečnosti všechno jednoduché? V mých vystoupeních také není žádná mystika.

Vážení čtenáři! Dostávám od vás stále více dopisů s otázkou, proč ani já, ani Fond „Anastasia“ neodpovídáme na kritiku mých knih v tisku, na urážky, na obvinění mě a všech čtenářů ze sektářství. Vážení čtenáři, je mi líto času. A také proč odpovídat těm, kteří schválně chtějí vyvolat skandál?

V listopadu jeden novinář (jehož příjmení je By... Nebudu jej uvádět úplně, aby se nedostal do dějin) dokázal publikovat tentýž materiál pod různými názvy hned v pěti publikacích. Změnil tituly a podepsal se různými příjmeními. V textu přehodil věty. Hubuje, samozřejmě mě, uvažuje o morálce, etice a vypočítavosti. Nebude to trvat dlouho, a redaktori si to s ním sami vyřídí. Víím, že se redaktorům tohle nelíbí. V novinářských kruzích se to považuje za neetické. Vždyť mu každý vydavatel zaplatil jako za exkluzivní materiál. Pročpak se s ním mám prát? Možná, že ten člověk nemá co jíst? Co se týče špíny a lži, kterou chrlí, myslím si, že na Anastasii to neulpí, zůstane to všechno právě na něm.

Ted' se téma Anastasie stalo populárním a zřejmě ne jedna publikace se pokusí zvednout svůj náklad díky tomuto tématu. Vždyť vás, vážení čtenáři, už je víc než milion. Představte si, že bych začal polemizovat s padesátitisícovým vydáním, které tiskne paskvily. Vy to samozřejmě budete chtít přečíst, a tím jim výrazně zvětšíte náklad. Není třeba s nimi diskutovat. Vždyť to víte lépe, zdali jste sektáři, nebo nejste. Když se nějaká publikace zabývá urážkami, tak nejlepší odpovědí na to bude zrušení předplatného na ni.

Co se týče mě, tak komunikovat s vámi mohu pouze prostřednictvím svých knih. Tady se také pokusím odpovědět na řadu otázek.

Zaprvé, v současné době nedělám žádný byznys, pouze píši. Nepatřím k žádné duchovní konfesi. Snažím se sám porozumět, co je co v našem životě. Ale kritiky, lživých výmyslů, týkajících se mě a Anastasie, zřejmě bude ještě víc. Podle všeho Anastasia stojí v cestě mnohému. Samo se to ještě ukáže.

Ale i teď je jasné, že Sibiřanka Anastasia je hrozbou jak pro některé duchovní konfese, tak zároveň i pro několik průmyslově-finančních impérií u nás a v zahraničí.

Právě ony pečlivě prosazují v tisku otázku: „Existuje nebo neexistuje“, „Kdo je Megre“ a samy také odpovídají: „Neexistuje“, „Megre je vypočítavý podnikatel“. Ve skutečnosti lépe než ostatní vědí o existenci Anastasie. Ale potřebují za každou cenu odvést lidi od samé podstaty informace. Za každou cenu vypnout zdroj informace, podřídít jej sobě, a když to nevyjde - zničit.

Patrně lépe a rychleji než my ohodnotili informaci vycházející od ní. Vysmívají se těm, kdo vůbec pokládají otázku o existenci Anastasie. Posudte sami, může-li někdo při poslechu informace v rádiu pochybovat o existenci vysílající stanice? A zatímco někdo s moudrou tváří uvízne na otázce „existuje nebo neexistuje“, v Irkutské, Tomské a Novosibirské oblasti probíhalo intenzivní skupování a vyvážení cedrového ořechu. Skupování za valuty. Podle zpráv z Novosibirska a Tomska se tímto zabývali představitelé Číny. Rok 1999 byl v mnohých regionech úrodný na cedrový ořech. Ale Novosibirský závod léčivých přípravků výrobu cedrového oleje nezlepšil. Nestačí ořech. Ořech, z kterého na Západě dělají drahé léky, skrývajíce, co je v nich hlavní složkou.

Pamatujete se, vážení čtenáři, ještě v první knize jsem psal o tom, že se vyváží ořech do zahraničí? A když jsem se pokusil dostat informaci o cedrovém oleji, tak jsem dostal připomínku z Polska, že na tuto otázku „je lepší zapomenout“.

V tomto roce ještě stihli urvat své. Do budoucna uvidíme.

V další knize povím, jaké překvapení pro ně připravila Anastasia.

Jsem podnikatel. Chtěl jsem dopsat slíbené knihy a dát se do byznysu. A své záměry jsem před nikým neskrýval, sám jsem o nich napsal v druhé knize. Ale teď se mé záměry změnily. V byznysu se západními chytráky zasoutěží jiní sibiřští podnikatelé.

Mé záměry se změnily proto, že organizátoři kritických publikací pokračují v urážkách a zastrašování čtenářů. Čtenářům, kteří čtou mé, podle jejich názoru hloupé knihy, nemající žádnou uměleckou hodnotu, říkají sektáři. Samozřejmě, nemám ani vysokoškolské vzdělání, ani zkušenosti v literární činnosti a ti, kteří tohle všechno mají, jsou naštvaní popularitou mých knih. Obzvlášť je štve to, že při své úrovni vzdělání stále odmítám služby redaktorů. A úplný vztek vyvolalo to, že jsem vydal pětisetstránkovou sbírku „V Anastasiině paprsku zní duše Ruska“. Dopisy a verše čtenářů, z kterých se skládá sbírka, jsem také nenechal redigovat. Zároveň jsem napsal předmluvu, v které jsem řekl, že sbírka je historickou knihou.

Myslím si to i teď. A jak jinak ji lze pojmenovat, když do sbírky byly zařazeny dopisy s úvahami o životě, o předurčenosti člověka, o touhách dnešních lidí. Dopisy a verše jsou upřímné, napsané lidmi různého věku, různých sociálních vrstev a náboženství. A tato kniha je velice populární. Její popularita rozptýlila mýtus o tom, že dnešní člověk potřebuje pouze detektivky a knížky o sexu. Lidé jsou připravení číst básně, byť ne moc profesionální, ale zato upřímné.

Již nejednou mi říkali: „Házíš rukavici všemu písícímu spolku a našemu školství. Zničí tě. Nikdo a nikdy tě neuzná.“

Ale já jsem ani neměl v úmyslu někomu házet rukavici jako spisovatel. Neměl jsem, ale teď, když dokonce v tisku popularitu mých knih vysvětlují tím, že „...Rusko je hloupá země“ a že všichni mí čtenáři jsou blbci, sektáři, teď jim odpovím. Budu spisovatelem ! Ještě trochu natrénuji, naučím se, poprosím o pomoc Anastasii a bude ze mě spisovatel. Napíši nové a znovu vydám již vydané knihy v nejlepších nakladatelstvích světa. Udělám z knih o Anastasii, o lidech dnešního Ruska nejlepší knihy našeho tisíciletí. Což bude odpovědí dnešním a budoucím kritikům a zatím jim povím:

Pánové kritikáři, sbohem ! Odcházím s Anastasii, ať trochu naivní, ale krásnou, dobrou a upřímnou. Odcházíme do našeho nového tisíciletí s více než milionem čtenářů, v jejichž srdcích žije překrásný a nadšený obraz. A co je ve vašich srdcích, pánové kritikáři ? Fuj... Nelezte do našeho nového tisíciletí. Jděte... no, zkrátka, do svého. Protože i kdybyste se dostali do našeho, tak se tam stejně udusíte vlastní zlobou a závistí. V našem tisíciletí začne překrásné tvoření, bude čistý vzduch, živá voda a libě vonící zahrady. A budu v něm pokračovat ve vydávání nových sbírek s verši a dopisy čtenářů. Nazvu je série „Lidová kniha“. Píšete, že „verše v nich jsou příšerné“, já ale říkám - jsou překrásné.

Ještě budu vydávat audiokazety s písněmi bardů o duši, o Rusku, o Anastasii. Říkáte, že každý dokáže brnkat na kytaru. Já ale říkám, že zpívají duší. A dodávám Anastasiinými slovy: **„V žádné galaxii neexistuje struna, která by byla schopna vydat lepší zvuk, než je zvuk písně lidské duše.“**

Gratuluji k novému, našemu tisíciletí, vážení čtenáři ! K začátku překrásného vašeho tvoření na zemi !

„Kdopak jsme ?“ - tak chci nazvat svou následující knihu.

S úctou k vám,
vážení čtenáři
Vladimír Megre

**Děkujeme všem čtenářům,
kteří nám poslali ohlasy na knihy o Anastasii**

Milí přátelé

srdečně zdravím z Českého Krumlova a velice děkuji za překlad knih o Anastasii. Je to opravdu fantastické poselství, snažím se ho šířit dále a doporučuji knihy všem svým známým. Prosím o odpověď, kdy se čtenáři v českém jazyce dočkají dalších dílů ? (Zatím jsem přečetla tři). Ještě jednou velice děkuji a těším se na odpověď.

*S láskou objímá
Mirka.*

Válení přátelé

právě jsem se slzami v očích dočetla knihu PROSTOR LÁSKY. Kniha mě jako obě předešlé velice oslovila a myslím, že jsem v ní našla odpovědi na mnoho svých otázek. Jsem učitelka, několik roků jsem učila na základní škole, ale před rokem jsem se rozhodla odejít ze školství, neboť ve mně stále sílilo přesvědčení, že současný školský systém mrzačí duše a uvědomění dnešních dětí a získala jsem pocit, že už se toho nechci účastnit. Až do dnešního dne jsem si nebyla jistá správností svého rozhodnutí, neboť svým odchodem jsem nic nezměnila. Proto mě velice zasáhl popis Lesní školy, inspirované Anastasií, protože pracovat v takové škole musí být opravdovým posláním. Velice by mě zajímalo, zda už někdo přede mnou neuvažoval o zřízení takové školy i v České republice, či zda dokonce nebyly učiněny nějaké kroky ohledně této záležitosti. Pokud víte o někom, koho tato myšlenka zaujala, prosím o kontakt, pokud ne, alespoň o odpověď. Předem děkuji.

*S úctou Martina Chrastinová Pampelišková
518, 541 02 Trutnov
tel: 0603 521806 email: mchrastinova@atlas.cz*

Dobrý deň !

Prečítal som prvé tri diely „Anastasie“. Zmenilo ma to ! Túžobne očakávam ďalšie. Môžete mi, prosím povedať (aspoň približné) kedy budú ďalšie ? (Veľa ľudí v mojom okolí to zaujíma).

Srdečne ďakujem a prajem to najlepšie, čo sa len priať dá !

*S úctou Strelecký
Slovensko*

Milá paní V

dostala jsem nabídku zásilkového knihkupectví a objednala jsem si čtyři knihy, ale ANASTASII ne. Řekla jsem si, že to bude zase nějaký nudný románek, jak se materialistický podnikatel dal na duchovní cestu. Za několik dní jsem stoupla k telefonu, zrušila dvě knihy o masážích a cvičení a objednala ANASTASII a ZVONICÍ CEDRY. Pak jsem se začala divit, co mě to popadlo. Ale měla jsem z toho tak dobrý pocit, že jsem se začala těšit. Víím, že se nic neděje náhodou a že jsem knihy měla přečíst. Když zásilka došla, nechala jsem práce (přestavuji koupelnu a sklep) a četla, dokud jsem obě nepřečetla. A za pár dní jsem si přečetla znovu. Jsem nadšená. Jako bych žila na Sibiři a poslouchala Anastasii. Nejprve jsem si o těch dvou knihách myslela, že to bude nějaká šikovně

vymyšlená, rádobý duchovní beletrie. Ale po prvních stránkách jsem získala pocit, jako by mne uchopila nějaká mocná síla a já se v těch knížkách našla. Mluví mi z duše. Možná je to tím, že je Anastasia žena. Má jemnější a mně bližší vibrace. Vůbec neuvažuji, že by byla vymyšlená. Ona prostě je. Jako je Sibiř a velké Rusko.

Já na rozdíl od Vladimíra, už něco vím. Studuji ezoterickou literaturu už sedm let. Některé myšlenky jsou originální.

Oslavili jsme se sestrou 23. července - Den zahrádkám. Pokusila jsem se spát pod svou hvězdou. Ovšem ve městě je to problematické. Auta, opilci, vlaky a můj kocour, který nevěděl co se děje a pořád po mně lezl a v domněnání, že potřebuji ochranu, honil po zahradě vše, co se hnulo.

Budete-li pořádát zájezd do Gelendžiku, nezapomeňte na mne. Jedu s Vámi. Jen co přeložíte další knihu, tak je chci.

Moje sestra vidí duše zemřelých, mluví s anděly. Má všechny stupně REIKY. Zeptaly jsme se na Anastasii a oni odpověděli, že je avatar - Boží vtělení:

Ještě jednou děkuji.
Posílám lásku a mír. Vaše Jana.

Srpen 2001, Chomutov.

Vážení a milí přátelé

dočetl jsem PROSTOR LÁSKY (stejně jako jsem přečetl ANASTASII a ZVONÍČI CEDRY), a tak Vám musím hned - dokud jsem Zhavý - napsat několik řádku. Víte, po přečtení ANASTASIE jsem byl přímo nadšený. Je to samozřejmě způsobeno tím, že já sám kráčím po cestě „nahoru“, tedy hledám cestu duchovní a nejen to, sám několikrát do měsíce již po mnoho let hovořím k lidem, kteří chtějí poslouchat o lásce, světle, Gaie - snažím se ukazovat první stopy na Cestě, protože jsem dostal takový úkol v této inkarnaci. A Anastasia mě, zahrádkáře, milovníka všeho živého i neživého nadchla natolik, že dnes sháním sazenice cedru.

Druhý díl, přiznávám, mě trochu zklamal, protože jsem nedovedl pochopit - promiňte mi to slovo - tu tupost moderního člověka, který se snaží člověku, žijícímu v naprosté shodě s kosmickou silou, s přírodou a se zázrakem života vnutit přednost „výhod moderního života“. Nakonec se to objevilo i v díle třetím (ty pleny a dětské výživy, kdybych ho měl po ruce !!!). Prostě mu, samozřejmě jenom podle mého názoru, trvá děsně dlouho, než mu dojde ta nádhera, která obklopuje nejen Anastasii ale i všechny, kdož chtějí její myšlenky přijmout za své. Ono to samozřejmě není v naší konzumní společnosti lehké. Naštěstí ze svých vlastních besed vím, jak obrovsky roste počet lidí, kteří nejen vnímají bytosti duchovní, vidí auru - a to nejen dorůstající indigové děti ale i dospívající a dospělí, takže pevně věřím, protože vím, že proměny již probíhají - že se jich zúčastním i já. Nakonec i reinkarnace se zkrátily, protože mnozí chtějí být „u toho“.

Takže nakonec - díky za všechny tři knihy, jsem rád za ten rozhovor na konci třetího dílu, tedy za to, že Anastasia snad přece jenom trochu opravdu je, živá a opravdová, protože to je moc dobře. A těším se na další.

S přáním krásných dnů a s díky za příjemné chvíle nad knihami.

Ze srdce Vám děkuji za vydání zatím 3 knih o Anastasii. Právě jsem dočetla třetí díl „Prostor Lásky“. Tyto knihy otevírají srdce, mění pohled na náš dosud „šťastný“ život a nutí člověka zamyslet se, co je v životě důležité. Dávají svou jednoduchostí a srozumitelností návod, jak se chovat k okolí, ke svým. blízkým i k sobě samému, aby byl člověk opravdu šťastný. Již knihy půjčuji všem svým známým, aby se co nejvíce šířily pozitivní myšlenky v knize tak bravurně popisované.

D. Hrabová Dobrý deň !

Pred týždňom sa u nás zastavil kamarát a priniesol knihy o Anastasii. V radosti si ich znova a znova čítam.

Tento rok sa s dcérou snažíme dopestovať z nazbieraných šišíek borovice, tisovec a radi by sme k tomu pridali aj cedar.

Vďaka a v nálade blížiaceho sa splnu prajem...

Príroda sa zobúdz
Nová jar k nám prichádza
Pravdu stvorenia otvára
A ohňom lásky naplňa
To vo veľkej noci je ukryté
V radosti si ju užite

Maja Zelenáková
Slovensko

Vážení přátelé

Dostala se mi do rukou kniha PROSTOR LÁSKY od Vladimíra Megre. Lépe řečeno třetí díl této knihy. Přečetla jsem mnoho knih s podobnou tematikou. Tahle však byla něčím jiná. Působila na mě, jako když v každém slovu či písmenku bylo světlo. Něco, co z této knihy vyzařovalo na povrch. Myslím, že mě kniha zaujala i něčím jiným než zářivou silou každého písmenka. Anastasia je velice silná duchovní osobnost. Se zaujetím jsem pročetla každou odpověď v duchovní oblasti. Sama jsem věřící a mám hlasy z duchovní sféry již osm let. Takže jsem leccos pochopila. Zaujaly mě také Anastasiiny zázraky spojení se samotným Bohem a matkou Přírodou. Nejdřív jsem nemohla pochopit, proč Anastasia mluví tak složitě. Ne že bych tomu nerozuměla, ale zdálo se mi to moc složitě. Anastasia je prostě ztělesněním samotného Boha. Je samotný Bůh. Proto mluví tak jako Bůh - složitě. Ale kdo Anastasii pochopil, pochopil i její složitou řeč.

Někdo může Anastasii odsoudit kvůli jejímu synovi. I já ji ze začátku odsuzovala. Ale stačilo víc otevřít srdce, abych pochopila její postoj k otci jejího syna, abych pochopila Anastasii-Boha a její vysoké nároky. Věřím, že koná dobře, když vychovává syna jako Bůh otec a matka Příroda.

Na závěr bych chtěla popřát Anastasii a Vladimírovi Megre hodně dobrých knih a kratší cestu ke skutečné Boží rodině.

S pozdravem Milada Formanová, Zvolen

Vážená pani V. !

V piatok 19. 04 som dostala od Vás zásielku kníh. Cez víkend som ich prečítala. Sú to veľmi dobré knihy. Už som toho prečítala hodne z oblasti ezoterickej literatúry. Preto sa môžem teraz odvolať napríklad na známu jasnovidku Vangu z Bulharska, ktorá niekoľkokrát napomínala svoj národ, aby sa v budúcnosti neodvracal od Ruska, pretože odtiaľ príde záchrana (hoci spomínala nejakého Michaila).

Známe sú tiež vyjadrenia rakúskeho polyhistora Rudolfa Stejnera, ktorý začiatkom 20. storočia videl priebeh ľudskej civilizácie takto:

- najskôr civilizácia persko-indická - nasleduje Grécko-rímska - od roku 1400 Anglo-germánska - cca od roku 3400 Slovanská (ruská), pričom prelom k nástupu tejto civilizácie má byť v roku 1998 (v tomto čase práve V. Megre vydal svoju knihu).

Toto písal R. Steiner na začiatku 20. st.- záverečnou civilizáciou ľudských dejín podľa neho má byť philadelphská. Chcem si u Vás objednať aj ďalšie diely tejto knihy (4. až 9.), keď vyjdú... S pozdravom Ing. Antónia Hranová Slovensko 2002 r.

P.S. Celé to má len jednu chybu, už sa mi iné knihy ako tie o Anastasii nechce čítať.

Vážený přítel !

Zakoupil jsem si knihy z vaší nabídky. Všechny tři díly ze série „Zvonící cedry Ruska“. Knihy se mi moc líbily, protože z nich vyzařuje láska k přírodě a láska k lidem k životu. V dnešní době, kdy i knižní trh ovládá komerce, to není obvyklé.

Je to krásné čtení - uklidňující a nutící k přemýšlení. Jsem rád, že jsem si knihy koupil a těším se na další díly.

S pozdravem Vratislav L.,
Zdar nad Sázavou

Milá paní V

Posíláme poděkování Vám, panu Vladimírovi a poděkování Anastasii a jejím dědouškům a také všem ostatním lidem, kteří se podílejí na tom všem krásném, co nám předávajíte. Náš pohled na tento svět je teď radostnější a optimističtější, když se sami přesvědčujeme, jak se Anastasiiny sny uskutečňují a my můžeme spolupracovat.

Při samotném pomýšlení na Anastasii cítím teplo a lásku.

Přejeme Vám všem hodně radosti a štěstí z Vaší práce, životní pohody a lásky. Všechny Vás pozdravujeme a máme Vás moc rádi.

Jarmila a Jiří Miklíkovi a ostatní přátelé.
Přerov

Další důležité, související informace naleznete na:

www.andele-nebe.cz

www.vesmirni-lide.cz

www.andele-svetla.cz

www.universe-people.cz

www.heavenly-angels.org

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu